THE BESTSELLING AUTHOR OF *THE EAGLE HAS LANDED*

JACK HIGGINS

VURUS

CONFESSIONAL

YAZARIN YAYINEVIMIZDEN CIKAN DIGER KITAPLARI

KARTAL KONDU (tükendi)

KARAR GÜNÜ (tükendi)

KORKUNUN KANATLARI (tükendi)

ATMACA (tükendi)

FIRTINA GELİYOR (tükendi)

RAMPA

SON İTİRAF

DEVLERİN GAZABI

Jack Higgins

Á

VURUS

Á

§ CONFESSIONAL §

Türkcesi
HASAN KARABULUT

Kitabın Orijinal Adı
CONFESSIONAL

Kapak Düzeni
YÜKSEL ÇETİN

Kapak Filmi
KOMBİ GRAFİK

Dizgi Baskı
ALTIN KİTAPLAR MATBAASI

1. BASIM/MART 1986

Adres
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı Cağaloğlu İstanbul

Çocuklarım

Sarah, Ruth, Seán ve Hannah'a...

İÇİNDEKİLER

KAPAK
YAZARIN ESERLERİ
İÇ KAPAK
YAYINEVİ ve AÇIKLAMALAR
İTHAF
İÇİNDEKİLER
GİRİŞ
BOLUM I
BOLUM II
BOLUM III
BOLUM IV
BOLUM V
BOLUM VI
BOLUM VII
BOLUM VIII
BOLUM IX
BOLUM X
BOLUM XI
BOLUM XII
BOLUM XIII
BOLUM XIV
BOLUM XV
BİTİŞ
SON
ESKİ KAPAK
NOTLAR

giris

1959

Land Rover sokağın köşesinde belirdiğinde, Kelly ***Kutsal Ad Kilisesinin*** önünden geçmekteydi. Hemen kapı boşluğuna atıldı, ağır kapıyı açarak içeriye süzüldü ve dışarıyı gözetleyecek şekilde kapıyı aralık bıraktı.

Land Rover'in tentesi açıktı, bu nedenle sürücüsü ve arkada oturan iki polis kolayca görülüyordu. Üzerlerinde Kraliyet Ulster[1] Polisinin koyu yeşil üniformaları vardı, ***Sterling*** marka hafif makineli tüfekleri ise her an kullanıma hazır bir durumdaydı. Cip dar sokakta ilerledi ve Drumore'nin merkezine doğru gözden kayboldu. Bir süre yarı karanlığın güvencesinde bekledi, burnuna gelen bildik kokunun farkındaydı.

«Tütsü, mumlar ve kutsal su,» dedi yavaşça ve parmağını kapının yanındaki granit tasa daldırmak için uzattı.

«Senin için yapabileceğim bir şey var mı, oğlum?»

Ses fısıltıdan biraz daha yüksekti. Kelly sese doğru dönerken karanlığın içinden bir papaz çıktı. Mum ışığında parıldayan bembeyaz saçlı, eski püskü bir cüppe giymiş, yaşlı bir adamdı. Bir elinde de şemsiye tutuyordu.

«Yalnızca yağmurdan korunuyordum Peder.» dedi Kelly.

Ellerini açık kahverengi eski yağmurluğun ceplerine iyice daldırmış ve omuzlarını hafifçe kamburlaştırmış, öylece dikiliyordu. Kısa boyluydu, en çok bir altmış beş olmalıydı ve bir delikanlıdan pek büyük değildi; ama eski fötr şapkasının altında görünen beyaz şeytani yüzü ve insanın içini görüyormuş gibi bakan siyah anlamlı gözleri daha fazlasını anlatıyordu. Yaşlı papaz işte tüm bunları gördü ve anladı. Tatlı bir gülümsemeyle.

«Sanırım, Drumore'de oturmuyorsun değil mi?» diye sordu.

«Hayır, Peder, yalnızca geçiyordum. Burada bulunan Murphy'nin Yeri adlı birahanede bir arkadaşımla buluşacaktım.»

Konuşmasında Ulsterlilerin o belirgin sert aksanı yoktu. Papaz, «Cumhuriyet'ten misin?» diye sordu.

«Evet, Peder. Dublin'den. Bu Murphy'nin Yerini biliyor musun? Benim için çok önemli. Arkadaşım beni Belfast'a götürmeye söz vermişti. Orada çalışma şansım var.»

Papaz evet anlamında başını salladı.

«Gel de göstereyim. Yolumun üzerinde.»

Kelly kapıyı açtı, yaşlı adam dışarıya çıktı. Yağmur şiddetlenmişti, şemsiyesini açtı. Kelly de şemsiyenin altına girdi ve kaldırım boyunca birlikte yürümeye başladılar. *Benimle Kal* adlı eski bir ilahiyi çalan bandonun sesi duyuluyor, ona eşlik eden insan sesleri de yağmurda hüzünlü bir şekilde yükseliyordu. Yaşlı papaz ve Kelly bir an durdular ve kasaba meydanına doğru baktılar. Granitten bir savaş anıtı vardı, ayağına çelenkler konmuştu. Çevresinde küçük bir kalabalığın yer aldığı anıtın bir yanında da bando duruyordu. İrlanda Kilisesinden bir papaz töreni yönetmekteydi. Dört yaşlı adam da ellerindeki bayrakları yağmurda gururla tutuyorlardı. Kelly bunlardan yalnızca İngiliz bayrağını tanıyordu.

«Nedir bu?» diye sordu.

«Her iki Dünya Savaşlarında ölenlerin anıldığı ***Ateşkes Günü Töreni***. Şurada gördüklerin İngiliz Alayının buradaki yerel şubesi. Protestan dostlarımız geleneklerine sıkı sıkıya bağlı kalmaktan hoşlanırlar.»

«Ya, öyle mi?» dedi Kelly.

Yürümeye devam ettiler. Köşede küçük bir kız duruyordu, yedi ya da sekiz yaşından büyük olamazdı. Tıpkı üstündeki ceket gibi bir iki numara büyük eski bir bere giymişti. Çoraplarında delikler vardı ve ayakkabıları da eskiydi. Yüzü solgundu, derisi çıkık elmacık kemikleri üzerine iyice yapışmıştı, ama koyu renk gözleri cin gibi bakıyordu.

Önünde karton bir tablayı tutan ellerinin soğuktan mosmor olmasına karşın, yine de gülümsemeyi başardı.

«Merhaba, Peder,» dedi kız. «Bir gelincik alır mısın?»

«Zavallı çocuğum, böyle bir havada evde olman gerekir.» Cebinden çıkardığı bozuk parayı kızın teneke kumbarasına attı ve karton tablodan bir gelincik aldı. Sonra da Kelly'e dönerek, «Şanlı ölülerimizin anısına,» dedi.

«Gerçekten mi?» diyen Kelly döndüğünde, kızın kendisine çekinerek bir gelincik uzattığını gördü.

«Bir gelincik alın, efendim.»

«Neden olmasın?»

Kız gelinciği Kelly'nin yağmurluğuna iğneledi. Kelly bir an bitkin küçük yüze, siyah gözlere baktı, sonra içinden küfretti. İç cebinden deri bir cüzdan çıkardı, açtı ve iki sterlin çekip aldı. Kız gözlerini paraya dikti, şaşkındı. Kelly parayı rulo yaptı, kızın teneke kumbarasına attı. Sonra da gelincik tablasını yavaşça ellerinin arasından aldı.

«Evine git,» dedi usulca. «Isın. Yakında dünyayı yeterince soğuk bulacaksın, küçük.»

Kızın gözlerinden anlamadığı belliydi, döndü ve koşarak uzaklaştı.

«Ben de İkinci Dünya Savaşı sırasında Fransa'da Somme'deydim,» diyen yaşlı papaz başıyla anıtın çevresindeki kalabalığı işaret ederek devam etti. «Ama şuradaki kalabalık bunu unutmayı yeğliyor.» Bir yandan da başını olumsuzca iki yana salladı. «Çok kişi öldü. Onlara Katolik mi, yoksa Protestan mı olduklarını soracak zamanım olmadı.»

Durdu ve yolun karşı tarafına baktı. Rengi solmuş bir tabelada **Murphy'nin Yeri** yazıyordu, «işte geldik. Onları ne yapacaksın?»

Kelly elindeki gelincik tablasına baktı. «Tanrı bilir.»

«O'nun bildiğine genellikle tanık oluyorum.»

Yaşlı adam cebinden gümüş bir tabaka çıkardı ve Kelly'e sunmaksızın içinden bir tane sigara seçti. Sonra yaktığı sigaranın dumanını öksürerek savurdu.

«Genç bir papaz olduğum sıralarda Norfolk'ta eski bir Katolik kilisesini ziyaret etmiştim. Ortaçağa ait, kimin yaptığı bilinmeyen harikulade bir duvar resmi vardı. Elinde orak tutan, kapkara kukuletalı cüppesi içinde ***Ölüm Hasatını*** almaya gelmişti. Onu bugün kilisemde yine gördüm. Tek fark ise, bu kez fötr bir şapka ve eski bir yağmurluk giyiyordu.» Birden titredi.

«Evine git. Peder,» dedi Kelly yavaşça. «Burası senin için çok soğuk.»

«Evet,» dedi yaşlı adam. «Hem de çok fazla soğuk.»

Bando yeni bir ilahiye başlarken yaşlı adam hızla uzaklaştı. Kelly döndü, birahanenin önündeki basamakları çıktı ve kapısını iterek açtı. İçeriye adımını attığında kendisini uzun ve dar bir odada buldu. Odanın öteki ucunda bir kömür sobası yanmaktaydı, içerde dökme demirden yapılmış birçok masa ve sandalyeyle duvar boyunca bir bank vardı. Bar koyu renk maundandı, üstü mermer kaplıydı, ayak seviyesinde ise pirinç bir çubuk uzanıyordu. Kenarlarındaki ince yaldız tabakasının yer yer soyulup altındaki ucuz alçının göründüğü büyük bir aynanın önüne içki şişeleri dizilmişti. Hiç müşteri yoktu, yalnızca bira tulumbalarına yaslanan barmen vardı. Yüzü yağdan kat kat olmuş, nerdeyse tümüyle dazlak, İriyarı biriydi. Yakasız gömleğinin boyun kısmı kir içindeydi.

Başını kaldırıp Kelly'e baktı ve bakışları gelincik tablasına takıldı.

«Benim çiçeğim var.»

«Hepimizde yok mu sanki?» Kelly tablayı masaya koydu ve bara yaslandı. «Nerede herkes?»

«Meydandaki törende. Burası bir Protestan kasabası, evlat.»

«Benim de öyle olmadığımı ne biliyorsun?»

«Ya, yirmi beş yıldır birahanecilik yapan ben bilmeyeceğim ha? Saçmalama. Söyle bakalım, hangi içkiyi seviyorsun?»

«Bushmills.»

Şişman adam başını beğeniyle salladı ve bir şişeye uzandı.

«Ağzının tadını biliyorsun.»

«Murphy sen misin?»

«Öyle diyorlar.» Bir sigara çıkarıp yaktı. «Sen buralardan değilsin.»

«Hayır, değilim. Burada bir arkadaşımla buluşacaktım. Belki tanırsın.»

«Adı ne?»

«Cuchulain.»

Murphy'nin yüzündeki gülümseme bir anda kayboldu. «Cuchulain,» diye fısıldadı.

«Kötü kahramanların sonuncusu.»

«Tanrım, siz gençler melodramdan hoşlanıyorsunuz. Tıpkı cumartesi gecesi televizyonda oynayan kötü bir oyun gibi. Sana silah taşımaman söylenmişti.»

«Öyle mi?» dedi Kelly.

«Poliste yoğun faaliyet var. Arama yapıyorlar. Seni götürürlerdi, kuşkusuz.»

«Silah taşımıyorum.»

«İyi Öyleyse.»

Murphy barın altından kahverengi büyük bir el çantası çıkardı. Meydanın tam karşısında polis barakaları var. Her gün saat tam on ikide yerel yiyecek şirketine ait kamyonun kapılardan geçmesine izin veriliyor. Kamyonun arkasına asıl. Çantada barakaların yarısını uçurmaya yetecek kadar var.»

Çantanın İçine uzandı. Bir an sonra saat tıkırtısı duyulmaya başladı.

«Al bakalım, beş dakikan var.»

Kelly çantayı aldı ve kapıya doğru yöneldi. Tam kapıya varırken Murphy arkasından bağırdı.

«Hey, Cuchulain, kötü kahraman, öyle mi?»

Kelly döndü ve şişman adamın bir bardağı kendisine doğru şerefe kaldırdığını gördü.

«Ne dediklerini bilirsin. İrlanda' da öl.»

Murphy'nin gözlerinde bir şey vardı. Alaydı bu; Kelly dışarıya çıkıp meydanı geçmeye başlarken onu tıpkı keskin bir bıçak gibi biledi. Bando başka bir ilahi çalıyor, kalabalık da ona eşlik ediyordu, ama yağan yağmura karşın hiçbirinde herhangi bir hareket belirtisi yoktu. Başını omzu üzerinden geriye çevirdi ve Murphy'nin birahane dışındaki basamakların en üstünde durduğunu gördü. Böyle davranması tuhaftı Daha sonra birisine işaret veriyormuş gibi elini birçok kez salladı. Ani bir motor gürültüsüyle birlikte, tentesi açık Land Rover bir yan sokaktan çıkarak meydana daldı, sert bir frenle kayıp yanlamasına durdu.

Kelly koşmaya başladı, ıslak taşlarda ayağı kaydı ve bir dizi üzerine düştü. Bir ***Sterling***'in dipçiği acıyla böbreklerine gömüldü. Bağırırken aynı anda da çavuş olduğunu anladığı cipin sürücüsü Kelly'nin uzanan eline şiddetle bastı, elinden çantasını aldı. Baş aşağı çevirdiği çantadan ucuz bir mutfak saati düştü. Sonra da saati tıpkı bir futbol topu gibi meydandaki kalabalığa doğru tekmeledi. Halk kenara çekildi.

«Ona gerek yok!» diye çavuş bağırdı. «Bir aldatmaca yalnızca!» Yere eğildi ve Kelly'yi ensesindeki uzun saçlarından yakaladı. «Asla öğrenemeyeceksin, değil mi? Hiç kimseye güvenemezsin, evlat. Sana bunu öğretmeleri gerekirdi.»

Kelly onun ötesine, barın dışındaki basamaklarda duran Murphy'e baktı. Demek, bir muhbirmiş. Kulaklarında hâlâ Murphy'nin son sözleri uğulduyordu, ama kızgın değildi. O anda yalnızca soğuğu hissediyordu... dondurucu soğuğu... nefes alış verişi de yavaşlamıştı.

Çavuş. Kelly'yi ensesinden tutarak dizleri üzerinde tıpkı bir hayvan gibi çömeltip oturttu. Sonra uzandı, elleriyle Kelly'nin koltuk altlarını ve vücudunu yoklayarak silah aradı. Ardından da hâlâ dizleri üstünde duran Kelly'yi Land Rover'e hızla çarptı.

«Pekâlâ, ellerini arkaya getir. Sen yuvan olan bataklıklarda kalmalıydın.»

Kelly doğrulmaya başladı. İki eli, sol ayak bileğinin biraz üzerinde, bacağına çok dikkatli bir şekilde bantla tutturduğu ***Browning*** marka tabancasının kabzasına dokundu. Hızla tabancayı çekip aldı ve çavuşu kalbinden vurdu. Merminin gücü çavuşun ayaklarını yerden kesti ve adam en yakınında duran polise çarptı. Polis memuru dengesini bulmaya çalışarak olduğu yerde döndü. Kelly onu sırtından vurdu. ***Browning*** hemen üçüncü polise doğru bir yay çizerek yönelirken, Land Rover'in öteki tarafında duran polis harekete geçmiş, makineli tüfeğini doğrultmaktaydı. Ama çok geç kalmıştı, çünkü Kelly'nin üçüncü kurşunu adamın boynuna gömüldü ve onu arkasındaki duvara doğru geri fırlattı.

Meydandaki kalabalık bir anda çil yavrusu gibi dağılmaya başladı. Kadınlar çığlıklar atıyor, bandocuların bazıları da çalgılarını bırakıp kaçıyordu. Kelly cesetlerin arasında çok sakin bir şekilde kımıldamadan durdu ve hâlâ aynı yerde donmuş gibi dikilen Murphy'e baktı.

Kelly nişan alırken ***Browning***'in namlusu Murphy'e doğru bir yay çizdi, ama tam o anda yağmurda top gibi gürleyen bir ses megafondan *Rusça* bağırdı, «Tamam, Kelly! Yeter!»

Kelly silahını indirerek sese doğru döndü. Elinde megafonla yaklaşan adamın sırtında bir **KGB** albayı üniforması vardı ve yağmurdan korunmak için de omuzuna askeri bir palto almıştı. Onun yanında yürüyen adam otuz yaşlarında, uzun boylu, ince yapılı,

kambur omuzlu ve açık renk saçlı biriydi. Deri bir trençkot giymişti ve çelik tel çerçeveli gözlükleri vardı. Onların arkasında da yan sokaklardan iki kol halinde çıkan ve silahları kullanıma hazır bulunan birçok Rus askeri geliyordu. Sırtlarında savaş giysileri vardı ve seçkin özel kuvvetler komutanlığının ***Demir Çekiç Alayı*** işaretlerini taşıyorlardı.

«Haydi, iyi çocuk ol Silahını yere bırak!» diye albay bağırdı. Kelly döndü, kolu hızla kalktı ve bir kez ateş etti. Aradaki uzaklık gözönüne alındığında hayret verici bir atıştı. Murphy'nin sol kulağının çoğu yok oldu. Şişman adam bir çığlık attı, elini başının yan tarafına bastırdı, parmakları arasından kan fışkırıyordu.

«Hayır, Mikhail! Yeter!» diye deri trençkotlu adam bağırdı.

Kelly ona doğru döndü ve gülümsedi. Sonra da Rusça, «Tabii, profesör, nasıl istersen.» dedi ve elindeki ***Browning***'i dikkatle Land Rover'in kaportasına bıraktı.

«Sanırım, onun söyleneni yapacak şekilde eğitildiğini bildirmiştin.» dedi albay.

Bir teğmen öne çıkıp selam verdi.

«Biri hâlâ yaşıyor, öteki ikisi ölmüş, Albay Maslovsky. Emirleriniz nedir?»

Maslovsky ona aldırış etmeden Kelly'e, «Silah taşımaman gerekiyordu,» dedi.

«Biliyorum,» dedi Kelly, «öte yandan da, oyunun kurallarına göre, Murphy'nin bir muhbir olmaması gerekiyordu. Bana onun **IRA**'dan olduğu söylenmişti.»

«Ne o. yoksa sana söylenenlere her zaman inanıyor musun?»

«İnanmam gerektiğini bana Parti söylüyor, yoldaş albay. Yoksa benim için özel bir kural kitabı mı hazırladınız?»

Maslovsky bu sözlere kızdı, böyle karşılık görmeye alışık değildi, hem de kim olursa olsun. öfkeyle yanıt vermek için ağzını açtığı

anda bir çığlık duyuldu. Kelly'ye gelincik satan küçük kız kalabalığı yararak öne fırladı ve polis çavuşunun yerde yatan cesedi yanına diz çöktü.

«Baba,» diye Rusça haykırdı. «Baba.» Başını kaldırıp Kelly'e baktı, yüzü solgundu. «Onu öldürdün! Babamı öldürdün!»

Kız yavru bir kaplan gibi Kelly'e atıldı, bir yandan isterik bir şekilde ağlıyor, bir yandan da tırnaklarıyla Kelly'nin yüzünü tırmalamaya çalışıyordu. Kelly kızın bileklerini sıkıca kavradı. Birden kızın tüm gücü yok oldu ve Kelly'nin üzerine yığıldı kaldı. Kelly kızı kolları arasına aldı, saçını okşadı, kulağına bir şeyler fısıldadı.

Yaşlı papaz kalabalığın arasından öne çıktı. «Onu götüreyim,» diyerek yavaşça kızı omuzlarından tuttu.

İkisi birlikte yürüyerek uzaklaştılar, kalabalık da geçmeleri için açılarak yol verdi. Maslovsky teğmene döndü.

«Pekâlâ, meydanı temizle.»

Sonra deri trençkotlu adama döndü.

«Bu bitmek bilmeyen Ukrayna yağmurundan bıktım. Binaya geri dönelim, sen de adamını yanında getir. Konuşmamız gerekiyor.»

§

K**GB**, Sovyetler Birliği'nde milyonlarca insanın yaşamını kontrol eden ve kolları her ülkeye uzanan, dünyanın en büyük ve en karmaşık haberalma örgütüdür. En gizli bölümü olan kalbi, yabancı ülkelerde adam öldürme, suikast ve sabotajlardan sorumlu bulunan *13. Şube*dir.

Albay Ivan Maslovsky *13. Şube*yi beş yıl yönetmişti. Tıknaz yapısı ve oldukça kaba görünüşü onun özgeçmişine hiç uymuyordu.

Bir doktorun oğlu olarak 1919 yılında Leningrad'da doğmuş, daha sonra aynı kentte hukuk fakültesine devam etmiş ve Almanların Rusya'yı işgal etmesinden yalnızca birkaç ay önce de öğrenimini tamamlamıştı. Savaşın ilk yıllarını gerilla gruplarıyla birlikte cephe gerisinde çarpışarak geçirmişti. Ama daha sonra, öğrenimi ve yabancı dillere karşı özel yeteneği gözönüne alınarak. ***SMERSH*** diye bilinen savaş zamanı karşı-haberalma birimine verilmişti. Burada elde ettiği başarılar sonucunda savaştan sonra da haberalma işinde kalmış ve hukuk mesleğine asla geri dönmemişti.

Albay Maslovsky İngilizce konuşulan ülkelerde çalışacak ajanların eğitildiği bir İngiliz ya da Amerikan kasabasının kopyası olan ve tıpkı Batıdaki gibi bir yaşam sürdürülen ***Gaczyna*** adlı yerlerde, yeni yöntemlerin uygulandığı casus okullarının kurulmasında başlıca rol oynayan kişiydi. **KGB**'nin Fransız haberalma örgütünün her kademesine son derecede başarılı bir biçimde sızması. ***Grosnia***'da kurulan casus okulunun eseriydi; çünkü burada çevre, kültür, yiyecekler ve giyecekler tıpatıp Fransa'dakinin kopyasıydı.

Üstleri ona tam bir güven duyuyorlardı ve ona kurduğu sistemi genişletmesi konusunda sonsuz yetki vermişlerdi. Böylece Ukrayna içlerinde Drumore adındaki küçük bir Ulster pazar kasabasının varlığı açıklanmış oluyordu.

§

Maslovsky'nin Moskova'dan geldiği sıralarda büro olarak kullandığı oda alışılmış türdendi; bir masa, dosya dolapları, duvarda da Drumore'nin büyük bir haritası bulunuyordu. Şöminede kütükler canlı bir şekilde yanmaktaydı. İçine votka kattığı sert koyu kahvesini yudumlarken önünde dikildiği ateşin keyfini çıkarıyordu. Arkasındaki

kapı açıldı, deri trençkotlu adam İçeriye girdi ve titreyerek ateşe yaklaştı.

«Aman tanrım, dışarısı ne soğuk öyle.»

Masadaki tepsiden kendisine votka ve kahve doldurup şömineye sokuldu. Paul Cherny otuz dört yaşında, yakışıklı, iyi huylu ve deneysel psikoloji alanında daha şimdiden uluslararası bir üne sahip biriydi. Bu da, Ukrayna'nın bir köyündeki demirci bir babanın çocuğu olan biri için oldukça büyük bir başarıydı. On altı yaşında bir gerilla grubuyla birlikte savaşta çarpışmıştı. Grup lideri Moskova Üniversitesi İngilizce bölümünde öğretim üyeliği yapmış biriydi ve onu görür görmez yeteneğini anlamıştı.

Cherny üniversiteye 1945 yılında kaydoldu, öğrenimini psikoloji dalında yaptı, sonra da Dresden Üniversitesinin deneysel psikiyatriyle İlgili bölümünde iki yıl çalışarak 1951 yılında doktor unvanını aldı. Davranış psikolojisine olan ilgisi, onu ünlü Çinli psikolog Pin Chow'la çalışmak üzere Pekin Üniversitesine sürükledi. Pin Chow'un uzmanlık alanı ise, Kore'de ele geçirilen İngiliz ve Amerikan savaş esirlerini sorgulamakta ve onları şartlandırmakta kullandığı davranış teknikleriydi.

Cherny, Moskova'ya geri dönecek duruma geldiğinde, onun ***Pavlov Teknikleri*** kullanarak insan davranışlarını şartlandırma alanında yaptığı çalışmaları **KGB**'nin, özellikle de Maslovsky'nin dikkatini çekmiş ve Maslovsky onun Moskova Üniversitesine deneysel psikoloji profesörü olarak atanmasında önemli rol oynamıştı.

§

O kural tanımayan biri,» dedi Maslovsky. «Otoriteye hiç saygısı yok. Verilen emirlere uymuyor. Ona silah taşımaması söylenmişti, değil mi?»

«Evet, yoldaş albay.»

«Emirlere karşı geliyor ve sıradan bir çalışmayı bir katliama dönüştürüyor. Aslında kullandığımız bu lanet olası karşıt fikirliler için kaygı filan duyduğum yok. Ne de olsa ülkelerine hizmet etmeye onları bir bakıma zorlamış oluyoruz. Sahi aklıma gelmişken, polisler kimlerdi?»

«Emin değilim. Bir dakika izin verin.» Cherny telefonun almacını kaldırdı. «Levin, buraya gel.»

«Kim bu Levin?» diye Maslovsky sordu.

«Üç aydır burada bulunuyor. Karşıt fikirli bir Musevi. İsrail'deki akrabalarıyla gizlice haberleşmekten beş yıla mahkûm olmuş. Büroyu büyük bir beceriyle çekip çeviriyor.»

«Mesleği neymiş?»

«Fizikçi... yapı mühendisi. Sanırım, uçak yapımıyla İlgili. Tuttuğu yolun yanlış olduğunu anladığına tam bir inancım var.»

«Hep de öyle derler.»

Kapı vuruldu ve sözü edilen adam içeriye girdi. Viktor Levin ufak tefek biriydi, ama giydiği pamuklu ceket ve pantolon nedeniyle olduğundan daha iri yapılı görünüyordu. Kırk beş yaşlarındaydı, demir kırı renginde saçları vardı ve gözlüğünün çelik tel çerçevesi bantla tamir edilmişti. Her an **KGB**'nin kapıyı tekmeleyerek açıp girmesini beklermiş gibi ürkek bakışları vardı; onun durumundaki biri için de böyle bir şey normal sayılırdı.

«O üç polis kimdi?» diye Cherny sordu.

«Çavuş Voronin adında biriydi, yoldaş.» dedi Levin. «Daha önce Moskova Sanat Tiyatrosunda çalışan bir aktördü. Karısının

ölümünden sonra geçen yıl Batı'ya iltica etmeye çalıştı. Cezası... on yıl.»

«Ya çocuk?»

«Tanya Voroninova onun kızı oluyor. Öteki iki polisi araştırmam gerekecek.»

«Boşver, kalsın şimdilik. Sen gidebilirsin.»

Levin dışarıya çıktıktan sonra Maslovsky konuşmaya başladı.

«Kelly'e dönelim. Barın dışındaki adamı vurması beni çok şaşırttı. Verdiğim emri göz göre göre hiçe saydı. Ama laf aramızda.» diye homurdanarak ekledi. «Kusursuz bir atıştı.»

«Evet. öyleydi.»

«Bana onun özgeçmişini bir daha anlat bakayım.»

Maslovsky kahveyle votkasını tazeledi ve ateşin yanına oturdu. Cherny de masadan bir dosya çıkarıp açtı.

«Adı Mikhail Kelly. Kerry'de Ballygar adında bir köyde doğmuş. Orası İrlanda Cumhuriyetinde bulunuyor. Doğum yılı 1938. Babası. Sean Kelly, bir **IRA** eylemcisi ve İspanya İç Savaşında çarpışmış. Annesiyle Madrid'de tanışmış. Adı Martha Vronsky. Sovyet vatandaşı.»

«Ve anımsadığıma göre, babası İngilizler tarafından asılarak idam edildi, değil mi?»

«Evet, öyle. İkinci Dünya Savaşının ilk aylarında **IRA**'nın Londra bölgesinde giriştiği bir bombalama harekâtına katıldı. Ama yakalandı, mahkeme edildi ve asıldı.»

«Başka bir İrlanda şehidi desene. O insanlarla başarılı oluyorlar.»

«Martha Vronsky'e İrlanda vatandaşı olma hakkı tanındı ve gazeteci olarak yaşamını Dublin'de sürdürdü. Oğlu da oradaki Cizvit okuluna gitti.»

«Katolik olarak mı yetişti?»

«Evet, öyle. Bu oldukça garip ayrıntılar Dublin'deki adamımızın dikkatini çekti, o da durumu Moskova'ya rapor etti. Çocuğun sahip olduğu potansiyel ortadaydı ve bu nedenle annesi 1953 yılında oğluyla birlikte Rusya'ya dönmeye ikna edildi. Kadın iki yıl sonra da öldü. Mide kanserinden.»

«Öyleyse, anladığıma göre, şimdi yirmi yaşında ve zeki biri, değil mi?»

«Çok haklısınız. Yabancı dillere karşı özel bir yeteneği var. Tıpkı bir sünger gibi.» Cherny yine önündeki dosyaya bir göz attı. «Ama onun en önemli yeteneği rol yapma konusunda. Hatta bu konuda üstün bir yetenek olduğunu bile söyleyebilirim.»

«Öyle görünüyor.»

«Eğer koşullar farklı olsaydı, bu konuda büyük başarılar elde edebilirdi.»

«Evet, ama bunu unutabilir,» dedi Maslovsky ters bir şekilde. «Öldürme içgüdülerinin İyi geliştiği anlaşılıyor.»

«Thuggery tam bu tür işlerin adamı,» dedi Cherny. «Yoldaş albayın da çok iyi bildiği gibi, herkes öldürmek için eğitilebilir. Ama Kelly'de ayrıca tabanca kullanmaya karşı ender görülen bir yetenek var. Hem de çok ender.»

«Evet. tanık oldum,» dedi Maslovsky. «Öyle acımasızca öldürmek için güçlü bir psikopat eğilimi olmalı.»

«Onun durumunda biri için doğru değil, yoldaş albay. Anlaşılması belki biraz zor, ama dediğim gibi. Kelly akıllı bir aktördür. Bugün bir **IRA** eylemcisi rolü oynadı ve rolünü sonuna dek götürdü, tıpkı bir filmde oynuyormuş gibiydi.»

«Yalnızca stop diyecek bir yönetmen yoktu.» dedi Maslovsky. «Ve kamera durduktan sonra ölen adam kalkıp yürümedi.»

«Biliyorum,» dedi Cherny. «Ama onun üç adama neden ateş etmek zorunda kaldığı ve verilen emri dinlemeyip Murphy'e neden ateş ettiği psikolojik yönden açıklanabilir. Ona göre Murphy bir muhbirdi ve cezalandırılması gerekiyordu. Oynadığı role göre Kelly'nin başka türlü hareket etmesi olanaksızdı. İşte. gördüğü eğitimin amacı da bu zaten.»

«Tamam, kabul ediyorum. Ve sen onun göreve hazır olduğunu düşünüyorsun, öyle ml?»

«Evet, öyle, yoldaş albay.»

«Pekâlâ, onu içeriye al.»

§

Başındaki şapkayı ve yağmurluğunu çıkaran Mikhail Kelly şimdi daha genç görünüyordu. Balıkçı yaka bir kazak, tüvit bir ceket ve fitilli kadife bir pantolon giymişti. Son derece sakin görünüyordu. Maslovsky içinde kabaran öfke dalgalanmasını yine hissetti.

«Sanırım, dışarıda olanlar seni memnun etmiştir, değil mi? Sana Murphy'e ateş etmemeni söylemiştim. Verdiğim emri neden dinlemedin?»

«O bir muhbirdi, yoldaş albay. Eğer benim gibi kişiler yaşayacaksa, o zaman onun gibilere bir ders verilmesi gerekir.» Omuz silkti. «Terörizmin amacı terör yaratmaktır. Lenin böyle demişti. Ve bu sözler İrlanda devrimi sırasında Michael Collins'in en beğendiği deyişti.»

«Ama bir oyundu o, lanet olasıca!» diye Maslovsky patladı. «Gerçek değildi.»

«Eğer oyunu yeterince uzun sürdürürseniz, yoldaş albay, sonunda o oyunun tadı kaçabilir,» diye Kelly sakin bir şekilde karşılık verdi.

«Aman tanrım!» dedi Maslovsky. Duygularını bu şekilde dile getirmeyeli yıllar olmuştu. «Pekâlâ, işimize devam edelim.» Yüzü Kelly'e dönük olarak masaya oturdu. «Profesör Cherny senin göreve hazır olduğuna inanıyor. Sen de aynı kanıda mısın?»

«Evet yoldaş albay.»

«Görevinin açıklaması çok basit. Bizim başlıca muhaliflerimiz Amerika ve İngiltere'dir. İngiltere ötekine göre daha zayıf olanıdır ve kapitalist yapısı gittikçe aşınmaktadır. İngiltere'nin başındaki en büyük bela **IRA**'dır. Ve bir bela da sen olacaksın. Bir *'vuruş'* da senden gelecek.»

Albay öne doğru eğildi ve Kelly'nin gözlerinin içine baktı. «Şu andan itibaren karışıklık çıkaracak birisin.»

«İrlanda'da mı?»

«Evet, ama daha önce dış dünyada bir süre eğitim görmen gerekiyor. Sana görevini biraz daha açıklayayım.» Ayağa kalkıp ateşin yanına gitti. «1956 yılında **IRA** Ordu Konseyi Ulster'de yeni bir kampanya başlatmayı kararlaştırmıştı. Aradan üç yıl geçti. Kampanya çok başarısız oldu. Bundan vazgeçilmesi ve bu İşin de vakit geçirilmeden yapılması konusunda kararlı görünüyorlar. Çünkü kampanyada hiçbir şey başarılmadı.»

«Yani?» diye Kelly sordu.

Maslovsky masaya geri döndü. «Bununla birlikte, haberalma kaynaklarımızın raporlarına göre, sonunda Ulster'de bugüne dek görülmemiş boyutta çok daha önemli bir çatışma çıkacak. İşte, o gün geldiğinde sen de buna hazır olmalısın, derinlerde ve bekleyerek.»

«Anlıyorum, yoldaş.»

«Anladığını sanırım. Yine de, şimdilik bu kadar yeter. Profesör Cherny yakın gelecekte yapılacak işler hakkında ben gittikten sonra

sana bilgi verecek. Artık gidebilirsin.»

Kelly bir şey söylemeden dışarıya çıktı.

«Başarabilir.» dedi Cherny, «Bundan eminim.»

«Umarım başarır. İrlandalı yerli miskinlerden herhangi biri kadar iyi olabilir ve daha az içki içer.»

Maslovsky pencerenin önüne giderek yağan yağmura baktı. Birden yorulduğunu hissetti. Nedeni Kelly'yi düşünmesi değildi. Nasıl olduysa, meydanda İrlandalıya saldırdığında küçük kızın yüz ifadesi kafasında yeniden canlandı.

«Şu kız çocuğu,» dedi. «Adı neydi onun?»

«Tanya... Tanya Voroninova.»

«Şimdi öksüz mü kaldı? Bakacak hiç kimsesi yok mu?»

«Bildiğim kadarıyla yok.»

«Gerçekten çok çekici ve akıllı bir kız, sen ne dersin?»

«Öyle göründüğü kuşkusuz. Onunla kişisel olarak herhangi bir ilişkim olmadı. Acaba, yoldaş albay, kıza karşı özel bir ilgi mi duydunuz?»

«Olabilir. Tek çocuğumuz olan altı yaşındaki kızımızı geçen yıl grip salgınında kaybettik. Karımın başka çocuğu olmayacak. Kendini oyalamak İçin hayır kurumlarında çalışıyor, ama çok huysuz oldu, Cherny. Artık eskisi gibi değil. Meydandaki çocuğu görünce aklıma bir fikir geldi. Çocuk karıma iyi gelebilir.»

«Mükemmel bir fikir, yoldaş. Bence iki taraf İçin de iyi olur.»

«Tamam öyleyse,» dedi Maslovsky neşelenerek.

«Onu Moskova'ya götürecek ve Susha'ma sürpriz yapacağım.»

Masanın yanına gitti, votka şişesinin mantarını dişleriyle çekip çıkardı ve iki kadehi doldurdu.

«Şerefe,» dedi. «İrlanda işinin ve...» kaşlarını çatarak duraksadı. «Neydi onun kod adı?»

«Cuchulain.» dedi Cherny.

«Doğru,» dedi Maslovsky. «Cuchulain'in şerefine.»

İçkiyi yudumladı, sonra da kadehi ateşe fırlattı.

§

BOLUM I

1982

Chelsea Kışlasındaki ***Grenadier Muhafızları***'nın[2] subay yemek salonuna girdiğinde içeride hiç kimse yoktu. Loş bir yerdi. Tek ışık kaynağı uzun ve cilalı yemek masasındaki şamdanda titreyerek yanan mumlardı ve bunlardan yayılan ışık gümüş sofra takımında yansımalar yapıyordu.

Masanın sonuna yalnızca bir kişilik servis konmuştu, ama gümüş buz kovasında en sevdiği şampanya olan Krug 1972 onu beklemekteydi. Durup bir an şişeye baktı, sonra eline alarak mantarını çıkardı. Masadaki uzun kristal kadehlerden birini alıp şampanyayı kadehe yavaş yavaş, dikkatle doldurdu. Şöminenin yanına gitti ve üzerindeki aynada beliren görüntüsüne baktı.

Kırmızı üniforması üzerine çok iyi oturmuştu ve göğsüne takılı madalyaların her biri bir kahramanlık belirtisiydi, özellikle Silahlı Kuvvetler Haçının mor ve beyaz çizgileriyle ikinci bir ödül olan gümüş rozet göz alıyordu. Orta boydaydı. Geniş omuzları ve bir asker için uzun sayılabilecek siyah saçları vardı. Her ne kadar burun kemiği anımsamadığı bir tarihte kırılmışsa da, sonuç olarak tehlikeli sayılacak denli yakışıklıydı.

«Şerefine, Tony,» dedi, «Ve mutlu bir yeni yıl dileğiyle.»

Kristal kadehi dudaklarına götürdü. Şampanya o güne dek içtiklerinden daha soğuktu. İçkiyi hızla dikti, birden şampanya ağzında sıvı ateşe dönüşmüş gibiydi, geçtiği yeri kasıp kavurdu. Ve ayna paramparça olurken acıyla haykırdı. Daha sonra da ayakları arasındaki zemin ikiye ayrılıyormuş gibi geldi ve açılan boşluğa yuvarlanmaya başladı.

§

Binbaşı Tony Villiers rüya görüyordu. Orada susuzluk yoktu. Sonra uyandı ve kendisini bir haftadır nasılsa öyle buldu. Küçük odanın köşesinde duvara yaslanmış durumdaydı, yatamıyordu. Çünkü bileklerini omuz hizasında tutan ve boynunu çevreleyen asma kilitli tahta bir boyunduruk içindeydi.

Kafasında yeşil bir başlık vardı; bu, on gün önce yakalanana dek Dofar'da komutanlık ettiği Beluşi Kabilesi erkeklerinin kullandığı türdendi. Haki renk gömleğiyle pantolonu kir içindeydi, birçok yeri yırtılmıştı. Ayakları çıplaktı, çünkü Raşitlerden biri süet çöl botlarını çalmıştı. Ve bir de dikeni andıran ve onu rahatsız eden sakalı vardı. Bu onun hiç hoşuna gitmiyordu. Eskiden ***Grenadier Muhafızları***nda bulunduğu sırada edindiği her gün sinekkaydı traş olma alışkanlığından koşullar ne olursa olsun asla vazgeçememişti, öyle ki, daha sonra görev yaptığı **SAS** bile onun bu alışkanlığını değiştirememişti.

Bir kilit takırtısı oldu, kapı gıcırdayarak açıldı ve büyük perdeden sinekler uçuştu. İçeriye iki Raşit girdi. Kısa boylu, sırım gibi ince yapılı adamlardı. Kirli beyaz elbise giymişlerdi, omuzlarında çapraz asılı fişeklikler bulunuyordu. Tek söz etmeden iki yanına geçip onu ayağa kaldırarak dışarıya çıkardılar, sonra da kaba bir şekilde bir duvarın dibine oturttular ve yürüyüp uzaklaştılar.

Sabah güneşinin parlak ışığına gözlerinin alışması birkaç dakika sürdü. Bir-el-Gafani yoksul bir yerdi. Palmiye ağaçlarının çevrelediği vahası bulunan tek katlı bir düzineye yakın evden oluşuyordu. Bir erkek çocuğu beş, altı deveyi ilerdeki su yalağına doğru sürdü. Koyu renk giysili, siyah peçeli bir grup kadın da o anda yalağın başında çamaşır yıkamaktaydı.

Uzakta ve sağ tarafta Umman'ın en güney eyaleti olan Dofar'ın dağları mavi gökyüzüne doğru yükseliyordu. Bir haftayı biraz aşkın bir süre önce komuta ettiği Beluşi kabilesiyle birlikte Marksist gerillaların peşindeydi. Öte yandan Bir-el-Gafani düşman bölgesindeydi ve Güney Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti kuzey yönünde uzanıyordu. Sol tarafında su dolu geniş bir toprak kap,

İçinde de bir kepçe vardı. Ama su içmeye çalışmanın iyi sonuç vermeyeceğini biliyordu, bu nedenle bekledi. Uzakta, bir tepeciğin üzerinde bir deve göründü. Hızlı hızlı vahaya doğru yaklaşıyor ve yakıcı güneşin altında sanki gerçek değilmiş gibi görünüyordu.

Bir an için gözlerini kapadı ve boynundaki ağrıyı azaltmak İçin başını göğsüne bıraktı. O anda yaklaşan ayak seslerini farketti. Başını kaldırıp bakınca Selim-bin-al-Kaman'ın kendisine doğru geldiğini gördü. Siyah bir başlıkla siyah bir elbise giymişti. Sağ kalçasında kılıfı içinde bir otomatik ***Browning*** tabanca vardı. Kıvrık ağızlı bir hançeri beline sokmuştu. Ve elinde de gurur kaynağı olan Çin malı tüfeği tutuyordu. Villiers'in başına gelip dikilerek onu süzdü. Sevimli biriydi. Kırlaşmış sakalı ve İspanyol köselesi renginde kapkara bir teni vardı.

«Selamün aleyküm, Selim-bin-al-Kaman.» dedi Villiers resmi bir tarzda Arapça.

«Aleyküm selam ve 'Günaydın'. Villiers Sahip.»

Bildiği İngilizce bu kadardı. Gerisine Arapça devam ettiler.

Selim tüfeğini duvara dayadı, kepçeyi suyla doldurdu ve dikkatle Villiers'in ağzına götürdü. İngiliz suyu büyük bir iştahla içti. Bu onların her sabah tekrarladıkları bir törendi. Selim kepçeyi yine doldurdu ve Villiers başını havaya doğru kaldırarak dökülen suyla serinledi.

«Daha İyi misin?» diye Selim sordu.

«Öyle diyebilirsin.»

Deve o anda yüz metre uzaklığa dek yaklaşmıştı. Sürücünün eyer kaşına bağlı bir ip vardı ve bu ipin ucunda da devenin öteki tarafında ayaklarını sürüyerek yürüyen bir adam görünüyordu.

Villiers sordu. «Gelen kim?»

«Hamit,» diye Selim yanıtladı.

«Bir dost mu?»

Selim gülümsedi.

«Burası bizim ülkemiz. Binbaşı Villiers, yani Raşit ülkesi. İnsanlar buraya yalnızca davet edildikleri zaman gelmelidir.»

«Ama Hauf'taki Halk Cumhuriyeti Komiserleri Raşitlerin haklarını tanımıyor. Hatta AMVı bile tanımıyorlar. Yalnızca Marx'ı tanıyorlar.»

«Kendi topraklarında istedikleri gibi konuşabilirler, ama burası Raşitlerin ülkesi...» Selim omuz silkerek cebinden yassı bir kutu çıkardı. «Neyse bu kadar yeter. Bir sigara ister misin, dostum?»

Arap sigarayı Villiers'in dudakları arasına tutuşturdu, sonra da yaktı.

«Ruslar mı?»

«Elli mil ötedeki Fasari'de, çölde bir hava üssü var. Birçok Rus uçağı, kamyon, Rus askeri... kısacası her şey!»

«Evet, biliyorum,» dedi Villiers.

«Biliyorsun ve buna rağınen sizin o ünlü **SAS** bu konuda hiçbir şey yapmıyor, öyle mi?»

«Ülkem Yemen'le savaş durumunda bulunmuyor,» dedi Villiers. «İngiliz Ordusu beni Umman Sultanı'nın askerlerini Marksist ***D.L.F.*** gerillalarına karşı eğitmeye yardım etmem ve onları yönetmem için ödünç verdi.»

«Bizler Marksist değiliz, Villiers Sahip. Biz, Reşitler istediğimiz yere gideriz ve İngiliz **SAS**'ından bir binbaşı bizim İçin büyük bir ödüldür. Çünkü birçok deve, birçok silah değerindedir.»

«Kimin için?» diye Villiers sordu.

Selim sigarasını ona doğru salladı. «Fasari'ye haber gönderdim. Bugün Ruslar buraya gelecek. Senin için çok para ödeyecekler. İstediğimi vermeyi kabul ettiler.»

«Benim halkım sana onlardan daha çok öder.» dedi Villiers. «Beni sağ salim Dofar'a götür, sonra da ne istersen al. Altın İngiliz lirası, gümüş Maria Theresa lirası, ne istersen.»

«Ama Villiers Sahip, söz verdim.» diyen Selim alaylı bir şekilde gülümsedi.

«Biliyorum.» dedi Villiers. «Hatırlatmana gerek yok. Raşitler için söz namustur.»

«Evet, öyle!»

Deve yanlarına gelirken Selim ayağa kalktı. Deve dizleri üzerine çöktü ve sırtında bir tüfek bulunan, koyu sarı renkte elbise giymiş genç Raşit savaşçısı Hamit yere atladı, onlara yaklaştı. Elinde tuttuğu ipe hızla asıldı ve ipin öteki ucuna bağlı adam elleriyle dizleri üzerine düştü.

«Kimi getirdin?» diye Selim sordu.

«Onu gece buldum, çölde yürüyordu.» Hamit devenin yanına döndü, sonra elinde askeri bir su matarası ve bir sırt çantasıyla geri geldi. «Bunları taşıyordu.»

Sırt çantasının içinde biraz ekmekle bir miktar asker yiyeceği vardı. Yiyecek paketlerinin üzerlerindeki yazılar Rusçaydı.

Selim görmesi için bir tanesini Villiers'e doğru uzattı. sonra da adama Arapça sordu.

«Rus musun?»

Adam yaşlıydı. Beyaz saçları vardı ve yorgunluktan tükendiği açıkça görülüyordu. Sırtındaki haki gömlek ter içindeydi. Başını hayır anlamında iki yana salladı. Dudakları şişmiş, normalin iki katı olmuştu. Selim su doldurduğu kepçeyi uzattı. Adam da içti.

Villiers az çok Rusça biliyordu.

«Kim olduğunu öğrenmek istiyor. Fasari'den mi geliyorsun?»

«Sen kimsin?» diye adam çatlak bir sesle sordu.

«Bir İngiliz subayıyım. Dofar'daki Sultan'ın kuvvetleri için çalışıyordum. Onun adamları devriyemi pusuya düşürdü, adamlarımı öldürdü, beni de esir aldılar.»

«İngilizce biliyor mu?»

«Üç beş kelime. Sanırım, sen Arapça bilmiyorsun.»

«Hayır, ama benim İngilizcem senin Rusçandan belki daha iyidir. Adım Viktor Levin. Fasari'den geliyorum. Dofar'a gitmeye çalışıyordum.»

«İltica etmek için mi?» diye Villiers sordu.

«Onun gibi bir şey.»

Selim Arapça araya girdi.

«Seninle İngilizce konuşuyor. Rus değil, öyle mi?»

Villiers yavaşça Levin'e fısıldadı.

«Yalan söylemenin bir anlamı yok. Nasılsa, seninkiler beni almak için bugün buraya gelecekler.»

Sonra Selim'e döndü. «Hayır, Rus. Fasari'den.»

«Peki öyleyse Raşit topraklarında ne yapıyordu?»

«Dofar'a gitmeye çalışıyordu.»

Selim gözlerini kısarak Levin'i süzdü.

«Kendi halkından kaçmak için mi?» Sonra bir kahkaha atarak bacağına bir şaplak indirdi. «Çok iyi. Demek ki, onun için de iyi bir ücret vermeleri gerekecek. Bu bir ikramiye sayılır, dostum. Allah beni seviyor.» Hamit'e bir baş işareti yaptı. «Onları içeriye koy, karınlarının doymasını sağla, sonra da yanıma gel.» dedi ve yürüyerek uzaklaştı.

§

Levin de tıpkı Villiers gibi tahta bir boyunduruğa vuruldu. Küçük odada duvarın dibine yan yana oturdular. Bir süre sonra içeriye yüzü siyah bir örtüyle kaplı bir kadın girdi, önlerinde çömeldi ve büyük bir tahta kâse içinde bulunan keçieti yemeğini sırasıyla ikisine yedirdi. Daha sonra da ağızlarını dikkatle sildi ve arkasından kapıyı kapatarak çıkıp gitti.

«Neden yüzünü örtmüş?» diye sordu Levin. «Bir türlü anlayamadım.»

«O örtü yalnızca kocalarına ait olduklarını gösteren bir semboldür. Kocalarından başka hiç kimse yüzlerini göremez.»

«Garip bir ülke,» diyen Levin gözlerini kapadı. «Çok sıcak.»

«Kaç yaşındasın?» diye Villiers sordu.

«Altmış sekiz.»

«İltica etmek için biraz yaşlı sayılmaz mısın? Bana kalırsa bu iş için oldukça geç kalmışsın.»

Levin gözlerini açtı ve hafifçe gülümsedi.

«Nedeni çok basit. Leningrad'da bulunan karım geçen hafta öldü. Hiç çocuğum yok. Bu nedenle özgürlüğüme kavuştuğumda bana şantaj yapabilecekleri hiç kimse kalmadı.»

«Ne iş yaparsın?»

«Leningrad Üniversitesinde yapı mühendisi profesörüyüm. Uzmanlık alanım uçak yapımı. Sovyet Hava Kuvvetlerinin Fasari'de görünüşte eğitimde kullanılan beş tane ***MİG 23*** uçağı var. Bunlar ***MİG***'lerin eğitim amacıyla yapılanları.»

«Yani bazı değişikliklerle mi?»

«Evet, böylece dağlık bölgede kara saldırı rolü oynayabiliyor. Değişiklikler Rusya'da yapıldı, ama bazı sorunlar çıktı ve beni de bu sorunları halletmem için getirdiler.»

«Ve sonunda senin de yeterince sorunun oldu. Ne yapmayı düşünüyordun, İsrail'e mi gitmeyi?»

«Pek değil. Bir kez ben inançlı bir Siyonist değilim. Yo, hayır, oraya değil, ama İngiltere çok daha çekici geliyor. Ne de olsa savaştan hemen önce 1939 yılında ticari bir heyetle birlikte İngiltere'ye bir kez gitmiştim. O günler hayatımın en güzel iki ayıdır.»

«Anlıyorum.»

«1959 yılında kaçmayı umuyordum. Bana yardımcı olarak İsrail'deki akrabalarımla gizlice mektuplaşıyordum, ama gerçek dost sandığım birinin ihanetine uğradım. Eski bir hikâye...sonunda da beş yıla mahkûm oldum.»

«Gulag'ta mı?»

«Hayır, çok daha ilginç bir yerde. Drumore denilen küçük bir Ulster kasabasında desem acaba inanır mısın?»

Villiers ona döndü, yüzünde şaşkınlık vardı. «Anlamadım?»

«Ukrayna'nın göbeğinde Drumore denilen küçük bir Ulster kasabasında.»

Yaşlı adam Villiers'in yüzündeki şaşkın bakış karşısında gülümsedi.

«Sanırım, açıklasam iyi olacak.»

§

Sözlerini bitirdiğinde Villiers derin bir düşünceye daldı. Yıkıcı faaliyetler ve anti-terörizmle yıllardır ilgileniyordu. bu onun işiydi, özellikle de İrlanda'da. Bu nedenle Levin'in anlattıkları en azından büyüleyiciydi.

«İngiltere'de ve öteki Batı ülketerinde çalışacak **KGB** ajanlarının eğitildiği ***Gaczyna***'yı biliyordum, ama anlattığın şeyler benim için tümüyle yepyeni.»

«Ve sanırım, sizin haberalma örgütleri için de öyledir!»

«Eskiden Roma'da.» diye Villiers söze başladı. «Savaş esirleri ve köleler arenalarda dövüşmeleri için gladyatör olarak eğitilirdi.»

«Hem de ölümüne dövüşmeleri için,» dedi Levin.

«Yalnızca karşısındaki adamdan daha iyi olanın yaşama şansı olurdu. Tıpkı Drumore'de polis rolü oynayan o karşıt fikirliler gibi.»

«Kelly'nin karşısında pek şansları yoktu.» dedi Levin.

«Hayır, yoktu. Dediğine bakılırsa çok özel bîri olmalı.»

Yaşlı adam gözlerini kapadı. Nefes alıp verirken boğuk bir ses çıkarıyor ve güçlük çekiyordu. Aradan birkaç dakika geçince onun uykuya daldığını anladı Villiers. Levin'In anlattıklarını düşünmeye devam etti. Birçok Ulster pazar kasabası biliyordu, örneğin Crossmaglen gibi. Berbat bir yerdi. Öylesine tehlikeliydi ki. askerler oraya helikopterle bırakılıyor ve yine helikopterle alınıyordu. Ama Ukrayna'da Drumore adlı bir kasaba... işte bu çok daha başka bir şeydi. Bir süre sonra başı göğsüne düştü ve o da uykuya daldı.

§

Gözlerini açtığında kendisini uyandırmak için Raşit kabilesinden bir erkeğin hızla sarstığını gördü. Bir başkası da Levin'i uyandırmaya çalışıyordu. Adam Villlers'i çekip ayağa kaldırdı ve sendeleye sendeleye dışarıya çıkardı, öğleden sonra olmuştu, Villiers bunu güneşin bulunduğu yere bakıp anladı. Ama en ilginç olanı, karşısında paletli ve zırhlı bir personel taşıyıcısının

bulunmasıydı. Ruslar buna ***Çöl-kruvazörü*** diyorlardı. Çölde kolayca farkedilmemesi için kum renginde kamuflaj boyasıyla boyanmıştı. Haki renk eğitim üniforması giymiş yarım düzine asker ellerinde kullanıma hazır silahlarla ***Çöl-kruvazörü***nün yanında dikiliyorlardı. İki asker de aracın içindeydi ve 12.7 mm.'lik ağır makineli tüfeğin namlusunu tüfeklerini kollarında tutan bir düzine kadar Raşitin üzerine çevirmişlerdi.

Villiers'in ardından Levin de dışarıya çıkarılırken Selim onlara doğru döndü.

«Ee, Villiers Sahip, artık ayrılmamız gerekiyor. Çok yazık. Seninle çene çalmak hoşuma gidiyordu.»

Rus subayı onu hemen arkasından izleyen bir çavuşla birlikte yaklaştı. Adamları gibi o da haki eğitim üniforması giymişti; sivri tepeli başlığıyla çöl gözlüğü ona Rommel'in Afrika Birliklerindeki subaylardan birisiymiş gibi garip bir hava veriyordu. Bir süre durup onları süzdü, sonra başındaki gözlüğü arkaya doğru itti. Villiers'in düşündüğünden daha gençti. Kırışıksız dümdüz bir yüzü ve masmavi gözleri vardı.

«Profesör Levin,» dedi Rusça. «Dolaşırken yolunuzu kaybettiğinizi sanıyorum, ama korkarım, **KGB**'li dostlarımız konuyu daha farklı bir açıdan ele alacaklardır.

«Genellikle öyle yaparlar,» dedi Levin.

Subay, Villiers'e döndü ve sakin bir şekilde konuşmaya başladı.

«21. Özel Paraşüt Tugayından Yüzbaşı Yuri Kirov.» İngilizcesi kusursuzdu.

«Ve siz de ***Grenadier Muhafızları***ndan ya da daha doğru bir deyişle. 22. Özel Hava Hizmet Alayından Binbaşı Villiers'siniz.»

«Size çok iyi bilgi verilmiş,» dedi Villiers. «Ayrıca İngilizcenizin kusursuz olduğunu belirtmeme izin verin.»

«Teşekkür ederim.» dedi Kirov. «Biz de tıpkı **SAS** tarafından Hereford'daki Bradbury Piyade Kışlasında uygulanan dil laboratuvarı

tekniklerini uyguluyoruz. Ve siz de **KGB** tarafından özel bir ilgi göreceksiniz.»

«Bundan eminim,» dedi Villiers dostça.

«Pekâlâ.» Kirov, Selim'e döndü. «Şimdi de sıra iş konusunda.»

Arapçası İnglllzcesi kadar iyi değildi, ama yeterince işe yarardı.

Parmağını şıklattı ve çavuş öne çıkarak Arab'a bez bir torba uzattı. Selim torbayı alıp açtı ve elini içine daldırarak bir avuç madeni para çıkardı. Altın para güneşte pırıl pırıl parladı.

«Ve şimdi de.» dedi Kirov. «Bu ikisini boyunduruklarından çıkarırsan, yolumuza koyuluruz.»

«Ah, ama Sahip bir şeyi unutuyor,» dedi Selim gülümseyerek. «Bana ayrıca bir makineli tüfekle yirmi bin mermi söz verilmişti.»

«Evet, ama üstlerim böyle bir şeyin Raşitleri iyice baştan çıkaracağını düşünüyor,» dedi Kirov.

Selim'in gülümsemesi kesildi. «Söz vermiştiniz.»

Adamlarının çoğu işlerin sarpa sardığını hissedip tüfeklerini doğrulttu. Kirov İki parmağını şıklattı ve bir anda başlayan ağır makineli tüfeğin mermi yağmuru Selim'in üzerinden geçip arkasındaki duvarı taradı. Silahın gürültüsü dinerken Kirov konuşmaya başladı.

«Altını al, bu sana dostça tavsiyemdir.»

Selim gülümseyerek kollarını iki yana açtı.

«Haklısın. Önemli olan dostluktur. Küçük bir yanlış anlama uğruna feda etmeye hiç değınez.»

Kemerindeki bir keseden anahtar çıkardı ve önce Levin'in boyunduruğundakl kiliti açtı. Sonra Viillers'in yanına gitti.

«Bazen bulutların arasından aşağıya bakar ve sahtekârı cezalandırır,» diye mırıldandı.

«Kitab'da mı yazıyor?» diye Villiers sordu. O anda Hamit de kilidi açılan boyunduruğu çıkarmıştı; Villiers ağrıyan kollarını uzatıyordu.

Selim omuz silkti, gözlerinde Villiers'in anlamadığı bir anlam vardı.

«Yazmıyorsa bile, öyle olması gerekir.»

Çavuşun emriyle dört asker yaklaştı ve Villiers'le Levin'in iki yanlarında ikişer ikişer durdular. Hep birlikte ***Çöl-kruvazörü***ne yürüdüler. Villiers ve Levin aracın içine bindi. Onları askerler izledi. En son binen Kirov aracın kapısını kapadı. Levin'le Villiers'in iki yanına silahlı askerler oturdular. Motor gürültüyle homurdanmaya başlarken Kirov başını çevirip selam verdi.

«Seninle iş yapmak güzel,» diye Selim'e bağırdı.

«Ve seninle de. Kirov Sahip!»

Çöl-kruvazörü bir toz bulutu çıkararak yola koyuldu. İlk kum tepeciğini tırmandıkları sırada Villiers başını çevirip baktı ve Selim'in hiç kımıldamadan durup onları seyrettiğini gördü. Yalnız tek bir fark vardı, o da tüm adamlarının arkasında toplanmış olmasıydı. Garip bir durgunluk içindeydiler, bir tür tehditti sanki. Ve sonra ***Çöl-kruvazörü*** tepeciği aştı ve Bir-al-Gafani gözden kayboldu.

§

Fasari'deki yönetim binasının sonunda bulunan beton hücre, daha önce kaldıkları hücreye göre daha gelişmişti. Duvarları badanalıydı, bir tuvalet ve iki tane de dar portatif demir karyola vardı. Her birinde çarşaf ve battaniye bulunuyordu. Kapatıldıkları hücre yarım düzine kadar benzerinden biriydi. Villiers bunu getirilirken

farketmişti. Her birinde küçük bir gözetleme deliği olan yekpare çelik kapılar vardı. Ve sürekli olarak üç tane silahlı asker nöbet tutuyordu.

Villiers penceredeki parmaklıkların arasından havaalanını şöyle bir gözden geçirdi. Sandığı kadar büyük değildi. Prefabrik üç hangarla asfalt bir pist vardı. Beş tane ***MIG 23*** hangarların önünde kuyruk kuyruğa sıralanmıştı ve güneş battıktan sonraki alacakaranlıkta hareretsiz duran garip, ilkel yaratıklara benzlyorlardı. Onların ötesinde ise. iki tane ***Mi-8*** personel taşıyıcı helikopter, kamyonlar ve birçok değişik türde motorlu araç duruyordu.

«Güvenlik önlemleri yok gibi,» diye mırıldandı.

Onun yanı başında dikilen Levin başını sallayarak doğruladı.

«Böyle bir şeye pek gerek yok. Ne de olsa dost bir ülkede bulunuyorlar ve çevreleri tümüyle çöl. Sanırım, böyle bir hedef için sizin **SAS** bile zorlanır.»

Arkalarındaki kapı tıkırdadı. Açıldığında içeriye genç bir onbaşı girdi, onu elinde bir kova ve iki tane emaye kâse taşıyan bir Arap izledi.

«Kahve,» dedi onbaşı.

«Ne zaman yemek yiyeceğiz?» diye Villiers sordu.

«Dokuzda.»

Onbaşı, Arabı dışarıya çıkardı ve kapıyı kapadı. Kahve şaşılacak denli güzel ve çok sıcaktı.

«Arap personel mi kullanıyorlar?» diye Villiers sordu.

«Mutfaklarda, temizlik ve ona benzer işlerde kullanıyorlar. Ama çöl kabilelerinden değiller. Onları sanırım Hauf'tan getiriyorlar.»

«Şimdi ne olacak dersin?»

«Şey, yarın günlerden perşembe ve bir ikmal uçağı gelecek. Belki geri dönerken bizi de Aden'e götürür.»

«Sonraki durak da Moskova mı?»

Buna verilecek bir yanıt yoktu kuşkusuz, tıpkı beton duvarlara, çelik kapılara ve demir parmaklıklara verilecek bir yanıt olmadığı gibi. Villiers yataklardan birine uzandı, Levin de ötekine.

«Yaşam benim için sürekli bir düş kırıklığı oluyor,» dedi yaşlı Rus. «İngiltere'ye gittiğimde beni Oxford'a götürdüler. Cok güzel bir yer.» içini çekti. «Bir gün yine oraya dönebilmek benim için bir düş oldu.»

«Evet, haklısın, çok güzel bir yer,» dedi Villiers.

«Yani orayı biliyor musun?»

«Karım oradaydı. St. Hugh Kolejinde. Sorbonne'u bitirdikten sonra gitmişti. Yarı Fransızdır.»

Levin dirseği üzerinde doğruldu.

«Beni şaşırtıyorsun. Sözlerim için beni bağışla ama, hiç de evli bir erkeğe benzemiyorsun.»

«Değilim,» dedi Villiers. «Birkaç ay önce boşandık.»

«Üzgünüm.»

«Boşver. Dediğin gibi, yaşam sürekli bir düş kırıklığıdır. Hepimiz farklı şeyler istiyoruz, insanların sorunu da bu. Özellikle kadınların istekleri değişik. Kadın hakları savunucuları ne derlerse desinler, onlar bizlerden farklı.»

«Sanırım, onu hâlâ seviyorsun, öyle mi?»

«Ah, evet,» dedi Villiers. «Sevmek kolay. Zor olan şey birlikte yaşamak.»

«Peki, sorun neydi?»

«Kısaca söylemek gerekirse, benim işim. Borneo. Umman. İrlanda. Hatta bir keresinde bizim kesinlikle olmamamız gereken Vietnam'da bile bulundum. Bana bir kez dediği gibi, ben yalnızca bir işde gerçekten çok başarılıyım... İnsan öldürmekte. Bir süre sonra daha fazla dayanamaz oldu ve boşandık.»

Levin tek söz etmeden yatağına uzandı. Tony Villiers de ellerini başının altına koyarak gözlerini tavana dikti, karanlığın çökmesiyle kaybolmayacak şeyleri düşünmeye başladı.

§

Dışardaki koridordan gelen ayak sesleri ve insan mırıldanmalarıyla uyandı. Tavandaki lamba uyuduğu sırada yakılmış olmalıydı. Kolundaki Rolex marka saati almadıklarından hızla saatine bir göz attı. Aynı anda da Levin onun kımıldandığını farkettl.

«Ne var?» diye yaşlı Rus sordu.

«Dokuz on beş. Yemek olmalı.»

Villiers ayağa kalkarak pencerenin önüne gitti. Gökyüzünde yarım ay ve yıldızlar vardı. Ay ışığının aydınlattığı çölde ***MIG 23***'ler kapkara birer siluet gibi duruyordu. Tanrım, diye düşündü. Mutlaka bir yolu olmalı. Geri döndü, midesi kasılıyordu.

«Ne oldu?» diye Levin fısıltıyla sordu, o anda kapının kilidi açılmaktaydı.

«Yalnızca düşünüyordum,» dedi Villiers. «Bir noktada kaçmaya kalkışmak, hatta kaçarken arkadan kurşun yemiş bile olsak, yine de Moskova ve Lubianka'ya götürülmekten kuşkusuz çok daha İyidir.»

Kapı açıldı ve onbaşı içeriye girdi. Onu bir Arap izledi. İki kâse et yemeği, siyah ekmek ve kahve bulunan bir tepsi taşıyordu. Başı önüne eğikti ama yine de Arapta yabancısı olmadıkları bir şey vardı.

«Haydi, çabuk ol!» diye onbaşı kötü bir Arapçayla bağırdı.

Arap tepsiyi Levin'in yatağı ucunda bulunan küçük tahta masaya koydu ve başını kaldırıp baktı. O anda Villiers'le Levin onun aslında Selim-bin-al-Kaman olduğunu anladı. Onbaşı kapıya doğru yöneldi.

Selim sol kolundan bir bıçak çıkardı. Bir eliyle onbaşının ağzını kapattı, bir diz darbesiyle dengesini bozdu ve bıçağı onbaşının kaburga kemikleri altına daldırdı. Sonra da onbaşının cesedini yatağa yatırdı ve bıçağını üniformasına silerek temizledi.

Selim gülümsedi.

«Hep senin sözlerini düşündüm, Villiers Sahip. Dofar'daki dostlarının seni geri almak için çok para vereceğini söylemiştin.»

«Böylece sen de iki kez para almış olacaksın... her iki taraftan birden. Tam ticaret kafası,» dedi Villiers.

«Tabii. Ama ne de olsa Ruslar bana karşı dürüst davranmadılar. Kendi onurumu düşünmem gerekiyor.»

«Ya öteki muhafızlar ne olacak?»

«Yemeğe gittiler. Tüm bunları mutfaklarda çalışan dostlarımdan öğrendim. Yerini aldığım kişi şu anda kafasında kocaman bir şişle dışarda yatıyor. Onu güç duruma düşmekten kurtarmak için yaptım. Haydi gelin. Hamit bizi develerle birlikte üssün dışında bekliyor.»

Dışarıya çıktılar ve koridor boyunca hızla giderek açık havaya ulaştılar. Fasari hava üssü çok sakindi, ay ışığında her şey kımıldamadan duruyordu.

«Bakın,» dedi Selim. «Hiç kimse aldırmıyor. Hatta nöbetçiler bile yemeğe gitmişler. N'olacak, üniformalı köylüler.»

Duvarın kenarında duran çelik bir varilin arkasına uzanıp bir bohça çıkardı.

«Bunları sırtınıza geçirin ve beni izleyin.»

İçinde bedevilerin çok soğuk çöl gecelerinde giydiği türden iki tane kukuletalı yün pelerin vardı. Sırtlarına geçirdiler ve hangarlara doğru Selim'in peşinden yürüdüler.

«Üssü çevreleyen ne bir dikenli çit, ne de bir duvar var.» diye Villiers fısıldadı.

«Onlara gerekli olan tek duvar çöldür.» dedi Levin.

Hangarların ötesinde kum tepecikleri iki yanda ansızın yükseliyordu, bir dere ağzıymış gibi bir görünüm vardı.

«Al Hara deresi.» dedi Selim. «Çeyrek mil ötede bir düzlüğe dökülüyor. Hamit de bizi orada bekliyor.»

«Acaba aklına hiç, Kirov'un iki kere ikinin dört ettiği gibi parçaları biraraya getirerek bu işi yapanın Selim-bin-al-Kaman olduğunu anlayacağını getirdin mi?» diye Villiers sordu.

«Tabii. Ama o zamana dek halkım Dotar sınırına doğru yarı yolu aşmış olacak.»

«Güzel,» dedi Villiers.

«Benim de öğrenmek istediğim buydu. Şimdi sana çok ilginç bir şey göstereceğim.»

Yakında bulunan ***Çöl-kruvazörü***ne doğru yöneldi ve yanına varınca içine atladı. O sırada Selim boğuk bir fısıltıyla onu caydırmaya çalışıyordu.

«Villiers Sahip, bu bir çılgınlık!»

Ama aracın sürücü koltuğuna kurulan Villiers'i önce Raşit. sonra da Levin izledi.

«Tüm bunlara nedenin benim hatam olduğu konusunda içimde güçlü bir duygu var,» dedi yaşlı Rus. «Öyle sanıyorum ki, şimdi de **SAS**'ı işbaşında göreceğiz, değil mi?»

«İkinci Dünya Savaşı sırasında David Stirling yönetimindeki **SAS**'ın Kuzey Afrika'da yerde yok ettiği Alman uçaklarının sayısı İngiliz ve Amerikan Hava Kuvvetlerinin hava çatışmalarında yok ettikleri uçak sayısından fazladır. Size şimdi bunun tekniğini göstereceğim.» dedi Villiers.

Villiers kontağı çevirdi ve motor gürültüyle çalışmaya başlarken Selim'e Arapça sordu.

«Makineli tüfeği kullanabilir misin?»

Selim, ***Degtyarev*** marka makineli tüfeğin kollarını yakaladı. «Allah'ım merhamet et. Kafasında ateş var. Başkalarına hiç benzemiyor.»

«O da mı Kitab'da yazıyor?» diye Villiers sordu. Ama gaz pedalına hızla basmasıyla 110 beygirlik motorun çıkardığı homurtu Selim'in sesini boğdu.

Çöl-kruvazörü pisti gürültüyle geçti. Villiers direksiyonu hızla kırdı ve yana savrulan aracın arka kısmı birinci ***MIG***'in kuyruğunu paramparça etti. Ve hızını arttırarak aynı işi öteki uçaklara da yaptı. Sıra helikopterlere gelmişti, ama onların kuyrukları çok yüksekteydi. Bu nedenle Villiers dikkatini helikopterlerin ön tarafındaki pilot bölgelerine yoğunlaştırdı ve ***Çöl-kruvazörü***nün sekiz tonluk zırhı her iki helikopterin ön kısımlarını kolayca darmadağın etti.

Daha sonra geniş bir daire çizerek geri döndü ve Selim'e seslendi.

«Helikopterler. Yakıt tanklarına ateş et.»

O anda ana yönetim binasında alarm çalmakta, insanlar bağırmaktaydı ve silah sesleri de duyulmaya başlamıştı. Selim sürekli atışla iki helikopteri taradı. Soldaki helikopterin yakıt tankı büyük bir gürültüyle patladı. Gecenin karanlığında mantar şeklinde bir ateş topu yükseldi, yanan parçalar her yere dağıldı. Bir an sonra da ***MIG***'in yakınındaki ikinci helikopter patladı ve onu ***MIG***'in yanmaya başlaması izledi.

«Tamamdır!» dedi Villiers. «Artık ötekiler de yanar. Haydi, buradan uzaklaşalım.»

Direksiyonu kırarken Selim de makineli tüfeğin namlusunu onlara doğru koşan askerlere çevirdi. Villiers, Kirov'un silahını kahramanca ateşlediğini farketti, ama boşuna bir çabaydı tabii. Daha sonra kum tepeciklerini tırmanmaya başladılar ve derenin ağzına girdiler. Eski derenin kurumuş yatağı oraya buraya serpilmiş iri kaya parçalarıyla doluydu, ama ay ışığında görüş oldukça iyiydi. Villiers ayağını gaz pedalında tuttu ve hızla yol almaya devam ettiler.

«İyi misin?» diye Levin'e sordu.

«Sanırım.» dedi yaşlı Rus. «Kontrol ediyorum.»

Selim, ***Degtyarev*** marka makineli tüfeği okşadı.

«Ne güzel bir sevgili. Herhangi bir kadından daha iyi. Bu bende kalabilir mi, Villiers Sahip?»

«Tabii. Hak ettin,» dedi Villiers. «Şimdi yapmamız gereken tek şey Hamit'i de almak ve son hızla sınıra doğru gitmektir.»

«Bizi İzleyecek hiçbir helikopter yok!» diye Levin bağırdı.

«Evet. yok.»

«Raşit olmaya hak kazandın, Villiers Sahip,» dedi Selim. «Yıllardır hiç böylesine çok eğlenmemiştim.» Elini havaya kaldırdı. «Onları avucumun içine aldım ve onlar toza benziyordu.»

«Yine Kitab'dan mı?» diye Villiers sordu.

«Hayır, dostum,» dedi Selim-bin-al-Kaman. «Bu kez sizin Kitab'ınızdan.»

Büyük bir coşkuyla kahkaha attı. O anda dere yatağından çıkıp aşağıda Hamit'in beklediği düzlüğe doğru inmeye başlamışlardı.

§

BOLUM II

Ingiliz Gizli Haberalma Örgütünün karşı-casusluk, gizli ajanlarla ilgili faaliyetler ve Birleşik Krallık'taki yıkıcı eylemlerle uğraşan **DI5** şubesi resmi olarak mevcut değildir, ama bu şubenin çalışma büroları Londra'daki Hilton Otelinden pek uzak olmayan beyaz ve kırmızı tuğladan büyük bir binada yer alır. **DI5** yalnızca soruşturma aşamasını yürütebilir, herhangi bir tutuklama yetkisi yoktur, işin o yönünü *Scotland Yard*'taki özel Şube elemanları halleder.

Ne var ki, uluslararası terörizmin artması ve bunun özellikle 'İrlanda' sorunu nedeniyle İngiltere'deki etkileri, *Scotland Yard*'ın bile başa çıkamayacağı bir durum almıştı. Bu yüzden 1972 yılında **DI5**'in genel müdürü. Downing Caddesi 10 numarada oturan Başbakanın da desteğiyle ***Grup Dört*** adında yeni bir şube kurdu. ***Grup Dört*** doğrudan doğruya günün Başbakanından alacağı yetkilerle her tür terörist ve yıkıcı eylemin bastırılmasında gerekli koordinasyonu sağlayacaktı.

Aradan on yıl geçmişti ve Tuğgeneral Charles Ferguson hâlâ ***Grup Dört***'ün başında bulunuyordu. Yumuşak başlı bir insan görünüşünde, iri yapılı biriydi. ***Grenadier Muhafızları***nın kullandığı türden kravatı, onun asker geçmişi olduğunu anımsatan tek belirtiydi. Sırtındaki sevdiği buruşmuş gri takım elbisesi, yarımay şeklindeki okuma gözlükleri ve dağınık kır saçları, ona yerel bir üniversitede görevli bir öğretim üyesi havasını veriyordu.

Genel müdürlükte bir bürosu vardı, ama o Cavendish Alanındaki dairesinde çalışmayı yeğliyordu. Burasını ona iç dekoratör olan ikinci kızı Ellie düzenlemişti. Şöminede yanan ateşin karşısında oturmaktaydı. Sıcağı seviyordu. Kalın perdeler dâhil, odada her şey Georgian tarzındaydı.

Kapı açılarak eski bir Gurka askeri olan Kim adındaki uşak içeriye girdi, elindeki gümüş tepsiyi şöminenin yanındaki sephaya bıraktı.

«Ah. çay,» dedi Ferguson. «Yüzbaşı Fox'a bana katılmasını söyle.»

Porselen fincanlardan birine çay doldurdu ve The Times gazetesini eline aldı. Falkland Adalarıyla ilgili haberler fena değildi. İngiliz askerleri Pebble Adasına çıkmışlar ve bir cephane deposuyla birlikte on bir tane Arjantin uçağını yok etmişlerdi. İki ***Harrier*** uçağı da Falkland Boğazında bir ticaret gemisini bombalamıştı.

Çalışma odasının yeşil çuha kaplı kapısı açıldı ve Fox içeriye girdi. Savile Caddesindeki Huntsman'dan aldığı mavi flanel takımı içinde şık bir erkekti. O da ***Grenadier Muhafızları***nın kravatını takmaktaydı, ne de olsa bir zamanlar yüzbaşıydı. Ama üçüncü tayin yeri Belfast'ta geçirdiği bombalı bir kaza sonucunda sol elini kaybetmişti. Şimdi yapay bir el kullanıyor ve microchip teknolojisinin yarattığı mucizeyle yapay el sanki kendi eliymiş gibi iş görüyordu. Üzerine geçirdiği ten rengi ince eldivenle de yapay olup olmadığının anlaşılması çok güçtü.

«Çay, Harry?»

«Teşekkür ederim, efendim. Pebble Adasıyla ilgili haberi yazdıklarını görüyorum.»

«Evet, çok etkileyici bir haber,» diyen Ferguson bir yandan da konuğu için fincana çay doldurdu. «Ama samimi olarak söylemek gerekirse, senin de çok İyi bildiğin gibi, Falkland Adaları olmadan da elimizde yeterince dert var. Demek istediğim, şu İrlanda konusu, bir de ayrıca başımıza Papa'nın yapacağı ziyaret çıktı. Yirmi sekizinde geliyor. Yani bize yalnızca on bir gün kalıyor. Böylece kendini iyi bir hedef yapıyor. Oysa insan onun Roma'daki öldürme girişiminden sonra daha dikkatli olacağını sanırdı.»

«O tür biri değil, öyle değil mi. efendim?» Fox çayından bir yudum aldı. «Öte yandan duruma bakılırsa, belki de hiç gelmeyecek. Güney Amerika bağlantısı Katolik Kilisesi için birinci derecede önemli ve bizi Falkland Adaları konusunda suçlu olarak görüyorlar. Bu nedenle Papa'nın buraya gelmesini istemiyorlar. Ayrıca Papa da dün Roma'da yaptığı konuşmada gelmeyeceğini söyler gibiydi.»

«Böyle bir şey beni çok mutlu eder,» dedi Ferguson. «Çünkü İngiltere'de bulunduğu sırada bir delinin ya da başka birinin ona ateş etmeye çalışmaması sorumluluğundan beni kurtarmış olur. Gerçi bir bakıma da milyonlarca Katolik İngiliz acı bir düş kırıklığına uğramış olacak.»

«Öğrendiğime göre, Liverpool ve Glasgow başpiskoposları fikrini değiştirmesi konusunda Papa'yı ikna etmek için bugün Vatikan'a uçtular.» dedi Fox.

«Evet, haklısın. Dilerim başarısız olurlar.»

Ferguson'un masasındaki kırmızı telefonun zili çaldı. Bu telefon yalnızca birinci dereceden güvenlikle ilgili konuşmalara ayrılmıştı.

«Bak bakalım neymiş, Harry.»

Fox almacı kaldırdı. «Fox, buyurun.» Bir süre dinledikten sonra döndü, ciddi bir yüzle almacı Ferguson'a uzattı. «Ulster, efendim. Lisburn Ordu Karargâhından ve iyi değil!»

§

Her şey o sabah saat yediden biraz önce Londonderry'den on mil uzaktaki Kilgannon köyünün dışında başlamıştı. Patrick Leary on beş yıldır bölgenin posta dağıtıcılığını yapardı ve Kraliyet Postası kamyonetini herkes tanırdı.

Programı her zaman aynıydı. Sabah beş otuzda Londonderry'deki posta merkezine varır, günün ilk dağıtımını yapacağı postayı alır, gece vardiyasında"W personelle vedalaşır ve benzin istasyonunda kamyonetinin deposunu doldurduktan sonra Kilgannon'a doğru yola çıkardı. Ve her zaman saat altı buçukta Kilgannon Köprüsü yanındaki koruda arabasını park eder, bir yandan

sabah gazetesini okurken, bir yandan da yanında getirdiği sandviç ve termosundaki kahveyle kahvaltısını yapardı. Leary'nin bu programı. ne yazık. ki. gizli kalmamıştı.

Cuchulain onu on dakika seyrederek Leary'nin sandviçini bitirmesini bekledi. Sonra Leary her zaman yaptığı gibi kalkıp korunun içine doğru biraz yürüdü. Arkasında hafif bir gürültü oldu. Üzerine basılan bir dalın çıkardığı kırılma sesiydi. Korkuyla geri dönerken Cuchulain ağaçların arasından ortaya çıktı.

Korkunç bir görünüşü vardı. Leary birden dehşete kapıldı. Cuchulain'in üzerinde koyu renk bir anorak ve başında da yalnızca gözlerini, burnunu ve ağzını açıkta bırakan siyah bir örme başlık vardı. Sol elinde de namlusuna ***Carswell*** susturucusu takılı ***PPK*** marka yarı otomatik bir tabanca tutuyordu.

«Söyleneni yaparsan yaşarsın,» dedi Cuchulain. Güney İrlanda aksanıyla konuşurken sesi yumuşaktı.

«Ne istersen,» dedi Leary boğuk bir sesle. «Ailem var... lütfen.»

«Şapkanla yağmurluğunu çıkarıp yere bırak.»

Leary denileni yaptı. Sonra Cuchulain sağ elini öne uzatıp açtı ve Leary eldivenli avuçta duran büyük beyaz kapsülü gördü.

«Şimdi, uslu bir çocuk gibi bunu yut.»

«Beni zehirleyecek misin?» Leary o anda boncuk boncuk terliyordu.

«Yalnızca iki saat baygın kalacaksın, hepsi bu,» dedi Cuchulain. «Böylesi daha iyi.» Silahı hafifçe kaldırdı. «Bundan daha iyidir.»

Leary titreyen eliyle kapsülü alıp yuttu. Bacakları lastiğe dönüşüyor gibiydi, her şey sanki gerçekdışıydı, sonra omzuna dokunan bir el onu yere doğru bastırdı. Yüzünün değdiği çimler soğuktu ve daha sonra da yalnızca karanlık vardı.

§

Dr. Hans Wolfgang Baum seçkin biriydi. 1950 yılında Berlin'de doğınuştu ve ünlü bir sanayicinin oğluydu. 1970 yılında babasının ölümüyle on milyon dolarlık bir mirasa konmuş ve büyük bir kurulu iş devralmıştı. Onun durumunda olan birçok kimse zevk dolu bir yaşam sürmekten memnun olurdu, nitekim Baum da öyle yaptı, yalnız arada önemli bir fark vardı: Baum o zevki işinden alıyordu.

Berlin Üniversitesinde mühendislik bilimi doktorası, Londra Ekonomi Okulunda iş hukuku lisans öğrenimi ve Harvard'da iş idaresi masterl yapmıştı. Ve daha sonra tüm bu çalışmalarından yararlanıp Batı Almanya, Fransa ve ABD'deki türlü fabrikalarını büyütüp geliştirmişti. Öyle ki, kişisel varlığının bugün yüz milyon doları aştığı tahmin edilmekteydi.

Ve yine de gönlünde yatan aslan, Londonderry dışında Kilgannon yakınındaki traktör ve genel tarım makineleri üreten fabrikasını geliştirme projesiydi. Baum Sanayi başka herhangi bir yerde kuru lup geliştirilebilirdi ve gerçekte yönetim kurulu üyeleri de öyle olmasını istemişlerdi. Ama ne yazık ki, Dr. Hans Baum onlara ve ticaret anlayışının gerektirdiği isteklere ters gelecek denli iyi bir insan, bu dünyada ender rastlanacak türde yararlı biri ve inan mış bir Hıristiyandı. *Alman Luther Kilisesi*nin bir üyesiydi ve fabrikayı Katoliklerle Protestanlar arasında gerçek bir, ortaklığa dönüştürmek için mümkün olan her şeyi yapmıştı. O ve karısı kendilerini tümüyle yerel halka adamışlardı, Ve üç çocukları da yerel okullara devam etmekteydi.

IRA'nın geçici bir örgütüyle görüştüğü herkes tarafından bilinen bir sırdı. Hatta bazılarının dediğine göre, efsaneyi Martin McGuiness'in kendisiyle bile görüşmüştü. Doğru ya da yanlış, **Geçici IRA** Kilgannon'daki fabrikayı başarılı olması için rahat bırakmış ve

öyle de olmuştu. Çünkü fabrika daha önce işsiz durumdaki binden fazla Protestana ve Katoliğe iş olanağı sağlamıştı.

§

Baum vücudunu formda tutmayı seviyordu. Her sabah tam saat altıda uyanır, karısını rahatsız et meden yataktan çıkar, eşofmanını ve koşu ayakkabılarını giyerdi. O sabah da aynısını yaptı. Genç hizmetçi Eileen Docherty de kalkmış, mutfakta çayı hazırlıyordu, ama üzerinde hâlâ sabahlığı vardı.

«Kahvaltı saat yedide, Eileen,» dedi Baum. «Her zaman olduğu gibi. Sabaha erken başlamalıyım. Sekiz otuzda Derry'de fabrika komitesiyle bir toplantım var.»

Mutfaktan çıktı, bahçeyi koşarak aştı, alçak bir çitin üzerinden atladı ve koruya doğru yöneldi. Amatörden çok nerdeyse bir profesyonel gibi koşarak bir dizi patikayı izledi. Kafası günün planlı olaylarıyla doluydu.

Saat altı kırk beşte koşu programını tamamlamıştı. Ağaçların arasından çıktı ve eve ulaşan ana yolun çimenli kenarı boyunca soluk soluğa yürümeye başladı. Her zamanki gibi, karşı yönden yaklaşan Pat Leary'nin posta kamyonetiyle yine karşılaştı. Kamyonet durdu ve onu bekledi. Ön camın ardındaki postacı şapkasıyla yağmurluğu içinde Leary'i görebiliyordu.

Baum yandaki açık cama doğru eğildi.

«Bu sabah bana neler getirdin, Patrick?»

Oysa karşısındaki yüz, sakin gözleri, iri kemikleri olan bir yabancının yüzüydü. Korku uyandıracak hiçbir şey yoktu, ama yine de o canını almaya gelen ***Ölüm***'dü.

«Çok üzgünüm,» dedi Cuchulain. «Sen iyi. bir adamsın.» Sol elindeki ***Walther*** ileriye uzandı," Baum'un İki kaşı arasına dokundu. Silatıtan tek bir boğuk ses çıktı ve Alman hızla geriye savrulup yolun kenarına düştü, kan ve beyin parçaları çimene datiritti.

Cuchulain hemen oradan uzaklaşarak beş dakika önce Leary'i baygın bıraktığı köprü yakınındaki yere döndü. Başındaki şapkayla yağmurluğu çıkarıp hâlâ baygın yatan postacının yanına bıraktı, beş dakika sonra da sık çimle kaplı dar bir çiftlik patikası kenarında bulunan tahta bir çiti aştı. Kendisini ***350cc BSA*** marka eski bir motosiklet beklemekteydi. Sınırın iki yanında yaşayan çiftçilerin engebeli arazide koyun gütmek için çok kullandıkları lastikleri özel yapılmış bir motosiklet türüydü. Güneşlik kısmı çizilmiş eski bir koruyucu başlığı kafasına geçirdi, motosiklete binerek usta bir topuk hareketiyle çalıştırdı. Motor gürültüyle homurdanmaya başladı ve Cuchulain yola koyuldu. Yalnızca bir araçla karşılaştı. O da köyün hemen dışında yanından geçtiği yerel süt arabasıydı.

Geride bıraktığı ana yolda yağmur yağınaya başlamıştı ve otuz dakika sonra yerel süt arabası yanında durduğunda, yağmur suları hâlâ Hans Wolfgang Baum'un yüzüne düşmekteydi. Ve aynı anda on beş mil ötede Cuchulain ***BSA***'sını Clady'nin güneyindeki bir çiftlik yoluna yöneltti ve sınırı geçerek İrlanda Cumhuriyeti'nin güvencesine girdi.

On dakika sonra bir telefon kulübesinin yanında durdu, Belfast Telegraph gazetesinin numarasını çevirerek haber masasına bağlanmasını istedi ve karşısına çıkan kişiye, Hans Wolfgang Baum'un öldürülmesinden **Geçici IRA** adına sorumluluğu yüklendiğini söyledi.

§

Demek öyle,» dedi Ferguson. «O süt arabasının sürücüsünün gördüğü motosikletli kişi aradığımız adam olmalı.»

«Hiçbir tarif yok, tabii,» dedi Fox. «Kafasında koruyucu bir başlık varmış.»

«Anlamsız bir cinayet,» dedi Ferguson. «Baum herkes tarafından çok sevilen biriydi ve yerel Katolik halk onu tüm gücüyle destekliyordu. Fabrikasını Kilgannon'da kurabilmek için yönetim kuruluyla epey uğraştı. Herhalde şimdi fabrikayı artık kapatırlar ve binden fazla Katolik ve Protestan işsiz kalıp yine birbirlerinin boğazlarını sıkmaya başlar.»

«Ama **Geçici IRA**'nın da istediği bu değil mi, efendim?»

«Ben öyle düşünmezdim, Harry, Bu kez öyle değil. Pis bir iş bu. Katolik halk tarafından çok sayılan. son derece iyi bir insanın acımasızca öldürülmesi... ***Geçiciler*** böyle bir şey yapmakla kendi insanlarına yalnızca zarar vermiş olurlar. İşte. benim anlamadığım nokta da bu. Çek aptalca bir şey...»

Elini hafifçe Fox'un getirdiği Baum dosyasına vurdu.

«Baum gizlice Martin McGuines'le buluşmuş ve McGuiness ona Geçiciler adına teminat vermiş. Ayrıca sen ne düşünürsen düşün, McGuiness akıllı bir adam. Hem de çok akıllı. Ama bunun konuyla bir ilişkisi yok.» Başını olumsuz bir şekilde İki yana salladı. «Hayır, hiçbir anlamı yok.»

Kırmızı telefon çaldı. Uzanıp almacı kaldırdı.

«Ferguson, buyurun.» Bir süre dinledi. «Anlaşıldı, Bakanım.»

Almacı yerine koyarak ayağa kalktı.

«Arayan Kuzey İrlanda Bakanıydı, Harry. Beni hemen istiyor. Sen yine Lisburn'le görüş. Askeri Haberalmaya... ya da aklına gelen her yere sor. Ne öğrenebilirsen öğren.»

§

Ferguson tam bir saat sonra geri döndü. Paltosunu çıkarırken içeriye Fox girdi.

«Ziyaretiniz uzun sürmedi, efendim.»

«Kısa ve özdü. Harry. Haber ne onun, ne de Başbakanın hoşuna gitti. Hele Başbakanı bir görecektin deliye döndü. Bunun ne demek olduğunu biliyorsun.»

«Sonuç istiyor, değil mi, efendim?»

«Evet, hem de yarına, Harry. Ulster iyice karışmış. Protestan politikacılar durumdan yararlanmaya çalışıp, *'Biz sizlere dememiş miydik?'* diye demeçler veriyorlarmış. Ah. bir de Batı Almanya Başbakanı bizim Başbakana telefon etmiş. Açıkçası, işler bundan daha kötü olamazdı.»

«Ben o kadar emin olmazdım, efendim. Lisburn' daki Askeri Haberalmaya göre **Geçici IRA** bu olaydan çok rahatsız olmuş. Hiçbir ilişkileri olmadığı konusunda ısrar ediyorlarmış.»

«Ama sorumluluğu yüklenmişlerdi.»

«Komutanlık teşkilatlarını yeniden düzenlediklerinden beri bildiğiniz gibi hiç açık vermiyorlar, efendim. Her şeyin ötesinde. McGuiness hâlâ Kuzey Komutanlığının Şefi bulunuyor ve Dublin'den bildirildiğine göre. adamlarından herhangi birinin olayla ilişkisini kesin olarak reddediyor. Aslında haberlerde başkaları kadar öfkeliydi. Baum'u çok sevdiği anlaşılıyor.»

«Sence İrlanda Ulusal Kurtuluş Cephesinin işi mi dersin?

İrlanda Ulusal Kurtuluş Cephesi koşullar gerektirdiğinde ***Geçicilerden*** daha acımasızca darbe indirmeye hazır olduklarını geçmişte kanıtlamışlardı.

«Haberalma hayır diyor, efendim. Çünkü onların içinde tepeye yakın iyi bir haber kaynakları var.»

Ferguson ateşin karşısında ısındı.

«Peki, karşı tarafın sorumlu olduğunu öne sürüyorlar mı? **UVF** ya da **Ulster'in Kızıl Eli'**nin?»

«Lisburn'un bu iki örgütte de iyi kaynakları var ve bu örgütler için de hayır diyorlar. Hiçbir Protestan örgütü bu işe karışmamış.»

«Resmi olarak değil.»

«Resmi olarak bu işe karışan hiç kimse yokmuş gibi görünüyor, efendim. Her zaman kovboylar vardır. tabii. Çok fazla film ya da televizyon seyreden çılgınlar bulunur ve sonunda karşılarına çıkan herhangi birini öldürürler.»

Ferguson bir puro yaktı ve masasına oturdu.

«Böyle bir şeye inanıyor musun, Harry?»

«Hayır, efendim,» dedi Fox sakin bir şekilde. «Ben yalnızca bazı çatlak basın mensuplarının ortaya atacakları çözümü söyledim.»

Ferguson kaşlarını çatarak bakışlarını Fox'a dikti.

«Sen bir şey biliyorsun, değil mi?»

«Kesin olarak değil, efendim. Bu olayın yanıtı olabilir, ama sizin hiç hoşunuza gitmeyecek türden, bütünüyle akıl almaz bir şey.»

«Söyle.»

«Pekalâ, efendim. Belfast Telegraph gazetesine telefon edilerek olayın sorumluluğunu ***Geçicilerin*** yüklendiği haberi, ***Geçicileri*** gerçekten çok kötü bir duruma düşürecek.»

«Devam et.»

«Bir an için öldürme olayındaki asıl amacın bu olduğunu kabul edelim.»

«Bu durumda, öyle olmasını isteyen bir Protestan örgüt öldürmüş oluyor.»

«Pek değil, efendim. Eğer açıklamama izin verirseniz ne düşündüğümü göreceksiniz. Siz gittikten hemen sonra Lisburn'dan olayla İlgili ayrıntılı rapor aldım. Katil bir profesyonel, bu konuda hiçbir kuşku yok. Soğukkanlı, acımasız ve çok İyi örgütlenmiş, ama yine de karşısına çıkan herkesi öldürmüyor.»

«Evet, bu benim de aklıma geldi. Postacıya, yani Leary'e bir kapsül verdi. Bir tür bayıltıcıydı.»

«Ve bu nokta benim kafamı kurcaladığından bilgisayar kontrolü yaptım.»

Fox kolunun altında tuttuğu dosyayı açtı.

«Listedeki ilk beş öldürme olayında birer tanık silah zoruyla o tür kapsüllerden almış. İlk öldürme olayı 1975 yılında Omagh'da olmuş.»

Ferguson listeyi kontrol etti ve sonunda başını kaldırdı.

«Ama iki olayda kurbanlar Katolikmiş. Tümünün de aynı katilin işi olduğu konusunda sana katılıyorum. Ne var ki, bu durum Baum'un öldürülmesindeki amacın **Geçici IRA**'yı kötü duruma düşürmek olduğu yolundaki varsayımını anlamsız kılıyor.»

«Lütfen biraz daha sabredin, efendim. Katilin tanımı her olayda aynı. Siyah bir örme başlık ve koyu renk bir anorak. Her zaman bir ***Walther PPK*** kullanıyor. Ve üç olayda da cinayet yerinden motosikletle uzaklaştığı biliniyor.»

«Yani?»

«Tüm bu ayrıntıları bilgisayara ayrı ayrı yükledim, efendim. Motosikletli birinin karıştığı tüm öldürme olaylarını, ***Walther*** kullanılanlar ve katilin bilinen tanımına uyanları karşılaştırdım.»

«Ve bir sonuç aldın mı?»

«Evet, aldım, efendim.»

Fox ortaya bir değil, tam iki sayfa çıkarıp Koydu.

«1975 yılından beri en azından otuz öldürme olayı var ve tümü de sözünü ettiğim faktörlerle bağlantılı. Bunlardan başka on tane de kuşkulu olay var.»

Ferguson listelere hızla göz gezdirdi.

«Aman Tanrım!» dedi fısıltıyla. «Hem Katolikler, hem de Protestanlar var. Anlamıyorum.»

«Eğer kurbanları ele alırsak... Sorumluluğu ***Geçicilerin*** yüklendiği tüm öldürme olaylarında kurban, amaca zararı olan biriydi ve böylece onları gerçekten çok kötü bir duruma düşürüyordu.»

«Ve Protestan aşırı örgütlerin karıştığı olaylarda da durum aynı, öyle mi?»

«Her ne kadar **Geçici IRA** ötekilere göre daha çok olaya karışmışsa da, sonuç dediğimiz gibi, efendim. Bir şey daha var. Eğer öldürme olaylarının yer aldığt tarihleri ele alırsanız, bunların genellikle ya ortalık sakin olduğunda, ya daha iyiye gittiğinde ya da politik girişimlerin yapıldığı zamanlarda yer aldığını görürsünüz. Adamımızın karışmış olabileceği kuşkulu durumlardan biri 1972 Temmuz ayına denk geliyor. Bildiğiniz gibi, o tarihte **IRA**'nın bir temsilci heyeti William Whitelaw'la Londra'da gizlice buluşmuştu.»

«Haklısın,» dedi Ferguson. «Ateşkes yapılmıştı. Barış için mükemmel bir fırsattı.»

«Bozuldu. Çünkü birisi Belfast'taki Lenadoon malikânesine ateş etmeye başladı ve bu olayla yine ortalık karıştı.»

Ferguson sesini çıkarmadan oturdu ve anlamsız bir yüzle gözlerini listelere dikti. Bir süre sonra.

«Yani demek istediğin şey, orada kendisini ortalık karıştırmaya adamış bir delinin olduğu,» dedi.

«Evet, öyle, yalnız ben o kişinin deli olduğunu sanmıyorum. Bana öyle geliyor ki, bu kişi tümüyle kırsal devrimle ilgili *Marksist-*

Lenininst ilkeleri izliyor. Yani karışıklık ve korku. Tüm bunlar herhangi bir düzenli devleti yıkmak için gerekli etkenlerdir.»

«İftira kampanyasında en büyük darbeyi **IRA** alarak mı?»

«Evet, böylece Protestanların ya da bizim hükümetin onlarla politik bir uzlaşma yapma olasılığı gitgide azalacak.»

«Ve tabii, sonuç olarak çatışmalar yıllarca devam edecek ve herhangi bir çözüme hiç ulaşılmayacak.»

Ferguson hafifçe başını salladı, «ilginç bir varsayım, Harry... Sen buna inanıyorsun, öyle mi?»

Başını kaldırıp sorarcasına baktı. Fox omuz silkti.

«Gerçekler her zaman bilgisayarda duruyordu. Biz asla doğru soruları sormadık, hepsi bu. Eğer sormuş, olsaydık, bu sonuca çok daha önce ulaşmış olurduk. Uzun süredir bilgisayardaydı, efendim.»

«Evet, sanırım çok haklı olabilirsin.»

Ferguson bu kez daha uzun süre düşünceye daldı.

Fox sonunda yavaşça konuşmaya başladı.

«Böyle biri var, efendim. Bu bir gerçek. Bundan eminim. Ayrıca başka bir şey daha var. Hem de tüm bunları iyice açıklığa kavuşturacak bir şey.»

«Pekâlâ, bana en kötüsünü söyle.»

Fox dosyadan başka bir sayfa çıkardı.

«Siz geçen hafta Washlngton'da bulunduğunuz sırada Tony Villiers, Umman'dan geri döndü.»

«Evet, onun oradaki serüvenlerinden bir şeyler çalındı kulağıma.»

«Döndükten sonra rapor verdiği sırada Tony bize yanında getirdiği Viktor Levin adında bir Rus Yahudisi hakkında ilginç bir öykü anlattı. Ukrayna'da oldukça alışılmamış türde bir **KGB** eğitim merkeziyle ilgili büyüleyici bir öykü.»

Ateşin yanına gidip bir sigara yaktı, Ferguson'un raporu okumasını bekledi. Bir süre sonra Ferguson rapordan başını kaldırdı.

«Tony Villiers şu anda Falkland Adalarında, biliyor muydun?» diye sordu.

«Evet. efendim. Düşman hatları gerisinde **SAS**'la birlikte çalışıyor.»

«Peki, ya bu Levin denilen adam?»

«Çok yetenekli bir mühendis. Ona Oxford kolejlerinden birinde bir iş ayarladım. Şu anda Hampstead'daki güvenilir bir evde kalıyor. Onu buraya getirtme cüretini gösterdim, efendim.»

«Gerçekten mi. Harry? Sen olmasaydın acaba ben ne yapardım?»

«Bence bir şey farketmezdi, efendim, siz yine çok iyi idare ederdiniz. Ah, birşey daha var. O öyküde sözü geçen Paul Cherny adındaki psikolog. 1975 yılrnda iltica etmiş.»

«Nereye, İngiltere'yemi?» diye Ferguson sordu.

«Hayır, efendim... İrlanda'ya. O yıl Temmuz ayında uluslararası bir konferans için gitmiş ve siyasi iltica istemiş. Şu anda Dublin'deki Trinity Kolejinde deneysel psikoloji profesörü.»

§

Viktor Levin formunda ve sağlıklıydı. Yemen'de geçirdiği günlerin anısını taşıyan teni hâlâ koyu bir bronz rengindeydi. Gri bir tüvit takım ve beyaz bir gömlek giymiş, mavi bir kravat takmıştı. Siyah kütüphane gözlükleri ise görünüşünü oldukça değiştirmişti. Bir süre Ferguson'un sorularını sabırla yanıtladı.

Kısa bir duraklama anında, «Acaba siz centilmenlerin. Kelly ya da Cuchulain kod adlı adamın İrlanda'da gerçekten faal olduğuna inandıklarını kabul edebilir miyim?» diye sordu. «Yani aradan yirmi üç yıl geçti de.»

«Ama tüm amaç da oydu, değil mi?» diye Fox sordu. «Derinlerde bekleyen bir fırsatçı. İrlanda'da çatışma çıktığında hazır olmak. Hatta böyle bir şeyin çıkmasına yardımcı olmak.»

«Ve siz onun nasıi biri olduğu konusunda tek güvenilir bilgi kaynağı durumunda görünüyorsunuz. Bu nedenle sizden bazı resimlere bakmanızı isteyeceğiz,» dedi Ferguson.

Levin, «Dediğim gibi, aradan uzun süre geçti,» diyecek oldu.

«Ama onu tanıtacak belirgin bir özelliği vardır,» diye Fox atıldı.

«Tanrı biliyor ya, işte bu dediğinizde yeterince haklısınız. Çünkü öldürdüğü zaman yüzü sanki Şeytan oymuş gibiydi. Ama tabii, onu anımsayan tek kişinin ben olduğum konusundaki sözleriniz pek doğru sayılmaz. Bir de Tanya var. Tanya Voroninova.»

«Kelly'nin öldürdüğü ve polis rolü oynayan adamın küçük kızı, efendim,» diye Fox açıkladı.

«Şimdi artık o denli küçük değil. Otuz yaşında. Güzel bir kız ve piyano çalıyor,» dedi Levin.

«Kızı o zamandan beri hiç gördün mü?» diye Ferguson sordu.

«Hem de her zaman. İzin verin açıklayayım. Hatalı olduğumu anladığımı düşünmelerini sağladım, onlar da bana haklarımı geri verdiler ve çalışmak için Moskova Üniversitesine gönderdiler. Tanya, Maslovsky adında bir **KGB** Albayı tarafından evlat edinildi ve karısı ona öz çocuğuymuş gibi davrandı.»

«Maslovsky şimdi general, efendim,» diye Fox araya girdi.

«Tanya'nin piyanoya karşı büyük bir yeteneği olduğu ortaya çıktı. Yirmi yaşına geldiğinde Moskova' da Çaykovsky yarışmasını kazandı.»

«Dur bir dakika,» dedi Ferguson, ne de olsa klasik müzik onun özel zevkiydi. «Tanya Voroninova konser piyanisti. İki yıl önce Leeds Piyano Festivalinde oldukça başarılıydı.»

«Doğru. Bayan Maslovsky bir ay önce öldü. Tanya şimdi sürekli olarak yurt dışı turlara çıkıyor. Babalığı bir **KGB** generali olduğundan Tanya'nın gezileri epey riskli.»

«Peki, onu son zamanlarda gördün mü?»

«Altı ay önce.»

«Peki, Drumore'de yer alan olaylardan söz etti mi?»

«Ah, evet. Açıklayayım. Tanya çok akıllı ve dengeli, ama kafasında her zaman orada olup bitenlerle ilgili bir şey var. Sanki bunu belleğinde sürekli olarak canlı tutması gerekiyormuş gibi. Bir kez bunun nedenini sordum.»

«Ne dedi?»

«Kelly olduğunu söyledi. Onu asla unutamıyordu, çünkü Kelly ona çok iyi davranmıştı ve olanlardan sonra bunun nedenini bir türlü anlayamıyordu. Tanya düşlerinde sık sık Kelly'i gördüğünü söyledi.»

«Evet, şey Tanya Rusya'da bulunduğundan bize bir yararı olmayacak.»

Ferguson ayağa kalktı. «Lütfen, yandaki odada bir dakika bekler misiniz, Bay Levin?»

Fox yeşil çuha kaplı kapıyı açtı ve Rus dışarıya çıktı.

Ferguson «Hoş bir adam. Onu beğendim,» dedi.

Pencerenin yanına giderek aşağıdaki meydana baktı. Bir süre sonra da.

«O kişiyi ortaya çıkarmamız gerekiyor, Harry,» dedi. «Bugüne dek böylesine hayati önem taşıyan bir şeyle karşılaştığımızı sanmıyorum.»

«Sizinle aynı fikirdeyim.»

«Şaşılacak bir şey. Cuchulain bizim için ne denli önemliyse, **IRA** için de o denli önemli görünüyor.»

«Evet, efendim, bu düşünce benim de aklıma gelmişti.»

«Peki, onların da konuyu bu şekilde göreceklerini sanıyor musun?»

«Belki, efendim.»

Fox arkadan ne geleceğini biliyormuş gibi ani bir heyecan dalgasına kapıldı.

«Pekâlâ,» dedi Ferguson.

«Tanrı biliyor ya, İrlanda'ya yeterince verdin. Ne dersin, öteki elini de tehlikeye atmaya hazır mısın?»

«Siz nasıl isterseniz, efendim.»

«Güzel. Bu kez olsun biraz anlayış göstermeye razı olup olmayacaklarını görelim. Dublin'e gitmeni ve **Geçici IRA** Konseyini ya da seçecekleri temsilciyi görmeni istiyorum. Bu buluşmayı ayarlamak için gerekli telefon konuşmalarını yaparım. Her zamanki gibi yine Westbourne Otelinde kal. Ve hemen bugün yola çık, Harry. Levin'le ilgilenirim.»

«Anlaşıldı, efendim,» dedi Fox sakin bir tavırla. «Öyleyse izin verirseniz, yola koyulayım.» Dışarıya çıktı.

Ferguson yine pencerenin yanına gitti ve yağan yağmura baktı. Kuşkusuz çılgınca bir fikirdi. Yani *İngiliz Haberalma Örgütü*yle **IRA**'nın işbirliği yapma fikri, ama yine de bu kez akla yatkındı. Tek sorun, Dublin'deki çılgın adamların konunun önemini anlayıp anlamayacaklarıydı.

Arkasında çalışma odasının kapısı açılarak Levin göründü. Özür dilercesine hafifçe öksürdü.

«Generalim, bana hâlâ gereksinme duyuyor musunuz?»

«Tabii, sevgili dostum,» dedi, dedi Charles Ferguson.

«Sizi şimdi karargâhıma götüreceğim. Resimlere, hem de korkarım birçok resme bakacaksınız.»

Paltosuyla şapkasını aldı ve kapıyı açarak Levin'e çıkması İçin yol verdi.

«Kimbilir? Belki de aradığımız adamı resimlerde buluverirsiniz.»

Söylediklerine kendisi hiç inanmıyordu, ama yine de asansöre doğru yürürlerken bunu Levin'e söylemedi.

§

BOLUM III

Dublin'de yağmur yağınaktaydı. Havaalanından bindiği taksi George rıhtımının hemen dışında bir yan caddeye yönelirken, Liffey nehrini yumuşak gri bir perde içinde geçti ve Fox'u oteline bıraktı.

Westbourne Oteli yalnızca bir bar-lokantası bulunan küçük ve eski bir yerdi. Georgian devrine ait bir binaydı; bu nedenle herhangi bir yenileştirme yapılmaması için eski eserleri koruma listesine alınmıştı. Ama yine de iç kısmı boyanıp elden geçirilmişti ve devrinin sessiz zerafetini taşıyordu. Müşterileri orta sınıftan ve yaşlı kişiler olup, taşradan birkaç günlüğüne geldiklerinde yıllardan beri hep burada kalan türdendi. Fox bu otelde sayısız kez kalmıştı. Tabii gerçek kimliğini gizleyip bir şarap toptancısı olan Charles Hunt adını almıştı. Fox'un bu mesleği seçmesinin nedeni ise, şarap konusunda yeterince uzman olmasıydı.

Siyah takım elbise giymiş, genç bir adam olan resepsiyon görevlisi onu içtenlikle selamladı.

«Sizi yine görmek ne güzel. Bay Hunt. Size birinci kattaki üç numaralı odayı ayarladım. Daha önce de orada kalmıştınız.»

«Güzel,» dedi Fox. «Herhangi bir mesaj var mı?»

«Hayır, efendim, yok. Ne kadar kalacaksınız?»

«Bir gece, belki de iki. Haber veririm.»

Hamal üzgün ve buruşuk yüzlü, bembeyaz saçlı çok yaşlı bir adamdı. Yeşil üniforması üzerine biraz büyük geliyordu ve çantasını taşırken Fox her zaman olduğu gibi yine hafif bir utanç duydu.

«Nasılsınız, Bay Ryan?» diye küçük asansörle yukarıya çıkarlarken sordu.

«İyiyim, efendim. Bundan daha iyi olamam. Gelecek ay ayrılıyorum. Beni emekliye ayırıyorlar.»

Küçük bir koridorda önden ilerledi.

«Çok yazık.» dedi Fox. «Westbourne'yi özleyeceksiniz.»

«Evet. efendim, özleyeceğim. Tam yirmi sekiz yıl oldu.»

Odanın kapısını açıp içeriye girdi. «Eninde sonunda hepimizin başına gelen bir şey.»

Duvarları yeşil ipek kaplı, iki yataklı, şömineli ve Georgian tarzı mauri mobilyalı güzel bir odaydı. Ryan çantayı yatağın üzerine koydu ve perdeleri düzeltti.

«Buraya geçen gelişinizden sonra banyo yapıldı, efendim. Çok güzel. Çay ister miydiniz?»

«Şu anda değil, Ryan.»

Fox cüzdanından bir beş sterlin çıkarıp Ryan'a verdi.

«Bir mesaj bırakılırsa, hemen bildir. Eğer burada olmazsam, o zaman barda olurum.»

Çok kısa bir an için yaşlı adamın gözlerinde bir şey vardı, sonra hafifçe gülümsedi.

«Sizi bulurum, efendim, hiç korkmayın.»

Fox yağmurluğunu yatağa bırakırken bir yandan da, işte Dublin bugünlerde böyle, diye düşündü ve pencerenin yanına gitti, insan başkaları hakkında asla emin olamıyordu ve tabii her yerde sempatizanlar vardı. **IRA**'dan olmaları gerekmiyordu, sıradan ve dürüst insanlardı bunlar. Gerçi şiddet ve bombalama olaylarından nefret ediyorlardı, ama bunların ardındaki politik idealleri de onaylıyorlardı.

Telefon çaldı ve almacı kaldırdığında karşısında Ferguson'u buldu.

«Her şey ayarlandı. McGuiness seni görecek.»

«Ne zaman?»

«Sana haber verecekler.»

Hat kesilince Fox almacı yerine bıraktı. Demek ki, kendisini **Geçici IRA**'nın Kuzey Komutanlığı Şefi Martin McGuiness görecekti. Her şeyin ötesinde, hiç olmazsa Ordu Konseyinin akıllı bir üyesiyle buluşmuş olacaktı.

Caddenin sonunda uzanan Liffey nehrini görebiliyordu. Yağmur pencerenin camına çarpıp tıkırtılar çıkarıyordu. Üzerine büyük bir hüzün çöktü. İrlanda tabii... Bir an için artık yerinde olmayan sol elinde belirgin bir acıyı yine hissetti. Her şey dün gibi kafasının içinde taptazeydi. Daha sonra odadan çıktı ve aşağıdaki bara indi.

Genç İtalyan barmen dışında kimsecikler yoktu. Fox bir viski ısmarladı ve pencerenin yanındaki köşeye oturdu. Masanın üzerinde birkaç gazete vardı. The Times gazetesini okurken yanı başında bir gölge gibi Ryan belirdi.

«Arabanız hazır, efendim. »

Fox başını kaldırıp baktı.

«Arabamı mı? Ah. evet, tabii.»

Ryan'ın kolundaki mavi yağmurluğu farkedince kaşlarını çattı.

«O benim değil mi?»

«Odanızdan sizin için getirme cüretini gösterdim efendim. Size gerekli olacak. Yağmur bir süre daha devam edecek sanırım.»

Gözlerinde yine bir şey vardı, neredeyse zevk duyuyor gibiydi. Fox yağmurluğunu giyerken onun yardımcı olmasına izin verdi. Sonra da ardından dışarıya çıktı ve siyah bir taksinin beklediği yere geldiler.

Ryan binmesi için arabanın kapısını Fox'a açtı, «İyi günler, efendim,» dedi.

Araba hemen hareket etti. Sürücüsü siyah, kıvırcık saçlı genç bir adamdı. Sırtında kahverengi bir deri ceket, boynunda da beyaz bir eşarp vardı. Tek kelime konuşmadı. Caddenin sonunda saparak yoğun trafiğe girdi ve George rıhtımı boyunca ilerlemeye devam etti.

Yeşil bir telefon kulübesi yanında kasket ve kalın ceket giymiş bir adam dikiliyordu. Araba kaldırımın kenarında durunca, kalın ceketli adam arka kapıyı açarak Fox'un yanına süzüldü.

«Devam et. Billy.» dedi sürücüye ve güler bir yüzle Fox'a döndü. «Aman tanrım, orada beklerken yağmur sularında boğulacağımı sandım. Şimdi lütfen kollarınızı havaya kaldırın, yüzbaşı. Çok değil, yalnızca yeteri kadar.»

Fox'u baştan aşağıya profesyonelce aradı ve bir şey bulamadı. Arkasına yaslanıp bir sigara yaktı, sonra da cebinden bir tabanca çıkardı, dizi üzerinde tuttu.

«Bunun ne olduğunu biliyor musunuz, yüzbaşı?»

«Görünüşe göre bir ***Ceska***,» dedi Fox.

«Çeklerin birkaç yıl önce yapımına başladıkları ses çıkarmayan bir tip.»

«Bravo, tam puan. Yalnız siz McGuiness'le konuşurken bunun bende olduğunu hiç unutmayın. Filmlerde dedikleri gibi, yanlış bir hareket yaparsanız ölürsünüz.»

Nehir boyunca ilerlemeye devam ettiler. Sağnak nedeniyle trafik yavaş akıyordu. Sonunda Victoria rıhtımının ortasında araba kaldırıma yanaşıp park etti.

«Dışarı!» dedi kalın ceketli adam.

Fox denileni yaptı. Rüzgârın savurduğu yağmurdan korunmak için yağmurluğunun yakasını İyice kaldırdı. Kalın ceketli adam bir ağacın altına girdi ve rıhtım duvarının yanındaki küçük bir sığınağı işaret etti.

«Bekletilmeyi sevmez. Meşgul biridir.»

Başka bir sigara yakarak ağaca yaslandı. Fox kaldırım boyunca yürüdü, sığınağın önündeki basamakları çıkıp İçeriye girdi. Köşedeki bankta oturmuş gazete okuyan bir adam vardı. İyi giyimliydi. Açık kahverengi yağmurluğunun düğıneleri açık olduğu için altında

görülen. İyi bir terzi elinden çıkma, koyu mavi bir takım elbiseyle beyaz bir gömlek giymiş, kırmızı ve mavi çizgili bir kravat takmıştı. Mavi gözleri vardı ve yakışıklı sayılırdı. Bu oldukça hoş görünüşlü adamın aşağı yukarı otuz yıldır İngiliz Ordusunun en çok arananlar listesinde olduğuna inanmak güçtü.

«Ah, Yüzbaşı Fox,» dedi Martin McGuiness kibar bir tavırla. «Sizi yine görmek ne güzel.»

«Ama biz daha önce hiç karşılaşmadık,» dedi Fox.

«Derry, 1972,» dedi McGuiness. «O zaman bir kornettiniz. İngiliz Ordusunda teğmenlere böyle deniyor, değil mi? Prior Caddesindeki bir birahanede bir bomba patlamıştı. Ve siz de olay yerine gelen askeri polis devriyesinde görevliydiniz. »

«Aman Tanrım!» dedi Fox. «Şimdi anımsıyorum.»

«Tüm cadde alevler içindeydi. Bakkal dükkânının yanındaki bir eve koşarak girmiş, bir kadınla İki çocuğu dışarıya çıkarmıştınız. Ben o sırada karşıdaki binanın zemin katındaydım ve yanımda da kafanızda bir delik açmak isteyen tüfekli bir adam bulunuyordu. Ama ona istediğini yapmasına izin vermedim. O durumda doğru görünmemişti.»

Bir an için Fox buz gibi oldu.

«O tarihte Derry'de **IRA** şefiydiniz demek.»

McGuiness sırıttı.

«Yaşam ne sürprizlerle dolu, değil mi? Aslında burada olmamanız gerekirdi. Neyse, anlatın bakalım, Ferguson denilen ihtiyar yılanın benimle görüşmek istediği konu neymiş?»

Böylece Fox anlatmaya başladı.

§

Fox sözlerini bitirdiğinde, McGuiness ellerini yağmurluğunun ceplerine sokup, bakışlarını Liffey'in ötesine dikerek düşünceye daldı. Bir süre sonra.

«Şuradaki Wolfe Tone'nin adını alan rıhtım... biliyor muydun?» diye sordu.

«O bir Protestan değil miydi?»

«Öyleydi. Ama aynı zamanda da en büyük İrlanda vatanseverlerinden biriydi,» dedi McGuiness.

Fox uzun bir ıslık çaldı. Sonra da, «Bana inanıyor musun?» diye sordu.

«Ah. evet.» dedi McGuiness yavaşça. «Tek bir nedenden inanıyorum, oda anlatılanlar akla yatkın olduğu İçin, yüzbaşı. Yıllar boyu süregelen tüm o öldürme olayları, bunlar yüzünden üzerimize atılan çamurlar ve kimi kez de uluslararası suçlamalar... Gerçekte bizim sorumlu olmadığımız gibi. Ordu Konseyinin de sorumlu olmadığı birçok öldürme olayı bilirim. Ama böyle durumlarda hep bu işi yapanın bir deli, bir Kovboy ya da bir aptal olduğu sanılmıştı.»

Ağzını çarpıtarak sırıttı. «Yada *İngiliz Haberalma Örgütü*nün tabii. Oysa tüm bunların tek bir adamın işi olabileceği hiçbirimizin aklına asla gelmedi. Çok akıllıca bir plan doğrusu.»

«Örgütünüzde birkaç Marksist olabilir, değil mi?» diye Fox görüşünü belirtti. «Yani Sovyetleri 'kurtarıcı' gibi görecek türden kişiler.»

«Bunu hemen aklından silebilirsiniz.» Bir an için McGuiness'in mavi gözlerinde öfke belirdi. «İrlanda özgürdür ve İrlandalılarındır. Ülkemizde hiçbir Marksist istemiyoruz.»

«Peki, şimdi ne olacak? Ordu Konseyine gidecek misiniz?»

«Hayır, hiç sanmıyorum. Personel şefiyle konuşacağım. Bakalım ne düşünüyor. Ne de olsa beni buraya gönderen kişi o. Doğrusunu isterseniz, bu konuyu ne denli az kişi bilirse, o denli iyi olur.»

«Haklısınız.» Fox ayağa kalktı. «Cuchulain herhangi bir kişi olabilir. Belki de Ordu Konseyine yakın biridir.»

«Bu benim de aklıma geldi.» McGuiness elini sallayınca ağacın altında bekleyen kalın ceketli adam yanlarına geldi. «Murphy sizi şimdi Westbourne'ye geri götürecek. Otelden dışarıya çıkmayın. Sizinle bağlantı kuracağım.»

Fox birkaç adım yürüdü, sonra duraksadı ve geri döndü.

«Aklıma gelmişken, taktığınız kravat ***Grenadier Muhafızları***nın kullandığı türden.»

Martin McGuiness hoş bir şekilde gülümsedi.

«Bilmediğimi mi sandınız? Yalnızca sizin yabancılık çekmemenize çalışıyordum. Yüzbaşı Fox.»

§

Fox otelin girişindeki bir telefon bölmesinden Ferguson'un numarasını çevirdi, böylece araya otelin santralı girmemiş olacaktı. Ama tuğgeneral evinde değildi. Bu kez genel müdürlükteki bürosunun numarasını çevirdi ve telefonun zili ilk çalışta tuğgeneralin sesini hattın öteki ucundan duydu.

«İlk görüşmeyi yaptım, efendim.»

«Çok çabuk oldu. McGuiness'i gönderdiler mi?»

«Evet. efendim.»

«Peki, inandı mı?»

«İnandı, efendim. Yine bağlantı kuracak. Belki bu akşam olur.»

«Güzel. Ben bir saate dek evimde olacağım. Daha sonra dışarıya çıkmak için herhangi bir planım yok. Verilecek başka haberin olursa beni hemen ara.»

Fox bir duş yaptı, üzerini değişti ve yine aşağıya bara indi. Bir kadeh viski alıp bir köşeye oturarak bir süre düşündü, özellikle de McGuiness'i düşündü. Zeki ve tehlikeli bir adamdı, bundan hiç kuşkusu yoktu. Gerçi payına düşen öldürme görevini yapmıştı, ama yine de yalnızca bir silahşör değildi, aynı zamanda güçlüklerle yoğrulup yetişen en önemli liderlerden biriydi. Fox'un farkına vardığı ve bundan öfke duyduğu rahatsız edici nokta bu adamdan hoşlanmış olmasıydı. Düşünmeye devam etmesinin bir yararı yoktu, bu nedenle kalkıp lokanta kısmına geçti. Koskoca salonda tek başına bir masaya kuruldu, önüne bir İrlanda Baskısı gazetesi açtı ve erkenden akşam yemeği yedi.

Daha sonra, dinlenme salonuna giderken bardan geçmesi gerekti. O anda barda bir iki düzine insan vardı ve biri dışında tümünün görünüşünden otelin öteki konukları oldukları belliydi. Farklı olan kişiyse, onu daha önce McGuiness'le buluşmaya götüren arabanın sürücüsüydü. Barın sonundaki bir tabureye oturmuştu, önünde bir bardak bira duruyordu ve göze çarpan en önemli fark, o anda üzerinde oldukça şık gri bir takım elbise bulunmasıydı. Fox'u tanıdığını belirtecek herhangi bir hareket yapmadığından Fox da yürümeye devam etti. Dinlenme salonuna girince Ryan hemen yanına yaklaştı.

«Eğer doğru anımsıyorsam, efendim, siz akşam yemeğinizden sonra çay içerdiniz, kahve değil, değil mi?»

O anda koltuğa oturan Fox, «Haklısın,» dedi.

«Çay tepsisini odanıza götürme cüretini gösterdim, efendim. Bir parça başınızı dinlemek isteyeceğinizi düşündüm.»

Başka tek söz etmeden döndü ve asansöre doğru yürümeye başladı. Fox yeni bir haber alacağını umarak onu izledi, ama yaşlı adam suskunluğunu sürdürdü ve birinci kata ulaşınca koridorda yine önden gitti, odanın kapısını ona açtı.

İçerde Martin McGuiness televizyon haberlerini dinlemekteydi. Murphy de pencerenin yanında dikiliyordu. Tıpkı bardaki adam gibi onun da sırtında şimdi bir takım elbise vardı ,ama bu giysi denizci mavisi renginde yün kumaştan yapılmıştı.

McGuiness televizyonu kapadı.

«Ah, geldiniz demek. Portakallı ördek yediniz mi? Onu burada iyi yaparlar.»

Masadaki çay tepsisinde iki fincan vardı.

«Çayınızı doldurayım mı. Bay McGuiness?» diye Ryan sordu.

«Hayır, biz hallederiz.» McGuiness çaydanlığa uzandı ve Ryan dışarıya çıkarken Fox'a, «Gördüğünüz gibi, ihtiyar Patrick bizden biridir.» dedi ve «Dışarda bekleyebilirsin, Michael.» diye ekledi.

Murphy tek söz etmeden dışarıya çıktı.

«Bana anlattıklarına göre hiçbir centilmen çay fincanına önce süt koymazmış, ama öyle sanıyorum ki, hiçbir gerçek centilmen de böyle saçma sapan şeylerle canını sıkmaz. Size Ëton'da öğrettikleri bu değil mi?»

«Onun gibi bir şey.» Fox uzatılan fincanı aldı. «Sizi bu denli erken göreceğimi ummuyordum.»

«Yapılacak çok iş var ama çok zamanımız yok.»

McGuiness çayından bir yudum aldı ve zevkle iç çekti.

«Güzel. Tamam, personel şefiyle görüştüm. O da benim gibi sizin bilgisayarda izlenmeye değer bir şeye rastladığınıza inanıyor.»

«Birlikte izlemeye mi?»

«Duruma bağlı. Bir kez, bu aşamada konuyu Ordu Konseyiyle kesin olarak görüşmemeye karar verdi. Yani yalnızca benim ve onun arasında kalacak.»

«Akılcı görünüyor.»

«İkinci olarak, Dublin polisinin bu işe karışmasını istemiyoruz. Bu nedenle Özel Şubeyi ve askeri haberalmayı devre dışı tutacaksınız.»

«Tuğgeneral Ferguson'un bunu kabul edeceğinden eminim.»

«Edecek tabii, ayrıca geçmişteki ya da bugünkü **IRA** üyeleriyle ilgili herhangi bir bilgiyi de vermeyeceğimizi kabul etmesi gerekecek. Bize karşı kullanabileceğiniz hiçbir bilgi vermeyeceğiz.»

«Pekâlâ,» dedi Fox. «Anlıyorum, ama bu durumda oldukça güç olacak. Kaynaklarımızı birleştirmezsek nasıl işbirliği yapacağız?»

«Bir yolu var.»

McGuiness biten çayını yeniledi «Konuyu personel şefiyle tartıştım. Eğer siz kabul ederseniz, o da kabul edecek. Çözüm: Bir aracı kullanacağız.»

«Bir aracı mı?» Fox kaşlarını çattı. «Anlayamadım.»

«İki tarafın kabul edeceği biri. Yani iki tarafın da güven duyabileceği biri.»

Fox güldü. «Böyle biri yok.»

«Hayır, var,» dedi McGuiness. «Liam Devlin... bana sakın onun kim olduğunu bilmediğinizi söylemeyin.»

Harry Fox sözcüklerin üzerine basa basa yavaşça, «Onu çok iyi tanıyorum,» dedi.

«Tanıyacaksınız tabii. Frank Barry denilen çılgın köpeği bulabilmek için Martin Brosnan'ı o Fransız hapishanesinden kaçırmanıza yardım etsin diye Liam Devlin'i 1972 yılında **SAS**'a kaçırtan siz ve Faulkner değil miydiniz?»

«Çok iyi bilgi almışsınız.»

«Evet, öyle. Şey, Liam şimdi burada. Dublin'de bulunuyor. Trinity Kolejinde profesör. Arabayla yaklaşık bir saat uzaklıktaki Kilrea'da oturuyor. Gidip onu görünüz. Eğer yardım etmeyi kabul ederse, gerisini ondan sonra konuşuruz.»

«Ne zaman?»

«Size haber veririm, ya da şimdi olduğu gibi beklemediğiniz bir anda karşımıza çıkarım.» Ayağa kalktı. «Aşağıdaki barda bir genç adam var. Farkettiniz mi?»

«Araba sürücüsü.»

«Evet, adı Billy White. Sağ eliyle ya da sol eliyle duvardaki bir sineği vuracak denli keskin nişancıdır. Burada bulunduğunuz süre içinde sizinle birlikte olacak.»

«Hiç gereği yok.»

«Ah, hayır var,» McGuiness ayağa kalkarak yağmurluğunu giydi.

«Nedeniyse birincisi, size bir şey olmasını istemiyorum, ikinci olarak da nerede olduğunuzu bilmek işime gelir.»

Kapıyı açtı ve o anda Fox kapının hemen dışında Murphy'nin beklemekte olduğunu gördü.

«Yine görüşmek üzere, yüzbaşı,» McGuiness alaylı bir şekilde selam verdi ve arkasından kapı kapandı.

§

Sanırım, akılcı görünüyor.» dedi Ferguson. «Ama yine de Devlin'in bize yine yardımcı olacağından emin değilim, özellikle de Frank Barry işinden sonra. Kendisini ve Brosnan'ı oldukça kötü bir şekilde kullandığımızı düşünüyordur.»

«Anımsadığıma göre, gerçekten de öyle olmuştu, efendim,» dedi Fox. «Çok kötü kullanmıştık.»

«Pekâlâ, Harry, şimdi bunları yeniden konuşmanın bir yararı yok. Ona telefon edip evde olup olmadığını anlayacaksın. Eğer evdeyse

gider görürsün.»

«Şimdi mi, efendim?»

«Neden olmasın? Saat daha dokuz buçuk. Evdeyse bana haber ver, onunla önce ben konuşayım.

Telefonunun numarasını söylüyorum. Not al.»

§

Fox bara gidip beş sterlini 50 penilik madeni paralar şeklinde bozdurdu. Billy White hâlâ oradaydı, bir gazete okuyordu. Önündeki bira bardağı hiç dokunulmamış gibiydi.

«Size bir içki ısmarlayabilir miyim. Bay White?» diye sordu Fox.

«Fena olmaz, yüzbaşı,» dedi White neşeyle ve önündeki birayı bir yudumda içti. «Bunun üzerine bir Bushmills iyi gider.»

Fox ona bir Bushmills ısmarladı. «Kilrea adında bir köye gitmek isteyebilirim. Nerede olduğunu biliyor musun?»

«Hiç sorun değil,» dedi White. «Ayrıca o köyü çok iyi bilirim.»

Fox telefon bölmesinin yanına gitti, içeriye girip kapısını kapadı. Bir süre durup düşündü, sonra da Ferguson'un not ettirdiği telefon numarasını çevirdi. Karşı taraftan yanıt veren sesi ilk anda tanıdı. O güne dek tanıdığı belki de en olağanüstü insanın sesiydi.

«Devlin, buyurun.»

«Liam? Ben Harry Fox.»

«Aman tanrım!» dedi Liam Devlin. «Neredesin?»

«Dublin'de... Westbourne Otelinde. Oraya gelip seni görmek istiyorum.»

«Yani hemen şimdi mi?»

«Eğer uygun değilse özür dilerim.»

Devlin güldü.

«Nasıl olsa tam şu anda satrançta yenilmek üzereyim ve yenilmek bazen canımı sıkar. O nedenle telefon etmekle beni tam zamanında can sıkıntısından kurtarmış oldun. Geliş nedenin bir iş görüşmesi mi olacak?»

«Evet, şimdi Ferguson'a telefon edip senin evde olduğunu söyleyeceğim. Seninle önce kendisi konuşmak istiyor.»

«Demek o alçak herif hâlâ işbaşında? Ah, evet... Nereye geleceğini biliyorsun değil mi?»

«Evet.»

«Öyleyse bir saat sonra görüşürüz. Kilrea Evi, Kilrea. Kolayca bulursun. Manastırın yanında.»

Fox daha sonra da Ferguson'a telefon edip bölmeden dışarıya çıktığında, Whlte'nin kendisini beklemekte olduğunu gördü.

«Gidiyor muyuz, yüzbaşı?»

«Evet,» dedi Fox.

«Kilrea Evi, Kilrea'ya gidiyoruz. Manastırın yanındaymış. Ben gidip yağmurluğumu alayım.»

Fox asansöre binene dek yerinden kımıldamayan White, Fox gözden kaybolur kaybolmaz hemen telefon bölmesine girdi ve bir numarayı çevirdi. Hattın öteki ucundaki telefonun almacı daha ilk zil çalışta kaldırıldı.

«Biraz sonra Kilrea'ya hareket ediyoruz.» dedi White, «Sanırım Devlin'i bu gece görecek.»

§

Araba yağmur sularının süpürdüğü caddelerde İlerlerken White öylesine konuşmaya başladı.

«Birbirimizi tanıyalım diye söylüyorum, yüzbaşı, siz sol elinizi kaybettiğiniz yıl ben de **Geçici IRA**'nın Kuzey Tyrone Alayında teğmendim.»

«Öyleyse çok genç olmalısın.»

«Ben çocukluğumu yaşamadan yaşlandım ve bunu da İngilizlerin özel Şubesine ve **IRA**'ya borçluyum.» Tek eliyle bir sigara yaktı. «Liam Devlin'i iyi tanıyorsunuz, değil mi?»

«Neden soruyorsun?» diye Fox ihtiyatla sordu.

«Göreceğimiz kişi o, değil mi? Aman yüzbaşı, burada Liam Devlin'in adresini bilmeyen mi var sanki?»

«Sanırım, sizin için bir efsane kahramanı, değil mi?»

«Bir efsane kahramanı, öyle mi? O adam bu işin kitabını yazdı. Ama şu da bir gerçek ki, onun günümüzdeki bombalı olaylarla hiçbir ilişkisi yok. Ona bir *'ahlakçı'* diyebilirsiniz. Bombalama ve ona benzer olaylara dayanamıyor.»

«Ya sen?»

«Biz bir savaştayız, değil mi? Sizler İkinci Dünya Savaşı sırasında Almanya'yı bombalamıştınız. Biz de şimdi sizi bombalıyoruz.»

Üzücü olmakla birlikte akılcı bir açıklamaydı. Fox bir an için bunun sonu nereye varacak diye düşündü. Ve gözlerinin önünde ceset dolu bir mahzen canlanınca titreyerek beti benzi attı.

«Devlin hakkında.» diye White yine konuşmaya başladığında, kent dışına çıkıyorlardı.

«Bir zamanlar duyduğum bir öykü var. Acaba bunun doğru olup olmadığını biliyor musunuz?»

«Neymiş, anlat bakalım.»

«Sözümona Liam Devlin otuzlu yıllarda İspanya'ya gitmiş, Franko'ya karşı çalıştığından tutsak edilmiş. Daha sonra da Almanların eline geçmiş ve onu büyük savaş sırasında burada bir ajan olarak kullanmışlar.»

«Doğru.»

«Duyduğuma göre, daha sonra onu İngiltere'ye göndermişler. 1943 yılında Churchill'in Alman paraşütçüleri tarafından kaçırılma girişimiyle ilgiliymiş... Bunda bir gerçek payı var mı, söyler misin?»

«Anlattıklann bana ucuz bir serüven romanından alınmış gibi geldi,» dedi Fox.

White içini çekti, yine konuşmaya başladığında sesi üzgündü.

«Ben de öyle düşünüyordum. Yine de tüm o işleri yapacak türde bir insan.»

Sonra arkasına yaslandı ve tüm dikkatini araba kullanmaya verdi.

§

Fox karanlıkta otururken bir yandan da Liam Devlin hakkında söylenen sözlerin gerçeği yeterince yansıtmadığını düşündü. Liam Devlin on altı yaşında Dublin'deki Trinity Kolejine başladığında çok parlak bir öğrenciydi ve on dokuz yaşına geldiğinde sınıf onur listesinde birinci olmuştu. Edebiyat alanında bir araştırmacı, yazar, şair ve dâhi bir öğrenci olmasına karşın otuzlu yıllarda **IRA**'nın son derece tehlikeli silahlı eylemcilerinden biriydi.

White'nin söylediklerinin çoğu doğruydu. Faşistlere karşı savaşmak için İspanya'ya gitmişti, İrlanda'da Alman Haberalma Örgütü adına savaş yıllarında çalışmıştı. Peki, ya Churchill'in

kaçırılma girişimi işi? Yeterince sözü edilen bir öyküydü, ama gerçek acaba neydi? Bunu açıklığa kavuşturacak dosyaların üzerindeki gizlilik derecesinin kalkmasına ve halka açıklanmasına daha uzun yıllar vardı.

Savaş sonrası dönemde Devlin Boston'un hemen dışındaki bir Katolik seminerinde öğretim görevi yapmıştı. Ellili yılların ikinci yarısındaki başarısız **IRA** kampanyasına karışmış ve bugünkü sorunların başladığı 1969 yılında da Ulster'e geri dönmüştü. **Geçici IRA**'nın ilk kurucularından biriydi, ama bombalama olayları onu büyük ölçüde düş kırıklığına uğratmış ve **IRA** eylemlerini aktif olarak desteklemekten vazgeçmişti. 1976 yılından beri Trinity'de İngiliz Dili ve Edebiyatında profesör olarak görev yapmaktaydı.

Fox onu 1979 yılından beri hiç görmemişti. O sırada Ferguson onu kendileriyle çalışmak zorunda bırakmıştı, önceleri bir **IRA** eylemcisi olup daha sonra uluslararası kiralık bir terörist olan Frank Barry'nin izlenip yakalanmasında aktif olarak kendilerine yardım etmesi için Liam Devlin zorlanmıştı. O zamanlar Devlin'in kendilerine yardım etmesinde birçok neden vardı, ama en önemlisi de Ferguson'un anlattıklarına inanmış olmasıydı. Ama bu kez acaba nasıl bir tepki gösterecekti?

Uzun bir köy sokağına girdiler. White konuşmaya başlayınca Fox düşüncelerinden sıyrılıp kendine geldi.

«İşte geldik,.. Kilrea,» dedi White.

«Şurası manastır.., yol kenarındaki duvarın ardında da Kilrea evi bulunuyor.»

Arabayı çakıl taşlı dar bir yola soktu ve motoru stop ettirdi.

«Sizi burada bekleyeceğim, yüzbaşı, olur mu?»

«Pekâlâ,» diyen Fox arabadan indi ve gül fidanları arasındaki taşlık bir yolda yürüyerek yeşil boyalı verandaya geldi.

Ev ahşap malzeme kullanılarak Victoria tarzında yapılmıştı. Kavisli daire şeklindeki pencereye asılı kalın perdenin ardından ışık

sızmaktaydı. Zile bastı, önce insan sesleri, sonra ayak sesleri duyuldu. Ve kapı açıldığında karşısında Liam Devlin'i buldu.

§

BOLUM IV

Devlin'in sırtında yakası açık koyu mavi renkte pazen bir gömlek, gri bir pantolon, ayağında da kahverengi deriden çok pahalı İtalyan botlar vardı. Ufak tefek biriydi, boyu bir altmış beş ya da bir yetmişten çok olamazdı ve altmış dört yaşında olmasına karşın siyah dalgalı saçları pek az kırlaşmıştı. Alnının sağ tarafında belli belirsiz eski bir kurşun yarası vardı. Yüzü solgundu, ama gözleri alışılmamış ölçüde canlı bir mavilikteydi. Hafif bir alaylı gülümsemeyle dudağının bir köşesi sürekli olarak yukarıya kıvrılmış gibiydi... bu görünüşüyle yaşamı kötü bir şaka olarak kabul eden, ama yapılacak tek şeyin de buna gülüp geçmek olduğuna karar veren birini andırıyordu.

Gülümsemesi cana yakın ve içtendi.

«Seni yeniden gördüğüme sevindim. Harry.» Fox'u hafifçe kucakladı.

«Ben de seni gördüğüme, Liam.»

Devlin bakışlarını Fox'un gerisine kaydırdı ve direksiyon başında oturan Billy White'yi gördü.

«Yanında birini mi getirdin?»

«Sürücümü yalnızca.»

Devlin yanından geçti, taşlık yolda ilerleyip arabanın yanına geldi ve sürücüye doğru cama eğildi.

«Bay Devlin,» dedi Billy.

Devlin tek söz etmeden dönüp yine Fox'un yanına geldi.

«Sürücü, öyle mi. Harry? O adamın seni götüreceği yer yalnızca ***Cehennemdir***.»

«Ferguson'la konuştun mu?»

«Evet, ama bunu sonraya bırak. Şimdi içeriye gel.»

Evin iç kısmı sanki zaman makinesiyle Victoria devrine gidilmiş gibiydi. Duvarlar maun kaplamaydı ve bunları Victoria devri ressamlarından Atkinson Grimshaw'un birçok gece manzarası süslüyordu. Fox yağmurluğunu çıkarıp Devlin'e uzatırken bu tablolara hayranlıkla göz gezdirdi.

«Bunları burada görmek oldukça garip, Liam. Ne de olsa Grimshaw aslında Yorkshire'lı bir Ingilizdi.»

«Öyle olmak onun hatası değildi. Harry... bir melek yapmış gibi harikulade tabloları var.»

«Birkaç şilin ederler.» dedi Fox. Oysa gerçekte küçücük bir Grimshaw tablosunun bile mezatta on bin sterlin ettiğini biliyordu.

«Ya, ne demezsin?» diye Devlin karşılık verdi.

Sonra çift kanatlı maun kapının bir tarafını açtı ve oturma odasına girdi. Hol gibi burası da Victoria devrinin özelliklerini taşımaktaydı. Duvarlarında yine Grimshaw'un tabloları vardı. Mobilyalar maundandı ve şöminede de canlı bir ateş yanmaktaydı.

Şöminenin önünde dikilen adam siyah cüppe giymiş bir papazdı, onları selamlamak için döndü.

Aşağı yukarı Devlin'in boyundaydı. Demir kırı rengindeki saçları kulaklarının üstünde geriye doğru taranmıştı. Yakışıklı bir adamdı, özellikle de hoşgeldin gülücüğü istek doluydu ve Fox'u etkileyen bir enerjisi vardı. İnsanın bir başkasından böylesine çok hoşlanması öyle sık rastlanan bir şey değildi.

«Shakespeare kusura bakmasın, bu gece iki Harry karşı karşıya geldiler,» dedi Devlin. «Yüzbaşı Harry Fox, size Peder Harry Cussane'yi tanıtayım.»

Cussane samimi bir şekilde el sıktı.

«Benim için büyük bir zevk. Yüzbaşı Fox,» dedi. «Siz zili çalmadan biraz önce Liam bana sizden söz ediyordu.»

Devlin kanapenin yanındaki satranç masasını işaret etti.

«Şu oyuna son vermek için bir bahane çıkmıştı. Ne de olsa beni fena yeniyordu.»

«Yok canım, büyütüyorsun,» dedi Cussane. «Neyse benim artık gitmem gerekiyor. Siz ikinizi işinizle baş başa bırakayım.»

Sesi hoş ve derindendi. İrlandalıydı, ama nedense Amerikalıymış gibi bir havası vardı.

«Beni dinler misin?» Devlin köşedeki dolaptan üç kadehle bir şişe Bushmills çıkarmıştı. «Otur, Harry. Yatmadan önce bir kadeh daha içsen seni öldürmez.» Sonra da Fox'a döndü. «Onun kadar hareketli bir başkasını tanımadım.»

«Pekâlâ, Liam teslim oluyorum,» dedi Cussane. «Yalnızca on beş dakika daha kalırım, ondan sonra gitmem gerekiyor. Bildiğin gibi, misafirhaneye şöyle bir uğramak istiyorum. Danny Malone'nin artık günleri sayılı, durumu iyice kötü.»

Devlin, «Onun şerefine içiyorum,» dedi. «Hepimizin başına aynı şey gelecek.»

«Misafirhane mi dediniz?» diye Fox sordu.

«Evet. Yanda rahibelerin yönettiği bir manastır var. *Kutsal Kalp Manastırı*. Birkaç yıl önce ölümcül hastalar için bir misafirhane açtılar.»

«Orada mı çalışıyorsunuz?»

«Evet, bir tür yönetici ve papaz olarak. Rahibelerin hesap işleriyle uğraşacak denli dünyevi olmamaları gerekiyor. Son derece saçma, tabii. Çünkü manastır sorumlusu Rahibe Anne Marie son kuruşuna dek para işlerini iyi bilir. Ayrıca burası küçük bir köy, bu nedenle yerel papazın bir yardımcısı yok. Ona ben yardım ediyorum.»

«Haftanın üç günü de Dublin'deki Katolik Sekreterliğinin basın bürosunu yönetiyor,» dedi Devlin. «Sonra yerel gençlik kulübünün, üyelerini çalıştırıp tam doksan üç küçük öğrencinin rol aldığı Güney

Pasifik adlı oyunu beş kez sahneye koyduğunu belirtmeden edemeyeceğim.»

Cussane gülümsedi.

«Peki, ya sahne amiri kimdi? Şimdi de Batı Yakasının Hikâyesi'ni çalışıyoruz. Liam bunun çok iddialı bir seçim olduğunu düşünüyor, ama bence kolay bir oyunu seçmektense biraz zorlanacağımız bir eser sahnelememiz daha iyi olacak.»

İçkisinden bir yudum aldı. Fox, «Sorduğum için beni bağışlayın. Peder.» dedi. «Ama siz acaba İrlandalı mı, yoksa Amerikalı mısınız? Pek anlayamadım.»

«Bunu kendisi de bilmiyor,» dedi Devlin gülerek.

«Annem İrlanda kökenli bir Amerikalıydı. Annesi ve babası öldükten sonra, 1938 yılında köklerini aramak için Connacht'a geri döndü. Ama tüm bulduğu ben oldum.»

«Ya babanız?»

«Onu asla tanımadım. Annemin adı Cussane'ydi. Ve Protestandı. Bugün Connacht'ta hâlâ birkaç Cussane var, Cromwell'in kasaplarının soyundan geliyorlar. Cussane'ye ülkenin o bölgesinde genellikle Patterson derler, bu da İrlanda dilinde yol anlamına gelen Casan sözcüğünün yanlış çevirisidir.»

«Yani kim olduğundan kendisi de pek emin değil,» diye Devlin araya girdi.

«Ama yalnızca küçük bir bölümünden,» diyen Cussane gülümsedi. «Annem savaştan sonra 1946 yılında Amerika'ya döndü. Bir yıl sonra gripten öldü ve beni yanına geride kalan tek yakınım olan yaşlı büyük amcam aldı. Ontario buğday bölgesinde bir çiftliği vardı. İyi bir insan ve koyu bir Katolikti. Kiliseye girmeye karar vermem onun etkisiyle oldu.»

Devlin, «Şeytan girdi, oyun bitti,» diyerek kadehini havaya kaldırdı.

Fox bir şey anlamadığından şaşkın şaşkın bakındı. ama Cussane açıklama yaptı.

«Bu sözler beni kabul eden Tüm Ruhlar adındaki seminerden alınma. Seminer Boston'un dışındaki Vine Landing'teydi ve Liam da orada İngilizce profesörü olarak görev yapıyordu.»

«Başıma dert olmuştu,» dedi Devlin.

«Çelik bir tuzak gibiydi. Sınıfta sürekli olarak yanlışımı yakalıyor, Eliot'tan yaptığım alıntılarda hatalarımı ortaya çıkarıyordu.»

«Bir iki Boston kilisesinde ve bir New York kilisesinde çalıştım,» dedi Cussane.

«Ama her zaman İrlanda'ya geri dönmeyi umut edip durdum. Sonunda 1968 yılında Belfast'a gittim. Çağlayanlar Yolundaki bir kilisede çalışmaya başladım.»

«Ve ertesi yıl *Orange Protestan* grubu tarafından işine son verdirildi.»

«Okul binasını kullanarak halkı birbirleriyle kaynaştırmaya çalışıyordum,» dedi Cussane.

«Tanrı seni böyle davrandığın için belki bağışlar,» dedi Devlin dindar bir tavırla.

«Ama ben bağışlayamam.»

Cussane kadehindeki içkiyi bitirdi.

«Öyleyse ben de gidiyorum. Tanıştığımıza sevindim, Yüzbaşı Fox.»

Elini uzattı. Fox tokalaştı ve Cussane kapı gibi yere dek uzanan pencerenin yanına gidip açtı. Fox bahçe duvarının ötesinde yer alan manastırın gece karanlığında yükselen görüntüsünü farketti. Cussane bahçedeki çimi aşıp bir kapıyı açtı ve arasından geçerek gözden kayboldu.

«Yaman adam,» dedi Fox, o anda Devlin de pencereyi kapatmaktaydı.

«Öyledir.» diyen Devlin geri döndüğünde artık gülümsemiyordu.

«Pekâlâ, Harry. Ferguson her zaman olduğu gibi yine anlaşılmazdı. Öyle görünüyor ki, neler olup bittiğini bana sen anlatacaksın.»

§

Misafirhanede durum sakindi. Burası alışılmış türde bir hastane görünümünde değildi. Her ölümcül hastanın yatağı ötekilerden bölmelerle ayrılmakta, ona koğuşta kişisel gizlilik kazandırmaktaydı. Gece görevlisi rahibe ma**sas**ında oturuyordu. Koğuştaki tek ışık kaynağı masada yanan gölgelikli lambaydı. Rahibe, Cussane'nin gelişini duymadı. Cussane karanlığın içinden çıkmış, ansızın karşısında belirmişti.

«Malone nasıl?»

«Aynı, Peder. Çok az ağrısı var. Uyuşturucu Hapı yalnızca yeterli ölçüde veriyoruz.»

«Aklı başında mı?»

«Zaman zaman.»

«Gidip bir göreyim.»

Danny Malone'nin yatağı ötekilerden kitap rafları ve dolaplarla ayrılmış, dışarıyı ve gökyüzünü görebilmesi için pencereye doğru çevrilmişti. Yatağın yanındaki gece lambası yüzünü aydınlatıyordu. Yaşlı değildi, kırk yaşından daha büyük olamazdı. Saçları erken ağarmıştı. Onu yavaş yavaş ve sürekli olarak ölüme yaklaştıran kanserin neden olduğu ağrıdan yüzünün derisi iyice gerilmişti.

Cussane yanına otururken Malone gözlerini açtı. Bir süre boş bakışlarla gözlerini Cussane'nin üzerine dikti, sonra yüz ifadesinden

onu tanıdığı belli oldu.

«Peder, gelemeyeceksiniz sanıyordum.»

«Söz verdim, değil mi? Liam Devlin'le birlikte birer kadeh içki içiyorduk, hepsi bu.»

«Peder, onunla yalnızca bir kadeh içip kurulabildiğin için şanslısın, ama Liam'ın davada büyük biri olduğunu kabul ederim. İrlanda'ya onun kadar yararlı olmuş başka hiç kimse yoktur.»

«Ya sana ne, demeli?» dedi Cussane. «Senden daha güçlü hiçbir savaşçı yoktur, Danny.»

«Ama kaç kişi öldürdüm. Peder, biliyor musun? Sorun da bu... tüm bunlar ne içindi?» diye Malone sordu. «Daniel O'Connel yaptığı bir konuşmada, İrlanda'nın özgürlüğü düşüncesinin adil olmakla birlikte tek bir insanın bile yaşamını yitirmesine değmeyeceğini söylemişti. Gençliğimde bunu kabul etmiyordum. Oysa şimdi ölüyorum ve onun ne demek istediğini bildiğimi sanıyorum.»

Acıyla yüzünü buruşturdu ve Cussane'ye bakmak için başını çevirdi.

«Biraz daha konuşabilir miyiz. Peder? Kafamı toparlamama yardımcı oluyor.»

«Yalnızca kısa bir süre için, sonra biraz uyuman gerekiyor.» dedi Cussane gülümseyerek. «Bir papazın iyi becerdiği iş dinlemektir. Danny.»

Malone de memnun bir şekilde gülümsedi.

«Haklısın. Nerede kalmıştık? Sana yetmişiki yılında İngiltere'nin iç eyaletlerini ve Londra'yı bombalama kampanyasının hazırlığından söz ediyordum.»

«Gazetelerin sana Tilki adını taktıklarını söylüyordun.» dedi Cussane. «İngiltere'yle İrlanda arasında canının istediği gibi gidip geliyordun. Tüm arkadaşların yakalanmıştı, Danny, bir tek sen yakalanmamayı başardın. Bu nasıl oldu?»

«Cok basit. Peder. Ülkemizdeki en büyük bela muhbirlerin olması, ikincisi de **IRA**'nın yeterince etkin olmayışıdır. Kafaları ideoloji ve devrim fikirleriyle dolu insanlar hava atıp dururlar ve çoğu kez sağduyulu davranmazlar. İşte, bu nedenle ben onlarla çalışmak yerine profesyonelleri yeğledim.»

«Profesyoneller mi?»

«Yasadışı yaşayanlar diyebilirsin. Örneğin, yetmişli yıllarda **IRA**'nın İngiltere'de er ya da geç *Scotland Yard*'daki Özel Şubenin listelerine geçmeyen hiçbir güvenilir evi yoktu. Birçok **IRA** üyesinin yakalanmasına neden de buydu.»

«Ya sen?»

«Kaçan ya da ortalık iyice kızıştığında bir süre kenara çekilip dinlenmesi gereken suçluların gidebilecekleri yerler vardır. Peder. Pahalı yerlerdir, bunu kabul ederim, ama güvenilirdir, işte ben de bu tür yerleri kullandım. Iskoçya'da Glasgow'un güneyinde Galloway denilen yerde Mungo adında iki kardeşin işlettiği böyle bir yer var. Bir tür kır evi. Mungo'lar çok belalı heriflerdir.»

Birden acısı arttı; öyle ki, nefes almakta güçlük çekiyordu.

«Rahibeyi çağırayım.» dedi Cussane aceleyle.

Malone cüppesinin önünü sıkıca kavradı.

«Hayır, çağırmayacaksın. Başka ağrı kesici istemiyorum, Peder. Rahibeler İyi niyetliler, ama artık yeter. Yalnızca konuşmaya devam edelim.»

«Pekâlâ,» dedi Cussane.

Malone cüppeyi bırakarak arkaya uzandı ve bir an İçin gözlerini kapadı, sonra yine açtı.

«Neyse, dediğim gibi, bu Mungo kardeşler, Hector ve Angus tam birer başbelası.»

§

Devlin huzursuz bir şekilde odada bir aşağıya bir yukarıya dolandı. «İnanıyor musun?» diye Fox sordu.

«Anlattıkların hem akla uygun, hem de birçok şeyi açıklıyor,» dedi Devlin. «Bu nedenle ilke olarak kabul ediyorum.»

«öyleyse şimdi ne yapacağız?»

«Biz mi ne yapacağız?» Devlin bakışlarını Fox'a dikti.

«Adamın küstahlığına bak. Sana bir şey hatırlatayım, Harry. Ferguson'a son yardım ettiğimde alçak herif beni aldattı. Yalan söyledi. Kullandı beni.»

«O, o zamandı, bu ise şimdi, Liam.»

«Ya bu bilgece sözün anlamı ne?»

Pencerede hafif bir tıklama duyuldu. Devlin masasının çekmecesini açtı, eski model bir ***Mauser*** tabanca çıkardı, ucuna SS tipi yuvarlak susturucu takılıydı. Fox'a bir baş işareti yaptı ve perdeyi açtı. Martin McGuiness'in bakışlarıyla karşılaştılar, onun hemen arkasında da Murphy durmaktaydı.

«Aman» diye Devlin inledi.

Sonra pencereyi açtı ve McGuiness içeriye girerken gülümsedi.

«Şükürler olsun buradalar!» dedi alaylı bir şekilde ve Murphy'ye dönerek ekledi. «Pencereyi gözle, Michael.»

Pencereyi arkasından kapatıp şöminenin yanına gitti, ellerini öne uzatarak ısındı. «Dışarısı çok soğuk.»

«Ne istiyorsun?» diye Devlin sordu.

«Buradaki yüzbaşı durumu açıkladı mı?»

«Açıkladı.»

«Peki, sen ne düşünüyorsun?»

«Hiçbir şey,» dedi Devlin, «özellikle de seninle ilgili bir konuda.»

«Terörizmin amacı terör yaratmaktır, derdi Mick Collins,» dedi McGuiness. «Ben ülkem için savaşıyorum, Liam, ve elime geçen her fırsatı kullanıyorum. Bir savaştayız.» Kızmıştı. «Özür dilememi gerektirecek hiçbir şey yapmadım.»

«Bana kalırsa,» diye Fox araya girdi. «Cuchulain'in varlığını kabul edelim, o zaman konu bir taraf tutma sorunu olmaz. Çünkü yaptığı iş son otuz yılın üzücü olaylarını gereksiz yere uzatmıştır.»

McGuiness kendisine viski doldurdu.

«Haklı. Yetmişiki yılında O.C. Derry'de bulunduğum sırada Willie Whitelaw'la buluşup barış görüşmeleri yapmak için *Dalthi O'Connell, Seamus Twomey, İvor Bell* ve ötekilerle birlikte Londra'ya uçmuştum.»

«Ama Lenadoon'un mermi yağmuruna tutulması ateşkesi sona erdirmişti,» dedi Fox ve Devlin'e döndü. «Benim için konu. bundan böyle bir taraf tutma sorunu kesinlikle değil. Cuchulain ortalığı sürekli karışık tutmak için kasıtlı olarak çalıştı. Onu durdurmaya yardımcı olacak her yolu düşünürdüm ve buna da değerdi.»

«Ahlak dersi mi?» Devlin elini havaya kaldırarak hınzırca gülümsedi.

«Öyle olsun... şimdi asıl konumuza dönelim. Levin denilen bu adam, Cuchulain veya Kelly ya da her neyse, onu yıllar önce görmüş. Sanırım Ferguson ona bilinen tüm **KGB** görevlilerinin resimlerini gösteriyordur. Ayrıca **IRA**'yla Protestan örgütlerinin de bilinen tüm elemanlarının resimlerini gösteriyor,» diye Fox ekledi. «Bunlara Dublin'deki Özel Şubenin elindekiler de dâhil olacak, çünkü onlarla bilgi değiş tokuşu yapıyoruz.»

«Yapar o alçak herifler.» dedi McGuiness acı bir şekilde. «Yine de hâlâ ne Dublin'deki polisin, ne de Londra'dakilerin gördüğü birkaç

adamımız olduğunu sanıyorum.»

«Peki, bu işi nasıl halledeceğiz?» diye Fox sordu.

«Levin'i buraya getir. O ve Devlin birlikte elimizdekilere bakarlar... ama yalnızca ikisi, başka kimse yok. Tamam mı?»

Fox, Devlin'e baktı. Devlin başıyla kabul işareti yaptı.

«Tamam,» dedi Fox. «Tuğgenerale bu gece telefon eder, haber veririm.»

«Güzel,» diyen McGuiness, Devlin'e bir göz attı.

«Telefonunun gizlice dinlenmediğinden umarım eminsindir. Aklıma Özel Şube denilen alçak herifler geliyor da.»

Devlin ma**sas**ının çekmecesini açıp siyah bir metal kutu çıkardı. Üzerindeki düğmeyi çevirince kırmızı bir ışık yandı. Telefona yaklaşarak kutuyu üstünde tuttu. Hiçbir tepki olmadı.

«Ah, elektronik çağın harikaları,» diye mırıldanıp kutuyu uzağa koydu.

«Güzel.» dedi McGuiness.

«Bu konuyu bilen kişiler yalnızca Ferguson, sen, yüzbaşı, personel şefi ve benim.»

«Ve Profesör Paul Cherny,» diye Fox ekledi.

McGuiness de onu onayladı.

«Doğru. Onun için bir şey düşünmeliyiz.» Devlin'e döndü. «Onu tanıyor musun?»

«Onu üniversitede verilen kokteyllerde gördüm. Birkaç nezaket sözcüğünden başka bir şey konuşmadık. Çok sevilen biri. Karısı iltica etmeden önce ölmüş. Yine de konuyla bir ilgisi olmayabilir tabii.»

«Tıpkı domuzların uçabileceği gibi,» dedi McGuiness alaylı bir tavırla. «Oysa Cherny'nin iltica ettiği yerin İrlanda olması, bana göre normal sayılmayacak bir rastlantı. Bire yüz iddiaya girerim ki,

aradığımız adamın kim olduğunu biliyor, peki öyleyse neden onu yakalayıp biraz sıkıştırmıyoruz?»

«Neden basit,» dedi Fox. «Çünkü bazı insanlar sıkıştırılmaz.»

«Haklı,» dedi Devlin. «Önce tatlılıkla yaklaşmayı denesek daha İyi olur.»

«Pekâlâ.» dedi McGuiness. «Cherny'nin peşine adam takar, onu yirmidört saat izletirim. Bu kişi de Michael Murphy olacak. Böylece Cherny tuvalete bile gitse haberimiz olacaktır.»

Devlin Fox'a baktı. «Sence kabul mü?»

«Evet» dedi Fox.

«Güzel.» McGuiness yağmurluğunun düğmelerini ilikledi.

«Öyleyse ben gidiyorum. Size göz kulak olması için Billy'i burada bırakıyorum, Yüzbaşı.»

Pencereyi açtı. «Arkana dikkat, Liam.» Ve çıkıp gitti.

Fox telefon ettiğinde Ferguson yatağında oturmuş, ertesi günü yapılacak olan Savunma Bakanlığı toplantısına hazırlanmak için elindeki kâğıt tomarını gözden geçiriyordu. Fox'un tüm sözlerini sabırla sonuna dek dinledi. Daha sonra da, «Şu ana dek her şey çok iyi gitmiş, Harry,» dedi. «Levin de bütün gününü genel müdürlüğümüzde ne varsa hepsini incelemekle geçirdi. Bir şey bulamadı.»

«Aradan uzun zaman geçti tabii, efendim. Cuchulain değişmiş olabilir ve bu değişiklik yalnızca yaşlılıktan ileri gelmeyip, örneğin sakal da bırakmış olabilir.»

«Şansımızı deneyeceğiz, Harry. Levin'i Dublin'e giden sabah uçağına bindiririm, ama Devlin onu orada karşılamalı. Sen de bana burada gereklisin.»

«Belirli bir nedeni var mı, efendim?»

«Vatikan'la ilgili. Papa gerçekten gelmeyecekmiş gibi görünüyor. Bununla birlikte Arjantin ve İngiltere kardinallerini görüşmek için

yanına çağırdı.»

«Yani hâlâ gelme durumu var mı?»

«Belki, ama bizim açımızdan daha da önemlisi, savaş hâlâ sürüyor ve ortada dolaşan sözlere göre. Arjantin bu lanet olası ***Exocet*** füzelerini Avrupa karaborsasından sağlamaya çalışıyormuş. Bu nedenle, sana gereksinmem var, Harry. Kalkacak ilk uçağa atla. Sahi, aklıma gelmişken, ilginç bir gelişme oldu. Tanya Voroninova, anımsadın mı?»

«Evet. efendim.»

«Bir dizi konser vermek için Paris'te bulunuyor. Tam şu sırada ortaya çıkması harika bir şey.»

«Eşzamanlılık deyimini kullanan hangi Jung'du, efendim?»

«Young mu, Harry? Tanrı aşkına, ağzında ne geveleyip duruyorsun öyle?»

«Tamam, efendim, anımsadım. Carl Jung'du. Ünlü psikolog. Olayların aynı zamana rastlaması anlamına geliyor. Bu nedenle olayların ardında daha derin güdüler yatıyormuş.»

«İrlanda'da bulunman, psikolojiden söz ederek ukalalık yapmanı gerektirmez,» diye terslenen Ferguson telefonu kapadı.

Daha sonra bir süre düşündü, yataktan kalkarak robdöşambrını giydi ve odasından çıktı. Konuk odasının kapısını çalıp içeriye girdi. Levin yatağın içinde oturmuş kitap okumaktaydı, sırtında Ferguson'un pijaması vardı.

Ferguson yatağın kenarına oturdu.

«Onca fotoğrafı gözden geçirdikten sonra yorgun olacağını düşünüyordum.»

Levin gülümsedi.

«İnsan benim yaşıma gelince, generalim uyku ondan uzaklaşıyor, yerini anılar alıyor. Ve insan tüm bu anıları düşünüyor.»

Ferguson onu teselli etti.

«Hepimiz aynı durumda değil miyiz sanki, dostum? Her neyse, sabah ilk uçakla Dublin'e gitmeye ne dersin?»

«Yüzbaşı Fox'u görmek için mi?»

«Hayır, o buraya dönecek, ama seninle bir arkadaşım, Trinity Kolejde görevli Profesör Liam Devlin ilgilenecek. **IRA**'daki dostlarımızın bir inceliği olarak sanırım sana birkaç fotoğraf daha gösterecek. Bilinen nedenlerle o fotoğrafları elde etmemizi asla istemezler.»

Yaşlı Rus başını iki yana salladı.

«Söyleyin, generalim, tüm savaşları sona erdirecek büyük savaş 1945 yılında bitti mi, yoksa ben mi yanılıyorum?»

«Sen ve daha birçok kişi bu yanılgı içindeler, dostum.»

Ferguson ayağa kalkıp kapının yanına gitti.

«Senin yerinde olsam biraz uyurdum. Heathrow Havaalanından kalkacak ilk uçağa yetişebilmek için sabah saat altıda ayakta olmam gerekecek. Kim'le yatağına kahvaltı gönderirim.»

Ferguson dışarıya çıkıp arkasından kapıyı kapadı. Levin bir süre düşünceye daldı. Yüzünde üzgün bir ifade vardı. Sonra iç çekerek kitabını kapatıp, ışığı söndürdü, uyumaya çalıştı.

§

Kilrea Evinde Fox telefonun almacını yerine koyduktan sonra Devlin'e döndü.

«Tamam. Levin sabah uçağıyla gelecek. Ama ne yazık ki, benim uçağım onun gelmesinden hemen önce kalkacak. Ana salondaki

danışmaya gelecek. Onu oradan alırsınız.»

«Gerek yok. »dedi Devlin.

«Nasılsa senin yardımcın genç White var. Seni bırakmak için havaalanına gideceğinden, aynı zamanda Levin'i de alıp doğruca buraya getirir. En iyi çözüm yolu bu. McGuiness belki daha erken saatte bana telefon ederek Levin'i nereye götürmem gerektiğini söyler.»

«Güzel,» dedi Fox. «Artık gitsem iyi olacak.»

«Pekâlâ.»

Devlin ona yağmurluğunu uzattı ve birlikte dışarıya çıkarak Billy White'nin sabırla beklediği yere dek Fox'a eşlik etti

«Westbourne'ye dönüyoruz. Bili.» dedi Fox arabaya bindikten sonra.

Devlin yan pencereye doğru eğildi. «Gece orada kal, evlat. Sabah olunca da yüzbaşının dediğini yap. Eğer onu bir an gözden kaybedersen o zaman senin kafanı patlatırım, tabii benim elimden sağ çıkarsan gerisini de Martin McGuiness tamamlar.»

Billy White nezaketle gülümsedi.

«Siz hiç merak etmeyin. Ne de olsa bana hemen hemen sizin kadar keskin nişancı olduğumu söylerler, Bay Devlin.»

«Pekâlâ. Güle güle.»

Araba hareket edip uzaklaştı.

Devlin bir süre arkalarından izledi, sonra dönüp yine içeriye girdi. Bahçedeki çalılıkta bir kıpırdama oldu, ayak sesleri duyuldu, ama ancak çok usta birinin uzaklaşırken çıkaracağı ölçüde hafif seslerdi bunlar.

§

Cuchulain'e **KGB**'nin sağladığı dinleme aygıtı dünyada en gelişmiş olanıydı. Aslında bunu geliştiren bir Japon firmasıydı, ama sanayi casusluğu sonucu daha gelişmesi tamamlanmadan dört yıl önce tüm ayrıntıları Rusya'nın eline geçmişti. Kilrea Evine doğru yönlendirilen bir mikrofon, yüzlerce metre ötedeki kapalı yerlerde konuşulan her sözü alabiliyordu. Yüksek frekanslı ikinci işlevi ise, en hafif telefon konuşmalarını bile duyabilmesiydi. Ve tüm bunlar geliştirilmiş bir kayıt aygıtıyla bağlantılıydı.

Sistem binanın kiremitli çatısının hemen altında bulunan ve su tanklarının arkasında gizlenen küçük çatı katı odasına yerleştirilmişti. Cuchulain uzun süreden beri Liam Devlin'i bu sistemin yardımıyla dinlemekteydi, ama çok ilginç bir durumla daha yeni karşılaşıyordu. Çatı katındaki odasında oturmuş, bir yandan sigarasını içerken, bir yandan da aygıta kaydolan konuşmaları dinliyordu. Boş kısımlarda ve önemsiz yerlerde teybi hızla çalıştırarak tüm dikkati Ferguson'la yapılan telefon konuşmasına vermişti.

Daha sonra bir süre düşünceye daldı, ardından teybi yine kurdu ve aşağı inerek dışarıya çıktı. Birahanenin yanındaki telefon kulübesine giderek Dublin'deki bir numarayı çevirdi. Karşı taraftaki telefona daha ilk zil çalışta yanıt verildi. Kulağına insan sesleri geliyordu, bir kahkaha duyuldu, geri planda da hafifçe Mozart'ın bir eseri çalmaktaydı.

«Cherny, buyurun.»

«Benim. Yalnız değil misin?»

Cherny hafifçe güldü. «Birkaç fakülte arkadaşıma akşam yemeği veriyorum.»

«Seni görmeliyim.»

«Pekâlâ.» dedi Cherny. «Yarın öğleden sonra aynı yerde, aynı zamanda.»

Cuchulain almacı yerine koyup kulübeden çıktı ve hafifçe ıslık çala çala geri döndü. Islıkla çaldığı parça, yaşamın tüm ümitsizliğini

ve üzüntüsünü yansıtan eski bir Connemaro halk şarkısıydı.

§

BOLUM V

Fox çok kötü bir gece geçirmiş ve az uyumuştu, bu nedenle Billy White arabayı usta bir şekilde havaalanına doğru sürerken kendisini uykusuz ve huzursuz hissetmekteydi. Oysa genç İrlandalı yeterince neşeliydi. parmaklarını direksiyona vurarak radyodaki müziğe tempo tutuyordu.

«Geri dönecek misiniz, yüzbaşı?»

«Bilmiyorum. Belki.»

«Ah evet, sizin ülkemize bayıldığınızı hiç sanmıyorum.» White başıyla Fox'un eldivenli elini işaret etti.

«Özellikle burada başınıza gelenlerden sonra.»

«Öyle mi?» diye Fox karşılık verdi.

Billy bir sigara yaktı.

«Siz İngilizlerin sorunu. İrlanda'nın yabancı bir ülke olduğu gerçeğini asla kabul etmemenizdir. Yalnızca bizler İngilizce konuşuyoruz diye...»

«Merakını yenmek için söyleyeyim, annemin adı Fitzgerald'dı ve Mayo Bölgesindendi.» dedi Fox. «Kendisi Gal Dili Cemiyetinde çalıştı, Valera'nın ömür boyu arkadaşıydı ve İrlanda dilini mükemmel konuşuyordu. Daha küçük bir çocukken bana İrlanda dilini ısrarla öğretmeye başladığında bu dili oldukça zor bulmuştum. Peki, sen İrlanda dilini biliyor musun, Billy?»

«Tanrı affetsin, ama bilmiyorum, yüzbaşı,» dedi White şaşkınlıkla.

«Öyleyse deminki saçma sapan konuşmanı kesmeni öneririm.»

Fox suratını asıp dışardaki trafiği izlemeye başladı. Arabanın sol tarafında motosikletli bir polis belirdi. Gözlükleri, koruyucu miğferi ve sabah sağanağına karşı sıkıca giyindiği yağmurluğuyla uğursuz bir

görünüşü vardı. Koyu renk camlı güneşliğinin altındaki kimliği belirsiz gözler, bir an için Fox'a doğru baktı ve araba havaalanına giden yola saparken de motosiklet geride kaldı.

Billy arabayı kısa süreli park yerinde durdurdu. Terminal binasına girerlerken Fox'un bineceği uçağın yolcularına çağrı yapılmaktaydı. Otelden ayrıldıklarından beri peşlerinde olan Cuchulain terminal binasının girişinde durdu ve bir süre Fox'un arkasından bakarak havayolu şirketinden biletini almasını izledi.

Fox'la Billy biniş kapısına doğru ilerlediler.

Fox, «İngiliz Havayollarının uçağının inmesine tam bir saat var,» dedi.

«Bu arada ben de güzel bir kahvaltı yaparım,» dedi Billy sırıtarak. «Birlikte iyi vakit geçirdik, yüzbaşı.»

«Hoşçakal, Billy.»

Fox sağlam elini öne uzattı ve Billy White kendisine uzatılan eli belirgin bir isteksizlikle sıktı.

«Belfast'ta yanlış bir yerde olmamaya bakın. Yoksa sizi namlumun ucunda görmek beni memnun etmeyecektir, yüzbaşı.»

Fox biniş kapısından geçti. Billy de üst kattaki kahvaltı salonuna çıkan merdivenlere doğru yürüdü. Cuchulain onun gidişini izledi, sonra dönüp terminalden dışarıya çıktı ve yolun öteki tarafına geçip otoparka giderek bekledi.

Bir saat sonra yine terminal binasına girdi, gelen uçakları gösteren en yakındaki monitörün yanına gitti. O anda İngiliz Havayollarının Londra'dan gelen uçağı alana yeni inmişti. White'nin danışma masasına doğru ilerlediğini ve görevliyle konuştuğunu gördü. Aradan kısa bir süre geçince merkezi duyuru sisteminden bir anons yapıldı.

«Londra uçağı yolcularından Bay Viktor Levin lütfen danışmaya gelir misiniz?»

Birkaç dakika sonra yaşlı Rus'un tıknaz gövdesi kalabalığın arasında belirdi. Elinde küçük bir çanta vardı. Üzerine oldukça bol gelen kahverengi bir yağmurluk, başına da siyah bir fötr şapka giymişti. Daha danışma masasındaki görevliyle konuşup görevli de onu White'ı işaret etmeden, Cuchulain beklediği kişinin bu olduğunu anlamıştı. White'le el sıkışmasını izledi. Ve White konuşmaya başlayana dek birkaç saniye daha bekledikten sonra dönüp terminalden çıktı.

§

Demek İrlanda burası, öyle mi?» diye Levin kente doğru giderlerken sordu.

«İlk gelişiniz mi?»

«Ya, evet. Ben Rusum. Ülke dışına pek çıkmadım.»

Billy şaşkınlıkla.

«Rus mu?» diye sordu. «Aman Tanrım, öyleyse İrlanda'yı oldukça farklı bulacaksınız.»

Kent içi trafiğinde giderlerken.

«Peki, burası Dublin mi?» diye sordu Levin.

«Evet. Gideceğimiz Kilrea ise nehrin karşı tarafında.»

«Tarihi önemi olan bir kent, sanırım,» diye Levin görüşünü belirtti.

«Öyledir.» dedi White.

«Sizi büyük bir vatansever olan Pamell'in adının verildiği alandan geçireyim. Nasılsa yolumuzun üzerinde bulunuyor. Sonra da

O'Connell Caddesini ve 1916 yılında tüm İngiliz Ordusuna karşı kahramanca savunulan Merkez Postanesini gösteririm.»

«Güzel. İşte, bu çok hoşuma gitti.»

Levin arkasına yaslanarak geçtiği yerleri ilgiyle izlemeye koyuldu.

§

Kilrea'da, Liam Devlin evin arka tarafındaki çim bahçeyi yürüyerek eşti, duvardaki küçük kapıdan geçti ve tam o anda ansızın bastıran sağanak yüzünden misafirhanenin arka kapısına doğru koştu. İçeriye girdiğinde Hemşire Anne-Marie'yle karşılaştı. Yanında Dublin'deki üniversiteden ödünç gönderilen beyaz gömlekli iki stajyer doktor bulunuyordu.

Rahibe giysisinin üzerine beyaz bir gömlek giymiş olan hemşire Anne-Marie yetmiş yaşlarında, ufak tefek bir kadındı. Londra Üniversitesinde tıp doktorası yapmıştı ve Kraliyet Doktorlar Birliğinin üyesiydi.

Yani sıradan biri olmayıp, oldukça kalburüstü biriydi. O ve Devlin birbirlerine karşı eskiden beri düşmandı. Hemşire Anne-Marie bir ara Fransa'da bulunmuştu, ama bu uzun zaman önceydi. Gelgelelim Devlin bunu ona anımsatmaktan büyük bir zevk duyardı.

«Sizin için ne yapabiliriz, profesör?» diye Hemşire Anne-Marie sordu.

«Karşında sanki Şeytan duruyormuş gibi soruyorsun?» dedi Devlin.

«İnsanı hayrete düşürecek denli yerinde bir benzetme.»

Birlikte merdivenleri çıktılar.

Devlin, «Danny Malone... nasıl?» diye sordu.

«Ölüyor,» dedi hemşire sakin bir sesle.

«Huzur içindedir dilerim. İlaç programımıza iyi yanıt veren hastalarımızdan biri, yani hastalığının neden olduğu ağrıyı yalnızca kısa aralıklarla duyuyor.»

Koğuştaki hastalardan ilkinin yanına vardılar. Devlin.

«Ne zaman?» diye sordu.

«Bu öğleden sonra, yarın... gelecek hafta.» Omuz silkti. «Ne de olsa bir savaşçı.»

«Doğru,» dedi Devlin. «Hem de tüm yaşamı boyunca dava için çarpışan büyük bir savaşçıdır Danny.»

«Peder Cussane her gece geliyor. Yanında oturup kendisine şiddet dolu geçmişini anlatmasına İzin veriyor. Sanırım, **IRA** ve öldürme olayları onu son günlerinde rahatsız ediyor.»

«Bir süre yanında otursam olur mu?»

«Yalnızca yarım saat,» dedi Hemşire Anne-Marie sert bir tavırla ve arkasında stajyer doktorlarla birlikte yürüyüp uzaklaştı.

Malone uyuyor gibiydi, gözleri kapalıydı ve yüzü de parşömen kâğıdı gibi sararmıştı. Yüzündeki deri İyice gerilmiş, parmaklarıyla çarşafın kenarını sıkıca yakalamıştı.

Devlin yatağın kenarına oturdu.

«Uyanık mısın, Danny?»

«Ah, geldin demek. Peder.»

Malone gözlerini açarak güçsüz bakışlarını Devlin'e çevirdi ve kaşlarını çattı.

«Liam, sen misin?»

«Başkası değil.»

«Ben Peder Cussane sanmıştım. Biraz önce konuşuyorduk.»

«O dün geceydi, Danny. Uyumuş olmalısın. Ayrıca. biliyorsun, o gündüzleri Dublin'deki Sekreterlikte çalışıyor.»

Malone kuruyan dudaklarını yaladı.

«Bir fincan çay olsa iyi olacak.»

«Bulabilir miyim gidip bir bakayım,» diye Devlin ayağa kalktı.

Devlin çay bulmaya giderken aynı anda da alt katta büyük bir gürültü koptu, bağıran insanların sesleri duyuldu. Devlin kaşlarını çatarak alt kata inen merdivenlere doğru hızla ilerledi.

§

Billy White karayolundan ayrılıp Kilrea'ya giden, iki yanı çam ağaçlı dar yola saptı.

«Çok kalmadı.»

Geride oturan Levin'le konuşmak için yarım dönen Billy White, o anda dikiz aynasından bir motosikletli polisin de karayolundan dar Kilrea yoluna saptığını farketti.

Yavaşlamaya başladı. Levin, «Ne var?» diye sordu.

«Polis,» dedi Billy. «İnsan hız sınırını bir mil aşsa bu alçak herifler hemen ceza yazarlar.»

Motosikletli polis yanlarına gelerek durmalarını işaret etti.Başında koyu renk camlı güneşliğiyle koruyucu miğferi olduğundan, White onun yüzünü göremiyordu öfkeyle arabayı yol kenarında durdurdu.

«Bu herif de ne istiyor? Saatte otuz mili hiç aşmıyordum.»

Onu şiddet dolu yaşamında yıllardır koruyan hayvansal içgüdüsünün etkisiyle Billy uyanık davranıp elini sol cebindeki tabancanın kabzasına götürdü ve arabadan öyle indi. Polis motosikletini hafifçe kaldırarak park durumunda bıraktı. Eldivenlerini çıkarıp döndü. Üzerindeki yağmurluk sırılsıklamdı.

«Bu güzel sabahta sizin için ne yapabiliriz, memur bey?» diye Billy küstahça sordu.

Polisin yağmurluğunun sağ cebine sokulu eli dışarıya çıktı. Elinde namlusuna bir ***Carswell*** susturucusu takılı ***Walther*** vardı. White tüm bunları farkettiği anda çılgın gibi cebindeki silahı çıkarmaya çalıştı. Ama ne yazık ki, çok geç kalmıştı. Kalbini parçalayan mermi onu geriye fırlatıp arabaya çarpmasına neden oldu. Ve sonra da yüzüstü yola devrildi.

Arka koltukta oturan Levin dehşetten donakaldı, ama korkmamıştı, çünkü alınyazısı neyse o olacaktı, kaçamazdı. Polis arabanın kapısını açıp içeriye baktı. Bir anlık duraksamadan sonra yüzündeki güneşliği yukarıya itti.

Levin'in polise çevrili bakışlarında büyük bir şaşkınlık belirdi.

«Aman Tanrım!» diye Rusça fısıldadı. «O sensin.»

«Evet,» diye Cuchulain aynı dilde karşılık verdi. «Korkarım, haklısın.»

Silahını Levin'in kafasına doğru ateşledi, ***Walther***'den yalnızca boğuk bir ses çıktı.

Daha sonra ***Walther***'i yine cebine koydu ve motosikletine binip uzaklaştı. Köye ekmek götüren kamyonet sabah servisini yaparken olay yerine geldiğinde. aradan daha beş dakika bile geçmemişti. Sürücüyle yardımcısı kamyonetten indiler, katliam sahnesine dehşet içinde yaklaştılar. Sürücü White'ye bakmak amacıyla eğildi. O anda arabanın arka koltuğundan çok hafif bir inilti duyuldu ve sürücü hızla arabanın içine bir göz attı.

«Tanrım!» diye bağırdı. «Burada bir kişi daha var ve hala yaşıyor. Kamyonete atla ve gidebildiğin, kadar hızlı giderek misafirhanenin cankurtaranını alıp gel.»

§

Devlin alt kata inip girişe geldiğinde, cankurtaran görevlileri Viktor Levin'i tekerlekli sedye içinde kabul odasına sokmaktaydı.

«Hemşire Anne-Marie şu anda üçüncü bölmede. Hemen geliyor,» diye odadaki sorumlu genç hemşireye bilgi veren cankurtaran görevlilerinden birinin sesini duydu. Ekmek kamyonetinin sürücüsü çaresiz bir şekilde girişte dikiliyordu. Tulumunun bir kolu kan içindeydi ve bir titreme nöbetine yakalanmıştı. Devlin bir sigara yakıp sürücüye uzattı.

«Ne oldu?»

«Onu Tanrı bilir. Biz yalnızca arabayı bir iki mil ötede bulduk. Adamlardan biri arabanın yanında ölü yatıyordu, öteki de arka koltuktaydı ve... yaşıyordu. İşte, şu anda da ötekini getiriyorlar.»

Devlin korkunç bir önseziyle kapıya doğru dönerken, cankurtaran görevlileri Billy White'ın cesedini içeriye sokuyorlardı. White'ın yüzü kolayca tanınacak şekilde açıktaydı. Genç hemşire kabul odasından çıktı ve White'ı kontrol etmek için yandaki odaya girdi. Devlin hızla içeriye dalarak Levin'in hareketsiz yattığı sedyenin yanına yaklaştı. Levin hafifçe inliyordu ve kafasındaki korkunç bir yaradan akan kan pıhtılaşmaya başlamıştı.

Devlin üzerine eğildi.

«Profesör Levin, beni duyabiliyor musunuz?» Levin gözlerini açtı. «Ben Liam Devlin'im. Ne oldu?»

Levin konuşmaya çalışarak elini uzattı ve Devlin'in ceketinin yakasını kavradı.

«Onu tanıdım. O burada.»

Gözleri yuvalarında devrildi, boğazından bir hırıltı çıktı ve ceketi kavrayan parmakları çözüldü. Tam o anda içeriye hızla Hemşire Anne-Marie daldı. Devlin'i kenara itip Levin'in üzerine eğilerek nabzını kontrol etti. Bir an sonra da geri çekildi.

«Bu adamı tanıyor musun?»

«Hayır,» dedi Devlin, bir bakıma da doğruydu.

«Tanısaydın bile bir şey farketmezdi.» dedi hemşire. «Çünkü öldü. Aslında kafasından aldığı böyle bir yarayla daha ilk anda ölmemiş olması bir mucize.»

Devlin'in yanından geçip dışarıya çıktı ve Billy White'ın götürüldüğü yandaki odaya gitti. Devlin gözlerini Levin'in cesedinden bir süre ayıramadı. Fox'un onun hakkında anlattıklarını düşünüyordu. Adam yıllarca kaçıp kurtulmayı düşlemişti. Ve sonu böyle olmuştu. Yaşamın acımasızlığına içinden küfretti.

§

Harry Fox, Cavendish Alanındaki Ferguson'un dairesine daha yeni dönmüştü, yağmurluğunu çıkarmasına fırsat bulamadan telefon çaldı. Telefona yanıt veren Ferguson, bir süre sessizce dinledi, sonra elini almacın ağızlığı üzerine koydu.

«Arayan Liam Devlin. Senin yanına verilen Billy White ve Levin'in içinde bulunduğu araba Kilrea'nın hemen dışında tuzağa düşürülmüş. White ilk anda ölmüş, Levin ise daha sonra götürüldüğü Kilrea'daki misafirhanede ölmüş.»

Fox, «Liam onunla görüşmüş mü?» diye sordu.

«Evet. Levin bu işi yapanın Cuchulain olduğunu söylemiş. Onu tanıdığını belirtmiş.»

Fox çıkardığı yağmurluğunu en yakındaki koltuğa fırlattı.

«Ama hiç anlamıyorum, efendim.»

«Ben de, Harry,» diyen Ferguson elini ağızlığın üzerinden çekti. «Seni sonra ararım. Devlin.»

Almacı yerine koyup döndü, ellerini ateşe doğru uzattı.

Fox. «Bir anlamı yok. Nasıl haber almış olabilir?» diye sordu.

«**IRA** tarafında bir sızıntı olmalı, Harry. Ağızlarını asla sıkı tutamazlar.»

«Bu konuda ne yapacağız, efendim?»

«Daha da önemlisi, Cuchulain konusunda ne yapacağız?» diye Ferguson ekledi. «Çünkü bu adam beni gerçekten rahatsız etmeye başlıyor.»

«Ama Levin öldükten sonra artık elimizden birşey gelmez. Ne de olsa, Cuchulain denen o alçak herifin neye benzediğini bilen tek kişiydi.»

«Doğrusunu istersen, yanılıyorsun,» dedi Ferguson.

«Şu anda Paris'te bulunan Tanya Voroninova'yı unutuyorsun. Dört konser vermek için on günlüğüne Paris'e geldi ve bu da bize çok ilginç başka bir olasılık yaratıyor.»

§

Tam o anda Harry Cussane, Dublin'deki Katolik Sekreterliğinin basın bürosunda masasına oturmuş, halkla ilişkiler sorumlusu Monsenyör Halloran'la konuşuyordu.

Rahat koltuğuna kurulmuş olan Halloran.

«Kutsal Peder'in İngiltere ziyaretinin tehlikeye girmesi, böylesine tarihsel bir olay İçin korkunç bir şey,» dedi. «Bir düşün, Harry, Papa Cenapları Canterbury Katedraline geliyor. Tarihte ilk kez bir Papa böyle bir ziyaret yapmış olacaktı. Oysa şimdi.»

«Gelmeyeceğini mi sanıyorsunuz?» diye Cussane sordu.

«Şey, bunu hâlâ Roma'da tartışıyorlar, ama bana görünen durum bu. Neden sordun, yoksa bir şey mi biliyorsun?»

«Hayır,» diye Cussane karşılık verdi. Eline daktiloyla yazılmış bir kâğıt parçası aldı. «Bunu Londra'dan elde ettim. Kutsal Pederin gezi planı, yani hâlâ gelecekmiş gibi hareket ediyorlar.» Kâğıda şöyle bir göz gezdirdi. «28 Mayıs sabahı Gatwick Havaalanına varıyor. Londra'daki Westminster Kilisesinde ayine katılıyor. Aynı gün öğleden sonra da Buckingham Sarayında Kraliçe'yle buluşuyor.»

«Ya Canterbury?»

«Oraya ertesi gün gidiyor... yani cumartesi. Güne önce bir Londra kolejinde yapacağı bir toplantıyla başlıyor. Toplantıda kimlikleri gizli tutulacak keşişler ve rahibeler bulunacakmış. Sonra da helikopterle Canterbury'e gidiyor, ama yol üzerindeki Stokely Hall'da kısa bir süre duruyor. Aklıma gelmişken belirteyim, bu duruş resmi değil.»

«Peki, orada neden duruyor?»

«Stokely'ler, tüm olumsuz koşullara karşın, inançlarına asırlardır bağlı kalan büyük Katolik ailelerden biridir. Ev şimdi Kraliyet Eski Eserler Kurumunun malı, ama çok önemli bir özelliği var: Ailenin küçük özel kilisesi. İngiltere'de bilinen en eski Katolik kilisesi. Papa

Cenapları işte bu kilisede dua etmek istiyor. Sonra da tabii Canterbury'e gidiyor.»

«Tüm bunlar şimdilik yalnızca kâğıt üzerinde,» dedi Halloran.

Telefon çaldı. Cussane almacı kaldırdı.

«Basın bürosu. Ben Cussane.»

Dinlerken suratı asıldı. Sonunda, «Benim yapabileceğim bir şey var mı?» diye sordu. Kısa bir duraksama oldu. «Öyleyse sonra görüşürüz.»

Halloran, «Sorun mu var?» diye sordu.

Cussane almacı yine yerine koydu.

«Kilrea'dan bir arkadaşımdı. Trinity Kolejinde görevli Profesör Liam Devlin. Köyün dışında silahlı bir saldırı olayı olmuş. Misafirhaneye iki adam getirilmiş. Ve ikisi de ölmüş.»

Halloran eliyle istavroz çıkardı.

«Politik, öyle mi?»

«Adamlardan biri **IRA**'nın bilinen bir üyesiymiş.»

«Sana gerek var mıymış? Eğer varsa, git.»

«Hayır, gerekmiyor.» Cussane soğuk bir şekilde gülümsedi. «Şimdi onlara adlî tıp gerekiyor, Monsenyör, bir papaz değil. Hem benim burada yapacak bir sürü işim var.»

«Evet, haklısın. Şey, ben de gidip seni işlerinle baş başa bırakayım.»

Halloran kalktı, odadan çıkıp gitti. Cussane bir sigara yaktı, ayağa kalkarak pencerenin yanına gidip aşağıdaki caddeye baktı. Sonunda geri döndü, masasına oturup çalışmaya koyuldu.

§

Paul Cherny, Dublin'in göbeğinde bulunan Trinity Kolejinde kendisine ayrılan odaları çok seviyordu. Astında yalnızca odaları değil, bu güzel kentle ilgili her şeyi çok sevmekteydi.

İltica etmesi Maslovsky'nin ani emirleriyle olmuştu. Tabii bir **KGB** generaliyle tartışamazdı. İrlanda'ya iltica edecekti, plan böyleydi. Nasılsa uluslararası ünü nedeniyle üniversitelerden biri ona iş verirdi. Böylece Cuchulain'in kontrol görevlisi olarak mükemmel bir mevkide bulunacaktı. İlk yıllarda karşılaşılan en büyük güçlük Dublin'de Sovyet Elçiliğinin olmaması, her zaman Londra aracılığıyla çalışmak zorunluluğu bulunmasıydı. Oysa artık böyle bir sorunları yoktu ve Dublin elçiliğindeki **KGB** bağlantısı ona Moskova'yla doğrudan ilişkiyi sağlıyordu.

Evet, burada güzel yıllar geçirmişti, Dublin her zaman düşlediği türde bir cennetti. Düşünce özgürlüğü, teşvik edici iş ortamı ve kent... kente âşıktı. O öğleden sonra Trinity Kolejden ayrılırken bunları düşünmekteydi. Green Kolejinin içinden geçip nehire doğru yürüdü.

Michael Murphy onu belli bir uzaklıktan izliyordu ve takip edildiğinden haberi olmayan Paul Cherny. Liffey nehri boyunca canlı adımlarla Usher rıhtımına dek yürüdü. Kırmızı tuğlalı ve oldukça çirkin Victoria tarzı bir kilisenin önündeki basamakları çıkarak İçeriye girdi. Peşindeki Murphy ise içeriye girmeden önce bir an durdu, yaldız boyası pul pul dökülen duyuru panosunu gözden geçirdi. Üzerinde ***«Meryem Ana, Evrenin Kraliçesi»*** yazılıydı. Altında da ayin zamanları belirtilmişti. Günah çıkarma saatleri ise hafta içinde her gün öğleden sonra saat bir ve üç arasındaydı. Murphy daha sonra kapıyı itip içeriye girdi.

On dokuzuncu yüzyılın varlıklı döneminde ticaretten elde edilen bol kazançla paranın oluk gibi harcandığı türde bir kiliseydi. Her tarafta Victoria devrinde yaygın olan renkli camlar, duvar heykelleriyle alışılmış mum ve tütsü kokuları vardı. Günah çıkarma bölmelerinin yanında bekleyen yarım düzine insan göze çarpıyordu. Paul Cherny de bekleyenlerin sonuna gidip oturdu.

«Aman Tanrım!» diye Murphy şaşkınlıkla mırıldandı. «Alçak herif Hıristiyanlığa inanmış olmalı.»

Bir sütunun arkasına gizlenerek beklemeye başladı.

Cherny'nin sırası geldiğinde aradan on beş dakika geçmişti. Meşeden yapılmış günah çıkarma bölmesinin içine girip kapısını kapadı ve oturarak başını kafese iyice yaklaştırdı.

«Günah işlediğim için beni bağışlayın. Peder.» dedi Rusça.

«Çok komik. Paul.» diye kafesin öteki tarafındaki ses aynı dilde yanıt verdi. «Şimdi sana anlatmak zorunda olduğum şeyleri duyduğunda, bakalım hâlâ bağışlanmak isteyecek misin?»

Cuchulain sözlerini bitirir bitirmez Cherny hemen.

«Ne yapacağız?» diye sordu.

«Paniğe kapılmaya hiç gerek yok. Kim olduğumu bilmiyorlar ve Levin'i ortadan kaldıranın ben olduğumu anlamalarına da olanak yok.»

«Peki ya ben ne yapacağım?» diye Cherny sordu. «Eğer Levin onlara Drumore'den söz ettiyse, mutlaka benim rolümü de anlatmıştır.»

«Kuşkusuz. Şu anda gözaltındasın. **IRA** tarafından, *İngiliz Haberalma Örgütü* tarafından değil, bu nedenle yerinde olsam şimdilik kaygı duymazdım. Moskova'yla bağlantı kur. Maslovsky'nin bundan haberi olması gerekiyor. Belki bizi İrlanda dışına çıkarmak isteyebilir. Bu gece sana yine telefon ederim. Ayrıca peşindeki adamı düşünerek kaygı duyma. Ben icabına bakarım.»

Cherny bölmeden dışarıya çıktı. Cuchulain kapıdaki bir çatlaktan bakarak Cherny'nin gidişini, Murphy'nin de bir sütunun ardından çıkıp peşine takılışını izledi. Kilise görevlilerinin kullandığı giyinme odasının kapısı açılıp kapandı ve yaşlı temizlikçi kadın geçite doğru yaklaşırken, günah çıkarma bölmelerinin birinden siyah cüppesi, mor renkli atkısıyla bir papaz çıktı.

«İşiniz bitti mi, Peder?»

«Evet, Ellie.» Harry Cussane döndü ve boynundaki mor atkıyı çıkarırken etkileyici bir şekilde gülümsedi, sonra da atkıyı dürmeye başladı.

§

Cherny'nin koleje dönmekten başka bir şey yapmadığını düşünen Murphy biraz geride kaldı. Cherny bir süre sonra durdu ve bir telefon kulübesine girdi. İçerde fazla kalmadı; yağmurdan korunuyormuş gibi bir ağacın altında bekleyen Murphy, yine onu izlemeye devam etti.

Bir araba biraz ilersinde kaldırıma yanaşıp durdu. Sürücüsü olan papaz arabadan İndi, öteki tarafa dolanıp ön lastiğe baktı. Sonra başını çevirdi, Murphy'yle göz göze geldi.

«Bir dakika bakar mısınız?» diye sordu.

Murphy yavaşladı. «Üzgünüm, Peder,» diye karşılık verdi. «Randevum var.»

Birden papazın eli Murphy'nin kolunu yakaladı, aynı anda Murphy böğrünü delercesine batan ***Walther***'in namlusunu hissetti.

«Sakin ol, elimde silah var. Yalnızca yürümeye devam et.»

Cussane onu nehir kıyısına inen taş basamaklara doğru sürükledi. Basamakları inip tahtaları çürüyen bir iskeleye vardılar. Kırık tahtalar boyunca ilerlerken ayak sesleri yankılar yaptı. Çatısı parçalanan, tabanında yer yer büyük delikler olan bir kayıkhaneye girdiler. Murphy korkmuyordu, ama tetikteydi ve eline fırsat geçmesini bekliyordu.

«Burası iyi,» dedi Cussane.

Murphy durdu.Arkası dönüktü, bir eli yağmurluğunun cebinde otomatik tabancasının kabzasını tutuyordu.

«Gerçekten papaz mısın?» diye sordu.

«Evet,» dedi Cussane. «Çok iyi değilim belki, ama yeterince gerçek bir papazım.»

Murphy yavaşça döndü. Eli yağmurluğun cebinden çıktı, ama çok geç kalmıştı. ***Walther*** iki kez boğuk ses çıkardı. Omzuna gömülen ilk mermi Murphy'i olduğu yerde topaç gibi döndürdü. İkincisi de kayıkhanenin tabanındaki kocaman bir deliğe balıklama düşmesine neden oldu ve Murphy alttaki karanlık sulara gömülerek gözden kayboldu.

§

Dimitri Lubov görünürde Sovyet Büyükelçiliğinde görevli bir ticaret ataşesiydi. gerçekteyse bir **KGB** yüzbaşısıydı. Cherny'nin sözcükleri seçerek yaptığı telefon görüşmesinden sonra bürosundan çıktı ve kent merkezindeki bir sinemaya gitti, içerisi yalnızca karanlık değildi, aynı zamanda da oldukça tenhaydı, çünkü öğleden sonra sinemaya giden çok az kişi vardı. En arka sıraya oturdu ve beklemeye başladı.

Aradan yirmi dakika geçince yanına Cherny gelip oturdu.

«İvedi mi, Paul?» diye Lubov sordu. «Belirlenen günler dışında pek buluşmayız.»

«Yeterince ivedi,» dedi Cherny. «Cuchulain'in varlığı anlaşıldı. Maslovsky'e en kısa sürede haber verilmeli. Bizi ülke dışına çıkarmak isteyebilir.»

«Olur,» dedi Lubov heyecanla. «Geri döner dönmez bu işi hallederim, ama önce bana ayrıntıları anlatsan daha iyi olmaz mı?»

§

Devlin çalışma masasında oturmuş, öğrencilerinden birinin verdiği T.S. Elliot'la ilgili tezi okuyordu. O anda telefonun zili çaldı.

«Çok pis bir iş,» dedi hattın öteki ucundaki Ferguson. «Sizin taraftan biri çıtlatmış olmalı. **IRA**'daki dostlarının dünyadaki en güvenilir insanlar olmadıkları kesin.»

«Kinayeli söz söyleyerek kafa göz yarmakla hiçbir yere varamazsın.» dedi Devlin. «Söyle, ne istiyorsun?»

«Tanya Voroninova,» dedi Ferguson. «Harry sana ondan söz etti mi?»

«Evet. Maslovsky denen adamın evlat edindiği Drumore'lı küçük kız. Ne olmuş ona?»

«Şu anda bir dizi piyano konseri vermek için Paris'te bulunuyor. Bir **KGB** generalinin evlatlığı olması nedeniyle ona gereğinden çok tolerans tanınıyor. Yani anlayacağın, herkesin çekindiği biri. Gidip onu görsen iyi olur diye düşünüyorum. Dublin'den Paris'e Fransız Havayollarının direkt bir gece seferi var ve yalnızca iki buçuk saat sürüyor.»

«Peki, ne yapmam gerekiyor? İltica etmesi için alıp getirmem mi?»

«Bunu şimdiden bilemeyiz. Ama tüm öyküyü dinledikten sonra belki böyle bir şey isteyebilir. Sen yine de onu bir gör, Liam. Zararı olmaz.»

«Pekâlâ,» dedi Devlin. «Biraz Fransa havası almak belki bana da iyi gelir.»

«Dediğime geleceğini biliyordum,» dedi Ferguson. «Dublin Havaalanına varınca Fransız Havayollarına uğra. Adını rezervasyon yaptırdık. Charles de Gaulle Havaalanına indiğinde, seni Paris'teki adamlarımdan biri karşılayacak. Adı Hunter... Tony Hunter. Her şeyi o halleder.»

«Halledeceğinden eminim.» dedi Devlin ve telefonu kapadı.

Sevinç içinde hızla çantasını hazırladı. Tam trençkotunu giyerken telefon yine çaldı. Bu kez arayan Martin McGuiness'di.

«Pis iş, Liam. Anlat, neler oldu?»

Devlin olup bitenleri anlattı, sözleri sona erince McGuiness bomba gibi patladı.

«Demek, bu alçak herif gerçekten varmış, öyle mi?»

«Öyle görünüyor, ama senin açından daha çok kaygı verici bir nokta var, o da Levin'in geldiğini acaba nasıl öğrendi? Onu tanıyabilecek tek kişiyi yani.»

«Neden bana soruyorsun?»

«Çünkü Ferguson sizin tarafta bir sızıntı olduğunu düşünüyor.»

«Ferguson'un canı cehenneme.»

«Martin, dinle, şimdi gitmem gerek. Paris uçağına yetişmeliyim.»

«Paris mi? Ne işin var orada?»

«Cuchulain'i tanıyabilecek Tanya Voroninova adındaki bir kızı görmeye gidiyorum. Seni sonra ararım.»

Almacı yerine koydu. Çantasını alıp gitmeye hazırlanırken pencerede bir tıkırtı duydu. Pencereyi açınca içeriye Harry Cussane girdi.

Devlin, «Üzgünüm, Harry,» dedi. «Acele etmeliyim, yoksa uçağımı kaçıracağım.»

«Nereye gidiyorsun böyle paldır küldür?» diye Cussane sordu.

«Paris'e.» Devlin sırıtarak ön kapıyı açtı. «Şampanya, sokak kadınları ve mükemmel yemekler. Ne dersin, Harry, yanlış iş seçtiğini düşünmüyor musun?»

Kapı hızla kapandı. Cussane araba motorunun çalışmasını bekledi. Motor sesini duyduktan sonra hızla pencereden dışarıya çıktı, arka tarafa dolandı ve koşarak misafirhaneye döndü. Aceleyle merdivenleri tırmanarak dinleme aygıtlarının bulunduğu çatıdaki gizli odasına çıktı. Bandı çabucak geriye aldı ve o ana dek Devlin'in yaptığı konuşmaları dinlemeye başladı. En sonunda beklediği önemli konuşmaya sıra geldi.

Ama tabii öğrenene dek oradan epey zaman geçmiş, çok geç kalmıştı. Yavaşça küfretti, sonra kalkıp aşağıya İndi ve telefonun yanına giderek Paul Cherny'nin numarasını çevirdi.

§

BOLUM VI

Köy kilisesinin kutsal ortamında akşam ayini için hazırlanırken Cussane aynada kendini seyretti. Tıpkı gösteriye hazırlanan bir aktör gibiydi. Kendi kendine sorular sordu. Ben kimim? Ben gerçekten kimim? Toplum katili Cuchulain mi, yoksa papaz Harry Cussane mi? Mikhail Kelly artık yok gibiydi. Şimdi ondan geriye kalanlar yalnızca yarısı unutulmuş bir düşü andırıyordu.

Yirmi yılı aşkın bir süreden beri birden çok kişiliği yaşamış, ama benliğinde asla kendine ait bir kişilik yerleşmemişti. Yaşadığı kişilikler tıpkı piyes metinlerine göre oynanan, sonra do kaldırılıp bir kenara atılan rollerdi.

Mor atkıyı boynuna attı ve aynadaki görüntüsüne fısıldadı.

«Tanrının Evinde Tanrının papazıyım.» Dönüp dışarıya çıktı.

Daha sonra mumların titreyerek yandığı mihrabın önünde durmuş, toplanan cemaate org eşliğinde seslenirken sesi gerçekten heyecan doluydu.

«Tanrıya ve siz din kardeşlerime İtiraf ederim ki, kendi hatam sonucunda günahkâr oldum.»

Ve ellerini göğsünde birleştirip Tanrıdan kendisini bağışlaması için dua etmesini Meryem Ana'dan isterken gözleri bir anda yaşlarla doldu.

§

Charles de Gaulle Havaalanında, Tony Hunter gümrüğün çıkış kapısı yanında beklemekteydi. Çökük omuzlu, otuz beş yaşlarında,

uzun boylu biriydi. Kumral saçları çok uzundu, kahverengi keten takım elbisesi buruşmuştu; bir yandan gümrük çıkışını kontrol ederken, öte yandan da Paris Soir gazetesini okumaktaydı. Ağzının bir kenarından Gitan marka sigara sarkıyordu. Bir süre sonra Devlin göründü. Siyah bir Burberry marka trençkot giymiş, siyah renkte eski bir fötr şapkayı bir kulağının üzerine yatırmıştı; elinde de bir çanta taşıyordu.

Daha önce Devlin'in fotoğrafıyla tanımını elde eden Hunter hemen yanına sokuldu.

«Profesör Devlin? Ben, Tony Hunter. Arabam dışarda.»

Çıkışa doğru yürüdüler. «Yolculuğunuz iyi geçti mi?»

«Daha iyisi olamazdı,» dedi Devlin. «Uçmak çok güzel... Uzun yıllar Önce İngiltere'nin düşmanları adına Almanya'dan İrlanda'ya bir ***Dornier*** bombardıman uçağıyla uçmuş ve iki bin metreden paraşütle atlamıştım. Onu asla unutamam.»

Otoparkta duran Hunter'in Peugeot marka arabasının yanına vardılar. Daha sonra yolda giderlerken Hunter konuşmaya başladı.

«Bu gece benimle birlikte kalabilirsiniz Foch Caddesinde bir dairem var.»

«Eğer orada oturuyorsan, evlat, işlerin iyi olmalı. Ferguson'un adamlarına çantayla altın dağıttığını bilmiyordum.»

«Paris'i iyi biliyor musunuz?»

«Öyle diyebilirsin.»

«Oturduğum daire benim. Babam geçen yıl öldü ve bana hatırı sayılır bir servet bıraktı.»

«Kızdan ne haber? Sovyet Büyükelçiliğinde mi kalıyor?»

«Aman Tanrım hayır. Onu Ritz Otelinde ağırlıyorlar. Anlayacağınız, bir tür yıldız o. Çok güzel piyano çalıyor. Geçen gece bir Mozart konçertosu dinledim. Hangisi olduğunu unuttum, ama kız mükemmeldi.»

«Ona hareketlerinde çok tolerans tanındığı söylendi, doğru mu?»

«Evet, kesinlikle. Aslında işin bu yönünü babalığı General Maslovsky hallediyor. Tüm sabahı onu izlemekle geçirdim. Önce Lüksemburg Bahçelerini gezdi, sonra Seine nehrinde düzenlenen gemi turlarından birinde öğle yemeğini yedi. Öğrendiğime göre, yarın yapacağı tek çalışma Konservatuarda öğleden sonraki provaymış.»

«Demek onunla bağlantıyı sabah kuracağız, öyle mi?»

«Evet, ben de öyle düşünmüştüm.»

Paris'e gireli epey olmuştu, o anda Gare du Nord'tan geçmekteydiler. Hunter sözlerine devam etti.

«Yarın sabah uçağıyla Londra'dan gelecek bir kurye Ferguson'un acele hazırlattığı belgeleri getirecek. Sahte pasaport ve buna benzer başka şeyleri de.»

Devlin bir kahkaha attı.

«Ne yani benim yapmam gereken tek şeyin kıza sormak olduğunu ve kızın da hemen geleceğini mi sanıyor?» Başını iki yana salladı. «Deli, bu adam.»

«Bütün iş kıza soruş biçiminde,» dedi Hunter.

«Doğru. Ama belki de kızın çayına biraz ilaç koymak daha kolay bir yol olacaktır.»

Bu kez kahkaha atma sırası Hunter'deydi.

«Biliyor musunuz, profesör, sizden hoşlandım, oysa böyle bir şeyi hiç istemiyordum.»

«Peki neden istemiyordun?» diye Devlin ilgiyle sordu.

«*Rifle Alayında* yüzbaşıydım. Belfast, Derry, Güney Armagh'ta görev yaptım.»

«Ah, evet, ne demek istediğini anlıyorum.»

«Bin dokuz yüz yetmişikiyle yetmişsekiz yılları arasında İrlanda'ya dört kez atandım.»

«Ve dört atama oldukça çok sayılır.»

«Evet, öyle. Samimi olarak söylemek gerekirse, bana göre Ulster'i yerlilere geri verebilirler.»

«Bu gece duyduğum en güzel fikir,» dedi Devlin neşeyle ve bir sigara yakıp, arka koltuğa iyice yayılarak fötr şapkasını gözlerinin üzerine indirdi.

§

O sırada Dzerhinsky Alanında bulunan **KGB** merkezindeki bürosunda Korgeneral Ivan Maslovsky masasına oturmuş, Cuchulain işini düşünüyordu. Lubov aracılığıyla gönderilen Cherny'nin mesajı Moskova'ya varalı bir iki saat olmuştu. Her nedense, gelen mesaj onu kafasının İçinde yıllarca geriye götürmüş, Ukrayna'daki Drumore'de elinde tuttuğu silahla yağmur altında dikilen Kelly'i, yani kendisine söyleneni yapmayan adamı anımsamıştı.

Kapı açılarak kendisine bir fincan kahve getiren yardımcısı Yüzbaşı Igor Kurbsky içeriye girdi. Maslovsky kahvesini yavaşça yudumladı.

«Ee, Igor, sen ne düşünüyorsun?» diye sordu.

«Bence, Cuchulain uzun yıllar boyunca çok iyi iş gördü. Ama şimdi...»

«Ne demek istediğini bIliyorum,»dedi Maslovsky. «Varlığından *İngiliz Haberalma Örgütünün* haberdar olması yanında, onun kim olduğunu ortaya çıkarmaları da bundan böyle artık yalnızca bir zaman meselesi.»

«Ve tabii Paul Cherny'i de ortaya çıkarırlar.»

O anda kapı vuruldu ve bir emireri elinde bir mesajla içeriye girdi. Kurbsky mesajı alıp askeri gönderdi.

«Size geliyor, efendim, Dublin'deki Lubov'dan.»

«Oku!» diye Maslovsky emretti.

Mesajın özeti Devlin'in Tanya Voroninova'yla buluşmak amacıyla Paris'e gitmesiydi. Evlatlığının adı geçer geçmez Maslovsky hemen ayağa fırlayarak Kurbsky'nin elinden mesajı çekip aldı. Generalin evlatlığına karşı beslediği sevgi, özellikle karısının ölümünden sonra, herkes tarafından biliniyordu. Maslovsky'nin bazı birliklerde ***«Kasap»*** diye tanınmasına karşın, Tanya Voroninova gerçekten onun gözbebeğiydi.

«Pekâlâ,» dedi Kurbsky'e. «Paris Büyükelçiliğimizde görevli en iyi adamımız kim? Bulov, değil mi?»

«Evet, yoldaş.»

«Ona bu gece bir mesaj çek. Tanya'nın konser turu İptal edildi. Hiçbir itirazı kabul edilmeyecek. Güvenceli bir şekilde Moskova'ya getirilene dek tam bir koruma altına alınacak.»

«Ya Cuchulain?»

«Görevini yaptı. Çok yazık.»

«Onu buraya getirtecek miyiz?»

«Hayır, yeterince zamanımız yok. Bu iş ivedi hareket gerektiriyor. Dublin'deki Lubov'a hemen mesai çek. Cuchulain'in ortadan kaldırılmasını istiyorum. Cherny'nin de. Ve bu işler ne denli çabuk olursa, o denli iyi olur.»

«Eğer izin verirseniz, lubov'un bu tür işlerde pek deneyimi olduğunu hiç sanmadığımı belirteceğim.»

«Ne de olsa, temel eğitimi görmüştü, değil mi? Ayrıca İkisi de böyle bir şeyi akıllarına bile getirmeyeceklerinden, Lubov'un işi daha da kolaylaşacaktır.»

§

Paris'teki Sovyet Büyükelçiliğinin habeıralma bölümünde şifre makinesi çalışmaya başladı. Operatör kadın mesajın ekrandan tümüyle geçmesini bekledi. Sonra mesajın kaydedildiği manyetik bandı dikkatle çıkardı ve gece danışmanına götürdü.

«Bu mesaj **KGB**, Moskova'dan Albay Bulov için ***'kişiye özel'*** olarak geldi.»

«Kendisi şu anda kentte değil,» dedi danışman.

«Lyons'ta, sanırım. Yarın öğleden sonra gelecek. Dolabına kilitle.. Şifresinin çözülebilmesi için Albay Bulov'un kendi anahtarı gerekir.»

Operatör kadın bandı kayıt defterine kaydetti, kendi veri dolabına kilitledi, sonra da işinin başına geri döndü.

§

Dublin'deki Abbey Tiyatrosunda Brendan Behan'ın Rehin adlı oyununu İzleyen Dimitri Lubov güzel bir gece geçirmekteydi. Daha sonra Liffey nehri kıyısında ünlü bir balık lokantasında karnını doyurdu. Ve büyükelçiliğe geri dönüp Moskova'dan gönderilen mesajı bulduğunda saat gece yarısını geçmişti.

Mesajı üçüncü kez okumasına karşın hâlâ bir türlü inanamıyordu. Yalnızca Cherny'i değil, aynı zamanda Cussane'yi de ortadan kaldırması gerekiyordu ve tüm bunlar yirmidört saat içinde sonuçlanmış olacaktı. Elleri terliyor, hafifçe titriyordu. Onun için

oldukça sürpriz bir görevdi. Her ne kadar temel eğitimi görmüş ve yıllardır **KGB**'de çalışmaktaysa da ortada bir gerçek vardı, o da Dimitri Lubov daha önce hiç kimseyi öldürmemişti.

§

Tanya Voroninova, Ritz Otelindeki dairesinin banyosundan çıktığında, oda servisi de tepsi içinde kahvaltısını getirmekteydi. Tepside istedikleri vardı; çay, kızarmış ekmek ve bal. Hâki renkte bir tulum ve yumuşak deriden yapılmış kahverengi botlarını giydi. Bu ikisi de ona az çok askerce bir hava verdi. Ufak tefek, esmer ve sürekli olarak gözlerinin önüne düşen dağınık siyah saçlarını geriye atmak zorunda kalan güçlü bir kızdı. Saçlarını şöminenin üstündeki yaldız kenarlı aynada isteksizce taradı, ensesinde topuz olarak topladı, sonra da oturup kahvaltısını yapmaya başladı.

Kapıda bir tıklatma sesi duyuldu ve tur sekreteri Natasha Rubenova içeriye girdi. Kırkbeş yaşlarında, gri saçlı, tatlı bir kadındı.

«Bu sabah nasılsın, bakalım?»

«İyiyim, güzel uyudum.»

«Memnun oldum. Bugün iki otuzda Konservatuarda bekleniyorsun. Genel prova var.»

«Tamam,» dedi Tanya.

«Sabah dışarıya çıkıyor musun?»

«Evet. Louvre Müzesine gitmek istiyorum. Bu turun programı oldukça yoğun, belki elime bir daha fırsat geçmeyebilir.»

«Benim de gelmemi istiyor musun?»

«Hayır, teşekkür ederim. Ben yalnız giderim. Saat birde öğle yemeği için döndüğümde görüşürüz.»

§

Otelden çıktığında hava güzel ve yumuşaktı. Girişin dışındaki basamakları indi. O anda Devlin'le Hunter de bulvarın karşı tarafında duran Peuguot' un içinde onu beklemekteydi.

«Yürüyeceğe benziyor,» dedi Hunter.

Devlin onu onaylarcasına başını salladı.

«Bir süre izle anlarız.»

Tanya sol omzunda keten bir çanta taşımakta ve sabah jimnastiği yapar gibi hızlı adımlarla yürümekteydi. O gece *Rachmaninov'un Dördüncü Piyano Konçertosunu* çalacaktı. Eser oldukça popüler bir parçaydı, bu nedenle çoğu yıldızın büyük bir konser öncesinde sahip olduğu alışılmış sinir gerginliğinin Tanya'da kırıntısı bile yoktu.

Ama ne de olsa meslekte acemi değildi, epey eskimişti. Leeds ve Çaykovsky festivallerinde elde ettiği başarılardan sonra uluslararası ünü gittikçe artmıştı. İşinin dışında başka bir şeyle uğraşacak zaman bulamıyordu. Yalnız bir keresinde, âşık olmuştu. Bunun İçin hava indirme alayında görevli genç bir askeri doktoru seçmekle aptallık etmişti, çünkü doktor bir yıl önce Afganistan'daki bir çatışma sırasında öldürülmüştü.

Sevdiği kişinin ölümü üzücüydü, ama onu yıkmamıştı. Ölümünü haber aldığı gece en büyük konserlerinden birini vermişti. Ne var ki, bu acı deneyim sonucunda erkeklerden uzak duruyordu. Çok incinmişti ve nedenini ortaya çıkarmak İçin öyle üstün zekâlı bir ruh doktoruna da gerek yoktu. Çünkü Tanya başarısına, ününe, bunların

ona sağladığı ayrıcalıklı yaşantıya ve arkasında sürekli olarak Maslovsky gibi güçlü birinin varlığına karşın, birçok yönden hâlâ kendisinden acımasızca koparılıp alınan babasının cesedinin yanı başında, yağmur altında dizleri üzerine çökmüş küçük kızdı.

§

Tanyà Chams Elysées boyunca hızlı adımlarla yürüyerek Place de la Concorde'ye girdi. Onu arkadan izıeyen Devlin.

«Anlaşılan yürüyüş yapmaktan hoşlanıyor,» dedi.

O anda Tanya, Jardin des Tuileries'in sessizliğine yöneldi. Hunter. Devlin'in sözlerini onaylarcasına başını salladı.

«Sanırım, haklısınız. Bence Louvre Müzesine doğru gidiyor. Siz onu yaya olarak izleyin. Ben gidip arabamı alayım ve sizi ana girişte bekleyeyim.»

Tuileries Bahçelerinde bir Henry Moore sergisi vardı. Tanya kısa bir süre sergide oyalandı. Devlin geride kaldı. Ama kızın ilgisini fazla çekecek hiçbir şey olmadığından, bahçelerde ilerlemeye devam etti ve büyük Palais du Louvre'ye doğru yöneldi.

Tanya Voroninova'nın seçkin biri olduğu kesindi. Louvre'de galeriden galeriye dolandı, yalnızca üstün yapıtlarla ilgilendi ve tabii Devlin onu hep belirli bir uzaklıktan izlemeye devam etti. Tanya ana girişin yanındaki Daru basamaklarının başındaki Samothrace Zaferinden Venus de Milo galerisine gitti. Birinci kattaki Rembrandt galerisinde kısa bir süre oyalandı, sonra da belki dünyadaki en ünlü tablosu sayılabilecek Leonardo da Vinci'nin Mono Lisa yapıtına bakmak için durdu.

Devlin o sırada hemen yanına yaklaştı.

«Sizce gülümsüyor mu?» diye ingilizce sordu.

«Ne demek istiyorsunuz?» diye Tanya da aynı dilde karşılık verdi.

«Louvre'de eski bir inanışa göre, Mona Lisa kimi sabahlar gülümsemezmiş.»

Tanya onun yüzüne bakmak için başını çevirdi.

«Çok saçma.»

«Ama siz de gülümsemiyorsunuz.» dedi Devlin. «Aman Tanrım, yoksa tablonun camını kırmaktan mı korkuyorsunuz?»

«Bu daha da saçma.» dediyse de gülümsemekten kendini alamadı.

«Ciddi durduğunuz zaman alt dudağınız aşağıya doğru kıvrılıyor.» dedi Devlin. «Hiç iyi görünmüyor.»

«Benim görünüşümden söz ediyorsanız, bu bir kayıtsızlık belirtisidir.»

Karşısında dikiliyordu. Elleri Burberry trençkotunun ceplerinde, siyah fötr şapkası bir kulağı üzerine doğru eğilmiş durumdaydı; gözlerinin rengiyse o güne dek gördüğü en canlı maviydi. Kendisinden en az iki katı yaşta olmasına karşın, cüretkârlığı ve bir tür alaycı havası onu oldukça çekici kılıyordu. İçinde kontrol etmesi zor ani bir heyecan dalgalanması oldu ve kendine gelebilmek için derin bir nefes aldı.

«Özür dilerim,» dedi ve yürüyüp uzaklaştı.

Devlin arayı birez açmasına izin verdi, sonra yine izlemeye devam etti. Hoş bir kızdı, ama her nedense ürkmüştü. Bunun nedenini öğrenmek ilginç olacaktı.

Tanya, Grand Galerie'ye doğru ilerledi, sonunda El Greco'nun Çarmıhta İsa adlı tablosunun önünde durdu ve gözlerini uzun bir süre çarmıha gerilen İsa'nın zayıf görüntüsünden ayırmadı, öylesine dalmıştı ki, bu arada yanına sokulan Devlin'in farkına bile varmadı.

«Peki. bu tablo size ne söylüyor?» diye Devlin yavaşça sordu. «Sevgi var mı?»

«Hayır.» dedi Tanya.

«Ölmeye karşı duyulan bir öfke, sanırım. Hem siz beni neden izleyip duruyorsunuz?»

«İzliyor muyum?»

«Evet, Tuileries Bahçelerinden beri.»

«Gerçekten mi? Şey, eğer izliyorsam, o zaman bu işi iyi beceremiyorum demektir.»

«Bundan hiç kuşku yok,» dedi kız ve, «İnsanın iki kez bakacağı türde birisiniz,» diye saf bir şekilde ekledi.

Tanya içinde ağlama isteği duydu birden. Ağlama sesinin inanılmaz sıcaklığını duymayı arzuladı. O anda erkek elini uzatıp onu kolundan tutarak tatlılıkla, «El Greco'nun size ne dediğini bana hâlâ söylemediniz?» dedi.

«Bir Hıristiyan olarak yetiştirilmedim,» diye açıkladı Tanya. «Bu nedenle çarmıhtaki kişiyi Kurtarıcı olarak değil de, küçük insanlar tarafından yok edilen, acı içinde büyük bir insan olarak görüyorum. Peki, ya size ne anlatıyor?»

«Aksanınızı sevdim.» dedi Devlin.

«Bana çocukluğumda gördüğüm filmlerdeki Greta Garbo'yu anımsatıyor, ama tabii bu sözünü ettiğim şeyler, sizin zamanınızdan bir iki yüzyıl önceydi.»

«Garbo benim için hiç de yabancı değil. Aynca sözleriniz hoşuma gitti. Ama tablonun size ne dediğini bana hâlâ söylemediniz.»

«Bugünü düşündüğümüzde çok anlamlı bir soru,» dedi Devlin. «Bu sabah saat yedide Roma'daki St. Peter Kilisesinde oldukça özel bir ayin yapıldı. Papa İngiltere ve Arjantin'den gelen kardinallerle birlikteydi.»

«Peki, bu bir işe yaradı mı?»

«Hayır. Ne İngiliz Donanmasını ilerlemekten alıkoydu ne de Arjantin ***Skyhawk*** uçaklarının saldırılarına son verdi.»

«Yani?»

«Yani Tanrı, varsa tabii, ceremesini bizim çekeceğimiz bir şaka yapıyor.»

Tanya kaşlannı çattı.

«Aksanınız dikkatimi çekti. İngiliz değilsiniz, sanırım, öyle değil mi?»

«İrlandalıyım, tatlım.»

«Ama ben İrlandalıların son derece dindar olduklarını düşünürdüm. Yanılıyor muyum?»

«Hayır, gerçekten öyledir. Yaşlı Hannah Teyzemin dizleri diz çöküp dua etmekten nasır tutmuştur. Drumore'de küçücük bir çocukken beni haftada üç kez ayine götürürdü.»

Tanya Voroninova donakaldı. «Nerede dediniz?»

«Drumore. Ulster'de küçük bir pazar kasabasıdır. Kilisesinin adı Kutsal Ad. En iyi anımsadığım ise, eniştemle arkadaşlarının ayinden çıkar çıkmaz dosdoğru Murphy'nin Yeri adındaki birahaneye gitmeleridir.»

Tanya'nın yüzü bembeyaz kesildi.

«Kimsiniz siz?»

«Şey, emin olduğum bir şey var, tatlım.» Elini hafifçe kızın siyah saçlarında gezdirdi. «Cuchulain ya da kötü kahramanların sonuncusu değilim.»

Tanya'nın gözler» dört açıldı ve karşısındakinin yağmurluğuna sıkıca asılırken gözleri öfkeyle parladı.

«Söyleyin, kimsiniz siz?»

«Bir anlamda, Viktor Levin.»

«Viktor?» Şaşırmış görünüyordu. «Ama Viktor öldü. Yaklaşık bir ay önce Arabistan'da bir yerde öldü. Babam söyledi.»

«General Maslovsky mi? Şey, öyle diyecekti tabii, değil mi? Hayır, Viktor oradan kaçtı. İltica etti. diyebilirsin. Londra'ya, sonra da Dublin'e geldi.»

«Şimdi iyi mi?»

«Öldü.» dedi Devlin acımasızca. «Mikhail Kelly veya Cuchulain ya da kahrolası kötü kahraman... canının istediği adı verebileceğin kişi tarafından öldürüldü. Yani yirmi yıl önce Ukrayna'da babanı öldüren kişi tarafından.»

Tanya, Devlin'e doğru yığıldı. Devlin'in kolları güç ve güven verecek şekilde onu sardı.

«Bana yaslan ve bir iki adım atmaya çalış, seni dışarı çıkaracağım, biraz temiz hava alırsın.»

§

Tuileries Bahçelerinde bir banka oturdular. Devlin cebinden eski gümüş tabakasını çıkararak Tanya'ya sigara sundu.

«Bunlardan kullanıyor musun?»

«Hayır.»

«Güzel, çünkü hem gelişmeni, hem de önündeki sağlık dolu yılları kötü yönde etkiler.»

Aynı sözleri uzun, ama çok uzun yıllar önce de söylemişti. Bu kıza çok benzeyen başka bir kızdı. Klasik anlamda güzel değildi,

ama yine de her zaman dönüp ikinci kez bakma zorunluluğu duymuştu.

Anıları acı doluydu ve bunu silmeyi aradan geçen onca zaman bile başaramamıştı.

«Bir ajan olmak için garip bir insansınız,» dedi Tanya. «Ajansınız sanırım, yanılıyor muyum?»

Devlin yüksek sesle bir kahkaha attı. Sesi o denli yüksek çıktı ki, Henry Moore sergisinin öteki tarafında bulunan bir bankta oturmuş gazete okuyan Tony Hunter hızla başını kaldırıp baktı.

«Ah Tanrı göstermesin.» Devlin cebinden cüzdanını çıkararak içinden bir kartvizit çekip aldı.

«Kartım. Seni temin ederim, bunu kesinlikle resmi du rumlarda kullanıyorum.»

Tanya kartviziti yüksek sesle okudu.

«Profesör Liam Devlin, Trinity Koleji. Dublin.» Başını kaldırıp baktı. «Ne profesörü?»

«İngiliz Edebiyatı. Üniversite öğretim üyelerinin yaptıkları gibi bunu genel anlamda kullanıyorum. Bu kapsama Oscar Wilde. Shaw, O'Casey. Brendan Behan, James Joyce, Yeats de dâhildir. Katolikler ve Protestanlar, ama tümü de İrlandalı. Kartımı geri alabilir miyim? Başka kalmadı da...» ,

Devlin kartı yine cüzdanına yerleştirdi.

Tanya, «Peki ama nasıl oluyor da eski ve ünlü bir üniversitenin profesörü böyle bir işe karışabiliyor?»

«Hiç ***İrlanda Kurtuluş Ordusu***ndan söz edildiğini duydun mu?»

«Tabii.»

«On altı yaşımdan beri bu örgütün bir üyesiyim. Ama artık aktif görev yapmıyorum. Çünkü ***Geçicilerin*** giriştikleri bugünkü kampanyayı desteklemiyorum, bana ters gelen noktalar var.»

«Söylemeyin sakın, bırakın da ben tahmin edeyim.» Gülümsedi. «Sanırım, romantik yaradılışta birisiniz, Profesör Devlin, öyle değil mi?»

«Öyle mi dersin?»

«Yalnızca romantik biri siyah fötr şapkayı böylesine kusursuzca giyebilir. Başka şeyler de var. tabii. Kadınları ve çocukları öldürmek için lokantalara bomba yerleştirilmesine karşısındır. Ama bir erkeği gözünü kırpmadan öldürebilirsin. Son derece iyi eğitilmiş askerlerle de karşı karşıya gelmekten çekinmezsin.»

Devlin rahatsız olmaya başlıyordu.

«Beni mi anlatıyorsun?»

«Ah, evet. Profesör Devlin. Anlayacağın, seni şimdi artık tanıdığımı sanıyorum. Gerçek bir devrimci ve sona ermesini gerçekten istemeyen başarısız bir romantik.»

«Neyin sona ermesini istemeyen?»

«Oyunun, profesör. Sizin gibi bir adamın yaşamasını sağlayan çılgın ve tehlikeli oyunun. Belki üniversitedeki sınıfının dünyadan uzak yaşantısını seviyor ya da kendi kendine sevdiğini telkin ediyorsundur, ama barut kokusu duyacağın, karşına çıkacak ilk fırsatta...»

«Biraz nefes alıp dinlenmeme izin verir misin?» diye Devlin sordu.

«Ve en kötüsü de.» diye Tanya acımasızca devam etti. «Her ikisini birden istemen. Yani hem bu işin zevkini çıkarmak, hem de hiçbir taraftarın zarar görmeyeceği temiz bir devrim yapmak istiyorsun.»

Tanya sanki kendisini tutmaya çalışıyormuş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu.

Devlin, «Başka eksik bir şey kaldı mı?» diye sordu.

Tanya zoraki gülümsedi.

«Zaman zaman kendimi tıpkı bir saat zembereği gibi kurulmuş hissediyorum ve bu durum boşalana dek sürüyor.»

«Ve tabii bir anda boşalıp Freud'un bir kopyası olup çıkıyorsun.» dedi Devlin.

«İddiaya girerim ki, en büyük boşalmaların da İhtiyar Maslovsky'nin yazlık evinde yenilen bir akşam yemeğinden sonra çileğin yanında votka içerken oluyordur.»

Tanya'nın yüzü gerildi.

«Onun hakkında şaka yapmana izin vermiyorum. Bana karşı çok iyi davrandı. Tanıdığım tek babamdır.»

«Olabilir,» dedi Devlin. «Ama eskiden değildi.»

Tanya bir an öfkeyle baktı. «Pekâlâ, Profesör Devlin, yeterince çene çaldık. Belki artık burada olma nedeninizi anlatma zamanı gelmiştir.»

§

Devlin hiçbir şeyi atlamadı. Viktor Levin ve Tony Villiers'le Yemen'den başladığı sözlerini, Billy White ve Levin'in Kilrea dışında öldürülme girişimiyle bitirdi. Sustuğunda Tanya uzun bir süre hiçbir şey söylemeden oturdu.

«Levin senin Drumore'yi ve babanın öldürülmesiyle ilgili olayları anımsadığını söyledi.» dedi Devlin yavaşça.

«Tıpkı bir karabasan gibi arada sırada bilinçaltından yüzeye çıkıyor. Çok garip, sanki gördüklerim başka birisinin başına geliyor ve ben de babasının cesedi başına, yağmurda diz çökmüş küçük kızı seyrediyorum.»

«Mikhail Kelly ya da kod adıyla Cuchulain? Onu anımsıyor musun?»

«Evet, hem de ölene dek anımsayacağım,» dedi Tanya. «Acayip bir yüzdü, mahvolmuş genç bir azizin yüzüydü... Bana karşı iyi davranmıştı, hem de öylesine iyi davranmıştı ki, en garip olan nokta da buydu.»

Devlin kızı kolundan yakaladı.

«Gel, biraz yürüyelim.» Kalktılar, yürümeye başladılar.

Devlin, «Maslovsky seninle hiç o zamanki olaylar hakkında konuştu mu?» diye sordu.

«Hayır.»

Eli arasında tuttuğu kızın kolu kasılıyordu.

«Sakin ol, tatlım, kendini sıkma,» dedi Devlin yumuşak bir sesle. «Ve bana en önemli şeyi anlat. Onunla bu konuda konuşmaya hiç çalıştın mı?»

«Hayır, lanet olasıca!» Kolunu çekip kurtardı, başını Devlin'e doğru çevirdi, yüzü öfke doluydu.

«Demek ki, sen istemiyordun, değil mi?» diye Devlin sordu. «Çünkü içi kurt dolu bir kavanozun kapağını açmaya benzeyecekti.»

Tanya durdu, bakışlarını Devlin'e dikti, yine kendini tutmaya çalışıyordu.

«Benden istediğiniz nedir. Profesör Devlin? Viktor gibi iltica etmem mi? Belki Cuchulain'i tanıyabilirim diye binlerce fotoğrafı gözden geçirmem mi?»

«İlk çılgınca düşüncenin akılcı bir sonucu olur bu. Dublin'deki **IRA** yetkilileri ellerindeki belgelerin dışarıya sızmasına asla izin vermezler, anlayacağın.»

«Neden böyle bîr şey yapayım?»

Yakındaki bir banka oturdu ve Devlin'i de çekip oturttu.

«Sana bir şey diyeceğim. Büyük bir hata yapıyorsunuz. Siz Batılılar tüm Rusların zorla tutulduklarını, ellerine bir fırsat geçse hemen kaçacaklarını sanmakla yanılıyorsunuz. Ben ülkemi seviyorum. Orada yaşamak hoşuma gidiyor. Saygı duyulan bir sanatçıyım. Canım nereye isterse oraya gidebilirim, hatta Paris'e bile. Her hareketimi izleyen ne **KGB**... ne de başka bir siyah pardösülü adam peşimde olur. İstediğim yere giderim.»

«Her şey bir yana, yalnızca **KGB**'de ***V. Bölümün*** komutanı korgeneral babalığın olduğu için, dediğin gibi hareket edememiş olsan, işte o zaman şaşardım. Aklıma gelmişken, oranın eski adı *13. Şube*ydi. Şubenin üzerinde bir süre uğursuzluk bulutları esti, ama Maslovsky 1968 yılında orayı yeniden düzenledi. Şimdi ***V. Bölümün*** en iyi tanımı, onun bir suikastler düzenleme bürosu olduğu söylenerek yapılır. Ne var ki, günümüzde iyi çalışan tüm örgütlerde buna benzer bir büro bulunması gerekmektedir.»

«Tıpkı sizin **IRA**'da olduğu gibi mi?» Tanya, Devlin'e doğru eğildi. «İnandığınız dava uğruna kaç kişi öldürdünüz, Profesör Devlin?»

Devlin hafifçe gülümsedi ve kızın yanağına garip denecek bir samimiyetle dokundu.

«Ne demek istediğini anladım, ama zamanını boşa harcadığımı görüyorum. Yine de bunu alabilirsin.»

Devlin cebinden büyücek sarı bir zarf çıkararak Tanya'nın kucağına bıraktı. Zarfı ona sabah gelen Ferguson'un kuryesi vermişti.

«Nedir bu?» diye Tanya sordu.

«Her zaman umutlu olan Londra'dakiler sana yepyeni bir kimlik altında pasaport hazırlamışlar. Fotoğrafın çok güzel. Zarfta ayrıca para... Fransız frankı... ve Londra'ya farklı yollardan nasıl ulaşacağını anlatan ayrıntılar var.»

«Bana hiç gerekmiyor.»

«Neyse, aldın artık. Bir de şunu al.» Cüzdanından kartını çıkarıp verdi. «Bu öğleden sonra uçakla Dublin'e dönüyorum. Buralarda dolanmamın hiçbir anlamı yok.»

Yalan da sayılmazdı. Çünkü Londra'dan gelen kurye kıza verdiği sarı zarf dışında başka bir şey daha getirmişti. Bu, Ferguson'un kendisi için gönderdiği özel mesajdı. McGuiness ve personel şefi öfkeden deliye dönüyorlarmış. Sızıntının kendilerinden olmadığını söylemişler ve yapılan işbirliğinden ayrılmak istemişler. Tabii bu durumda iki taraf arasında yıkılan köprüleri onarmak Devlin'e düşmekteydi.

Tanya sarı zarfı ve Devlin'in kartını çantasına istemeye istemeye koydu.

«Üzgünüm. Onca yolu boşuna gelmiş oldun.»

«Telefon numaramı aldın,» dedi Devlin. «Ne zaman istersen arayabilirsin.» Ayağa kalktı. «Klmbilir, belki sorular sormaya başlayabilirsin.»

«Hiç sanmıyorum, Profesör Devlin.» Elini uzattı. «Hoşçakalın.»

Devlin kızın elini bir süre ovucunda tuttu, sonra dönüp Hunter'in oturduğu banka doğru yürümeye başladı.

«Haydi, kalk!» diye yanına varınca Hunter'e seslendi. «Gidiyoruz.»

Hunter hemen ayağa fırladı ve onu izlemeye başladı.

«Ne oldu?»

«Hiçbir şey.» O anda arabanın yanına varmışlardı. «İşte yarar hiçbir şey olmadı. Kız yardımcı olmak istemedi. Şimdi benim apartmana gidip çantamı alalım, sonra da beni Charles de Gaullé'ye bırakırsın. Şansım yaver giderse, Dublin'e giden öğleden sonraki uçağa yetişebilirim.»

«Geri mi dönüyorsunuz?»

«Evet, geri dönüyorum,» dedi Liam Devlin ve arka koltuğa kurulup siyah fötr şapkasının kenarını gözlerinin üzerine indirdi.

Onların arkalarından Rue de Rivoli'nin trafiğini seyre koyulan Tanya arabanın uzaklaşmasını izledi. Bir süre öylece kımıldamadan durdu, sonra bahçelerin dışına çıktı ve kaldırım boyunca yürümeye başladı. Bir yandan da o sabah başından geçen inanılmaz olayları düşünmekteydi. Liam Devlin tehlikeli denecek ölçüde çekici bir erkekti, bundan hiç kuşkusu yoktu, ama daha da önemlisi, anlattığı şeyler onun için çok rahatsız edici olmuştu. Unuttuğu geçmişle ilgili olaylar, sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi yeniden canlanmaya başlıyordu.

Büyük siyah bir Mercedes'in biraz ilersinde kaldırıma yanaştığını farketti. Arabaya yaklaşırken, arka kapısı açıldı ve Natasha Rubenova'nın başı göründü. Heyecanlı gibiydi. Ama hayır, daha da kötüydü... korkmuştu.

«Tanya!»

Tanya ona doğru yöneldi.

«Natasha... Tanrı aşkına, burada ne işin var, söyler misin? Ne oldu?»

«Lütfen, Tanya. Arabaya bin!»

Onun yanında genç ve sert görünüşlü bir adam oturmaktaydı. Mavi bir takım elbiseyle beyaz bir gömlek giymiş, koyu mavi bir kravat takmıştı. Ellerinde de siyah deri eldivenler vardı. Önde sürücünün yanında oturan adam da onun ikizi olmalıydı. Sanki birinci sınıf bir cenaze şirketinde çalışıyorlardı. Tanya hafif bir huzursuzluk duydu.

«Neler oluyor?»

Bir anda Natasha'nın yanında oturan genç adam arabadan indi ve Tanya'nın yanına gelip sol kolunu dirseğinden biraz yukardan hafif, ama güçlü bir şekilde tuttu.

«Benim adım Türkin... Peter Türkin, yoldaş. Arkadaşım da Teğmen Ivan Shepilov. Bizler **GRU**'nun subaylarıyız ve bizimle birlikte geleceksiniz.»

Sovyet Askeri Haberalma. Şimdi huzursuzluğu daha da artmıştı. Korkuyordu. Kolunu çekip kurtarmaya çalıştı.

«Lütfen, yoldaş.» Adamın parmakları mengene gibi kasıldı. «Karşı koymakla yalnızca kendi canınızı acıtmış olursunuz. Hem unutmayın ki, bu akşam konseriniz var. Hayranlarınızı düş kırıklığına uğratmak istemeyiz.»

Bakışlarında sapıklık ölçüsünde zulmetme belirtisi vardı ve çok rahatsız ediciydi.

«Bırak beni!» diyen Tanya tokat atmaya kalktı, ama adam bunu kolayca önledi. «Söyle bakalım. Babamın kim olduğunu bilmiyor musun?»

«Biliyorum. **KGB**'de Korgeneral Ivan Maslovsky. Şu anda onun emirlerine göre hareket ediyorum, bu nedenle uslu bir kız olun ve size söyleneni yapın.»

Tanya'nın karşı koymaya gücü yoktu, uğradığı şok çok büyüktü. Kendisini ağlamaklı durumda olan Natasha'nın yanında oturur buldu. Türkin de öteki taraftan dolanıp bindi.

«Büyükelçiliğe dönüyoruz!» dedi Türkin sürücüye.

Mercedes yola koyulurken Tanya da Natasha'nın elini sıkıca tuttu. Küçük bir kız olduğu yıllardan beri ilk kez gerçekten korku duymaktaydı.

§

BOLUM VII

Nikolai Belov elli yaşlarında, oldukça yakışıklı biriydi; hafifçe tombul yüzünden onun bedensel zevklere düşkün olduğu anlaşılıyordu. Koyu renk takım elbisesi ve paltosu Londra'nın Sovile Row mağazasından satın alınmıştı. Beyaz saçları ve çökmüş görünüşü ona **KGB**'de bir albaydan çok yaşlı ve seçkin bir aktör havası vermekteydi.

Lyons'a yaptığı yolculuk çok zorunlu bir iş gezisi sayılmazdı, ama yine de ona sekreteri İrana Vronsky'i yanında götürme fırsatı vermişti. Bu nedenle birkaç yıldan beri metresi olan sekreteriyle son derece zevkli birkaç gün geçirmişti. Ne var ki, Sovyet Büyükelçiliğine dönüp de kendisini bekleyen durumla karşılaştığında, zevk dolu günlerin anısı oldukça çabuk silindi.

Daha bürosuna yerleşmeye fırsat kalmadan içeriye İrana girdi.

«Size **KGB** Moskova'dan kişiye özel kaydıyla gönderilen ivedi bir mesaj var.»

«Kimden?»

«General Maslovsky'den.»

Yalnızca adını duymak bile Belov'u hemen harekete geçirmeye yetti. Hızla bürosundan dışarıya fırladı ve ardında İrana'yla birlikte şifre odasına gidip operatörden mesajın kaydedildiği bandı aldı. Belov daha sonra şifre çözme makinesine kendi giriş kodunu verdi. Makine çalışmaya başladı ve sonuçta çıkan basılı sayfayı operatör yırtarak Belov'a uzattı. Belov mesajı okuyunca usulca bir küfür savurdu. Sonra da İrana'yı dirseğinden yakalayıp dışarıya çıkardı.

«Bana hemen Teğınen Shepilov'u ve Yüzbaşı Turkin'i bul. Ellerinde ne iş olursa olsun, bırakıp gelsinler.»

§

Belov masasına oturmuş, günlük işleriyle uğraşıyordu. Kapı açıldı. Irana Vronsky içeriye Tanya, Natasha Rubenova. Shepilov ve Turkin'i aldı. Belov, Tanya'yı iyi tanırdı. Ne de olsa birkaç yıldan beri büyükelçilikteki resmi görevi kültür ataşeliğiydi. Tabii bu görevinin gereği olarak Tanya'ya birçok partide eşlik etmişti.

Ayağa kalktı.

«Seni yine görmek ne güzel.»

«Neler olup bittiğini bilmek istiyorum,» dedi Tanya heyecanla. «Bu zorbalar tarafından kaldırımda yürürken zorla alınıp buraya getiriliyorum ve...»

«Yüzbaşı Turkin'in yalnızca öyle uygun gördüğü için hareket ettiğinden eminim.»

Belov. İrana'ya bir baş işareti yaptı.

«"Bana telefonda Moskova'yı bağla.»

Tanya'ya döndü. «Sakin ol ve otur.»

Tanya isyankâr bir şekilde ayakta durmaya devam etti; eldivenli ellerini göğsünde kavuşturup duvar dibinde dikilen Shepilov'la Turkin'e öfkeyle baktı.

«Lütfen.» dedi Belov.

Tanya koltuğa oturdu. Belov ona sigara sununca sıkıntıdan aldı. Türkin hemen yaklaşarak Tanya'nın sigarasını yaktı. Çakmağı yalnızca Cartier marka değil, aynı zamanda da altındı. Tanya genzine kaçan duman nedeniyle öksürdü.

Belov. «Şimdi bana bu sabah neler yaptığını anlat.» dedi.

«Tuileries Bahçelerine yürüdüm.» Sigara onu biraz olsun sakinleştirmlş, kontrolünü yeniden kazanmıştı; demek ki, savaşabilirdi.

«Sonra?»

«Louvre'yi gezdim.»

«Konuştuğun kimdi?»

İnsanı boş bulunup otomatik olarak yanıt vermeye yöneltecek türde bir tuzak sorusuydu bu. Tanya sakin bir şekilde yanıt verdiğini görünce kendi kendine şaştı.

«Tek başımaydım. Başkasıyla birlikte değildim. Yoksa yeterince açık söylemedim mi?»

«Evet. Yalnız gittiğini biliyorum,» dedi Belov sabırla. «Ama oraya vardığında hiç kimseyle konuşmadın mı? Yanına yaklaşan biri oldu mu?»

Tanya gülümsemeyi başardı.

«Yani birinin beni kaçırmaya çalışıp çalışmadığını mı soruyorsun? Böyle bir şansım olmadı. Ününü gözönüne aldığımızda, Paris çok düş kırıcı olabiliyor.» Sigarayı tablaya bastırarak söndürdü. «Bakın, neler olup bitiyor, Nikolai, bana anlatamaz mısın?»

Belov'un Tanya'ya inanmaması için hiçbir neden yoktu. Aslında inanmak kendisinin de işine geliyordu. Çünkü bir gece önce görevi başında değildi. Eğer büyükelçilikten uzaklaşmamış olsaydı, o zaman Masloysky'nín mesajını hemen almış olacak ve Tanya Voroninova'nın o sabah dairesinden dışarıya çıkmasına izin vermeyecekti, Hele tek başına.

Kapı açılarak Irana içeriye girdi.

«General Maslovsky telefonda.»

Belov almacı kaldınnca Tanya hemen atılıp elinden almaya çalıştı.

«Bırakın onunla ben konuşayım.»

Ama Belov kızı kendinden uzaklaştırdı.

«Ben Belov, general.»

«Ah, Nikolai. Tanya yanında mı?»

«Evet, general.» Aralarındaki yakınlık nedeniyle Belov «yoldaş» sözcüğünü kullanmamıştı.

«Peki, gözetim altında mı? Hiç kimseyle konuşmadı, değil mi?»

«Her iki sorunuza da evet diyebilirim, general.»

«Ve Devlin denilen adam onunla konuşmaya kalkışmadı, öyle mi?»

«Öyle görünüyor. Bilgisayardan Devlin'In fotoğrafını ve gerekli bilgileri aldık. Eğer yaklaşmaya kalkışırsa haberimiz olur.»

«Güzel. Şimdi bana Tanya'yı ver.»

Belov almacı Tanya'ya doğru uzattı, kız nerdeyse koparacakmış gibi çekip aldı.

«Baba?»

Yıllardır ona böyle hitap ediyordu. Maslovsky'nin sesi her zaman olduğu gibi sıcak ve sevgi doluydu.

«İyi misin?»

«Şaşkınım,» dedi Tanya. «Neler olup bittiğini bana hiç kimse söylemiyor.»

«Şu anda önemsiz nedenlerden devlet güvenliğiyle ilgili bir soruna karıştığını bilmen yeterli. Gerçekten çok ciddi bir iş. Mümkün olan en kısa zamanda Moskova'ya geri dönmen gerekiyor.»

«Ama turum?»

Hattın öteki ucundaki adamın sesi birden buz gibi, bağışlamaz ve yabancı bir ton aldı.

«İptal edilecek. Bu gece Konservatuarda olacak ve o görevini yerine getireceksin. Ne de olsa, Moskova'ya ilk direkt uçak yarın

sabah. Turun iptali konusunda bir basın toplantısı yapılacak ve eski bilek incinmesinin yine sorun çıkardığı açıklanacak. Ve tedavi edilmesi gerektiği belirtilecek. Sanırım, en uygun açıklama bu olacaktır.»

Tanya yaşamı boyunca onun her dediğini yapmış, meslek seçimini yönlendirmesine izin vermişti. Babalığının kendisine beslediği gerçek ilginin ve sevginin farkındaydı. Bu durumsa yepyeni bir şeydi.

Bir kez daha karşı koymaya çalıştı.

«Ama baba?»

«Bu kadar itiraz yeter. Sana söylenenleri yapacak ve her konuda Albay Belov'a itaat edeceksin. Şimdi bana yine onu ver.»

Tanya sesini çıkarmadan ve elleri titreyerek almacı Belov'a verdi. Daha önce kendisiyle hiç böyle konuşmamıştı. Artık onun kızı değil miydi yoksa? İstediği gibi emir vereceği sıradan herhangi bir Sovyet vatandaşı mıydı?

«Belov, general.» Kısa bir süre karşı tarafı dinledikten sonra. «Anlaşıldı,» dedi. «Bana güvenebilirsiniz.»

Almacı yerine koydu ve masanın üzerinde duran bir dosyayı açtı. İçinden çıkarıp kendisine gösterdiği fotoğraf Liam Devlin'e aitti. Belki birkaç yaş daha gençti, ama o olduğundan hiç kuşkusu yoktu.

«Bu adam irlandalı. Adı Liam Devlin. Dublin'de bir üniversite profesörü. Onu hafife almak büyük bir hata olur. Gençliğinden beri *İrlanda Cumhuriyet Ordusu*. yani **IRA**'nın bir üyesi. Bir dönemin önemli bir lideri. Aynı zamanda da birçok insan öldürmüş acımasız ve usta bir silahşör. Gençliğinde **IRA**'nın resmi infazcısıydı.»

Tanya derin bir nefes aldı. «Peki, bu adamın benimle ilişkisi ne?»

«Bilmen gerekmiyor. Yalnızca şu kadannı söyleyeyim: Seninle bağlantı kurmak, konuşmak isteyecektir, ama biz böyle bir şeye izin vermeyeceğiz, değil mi, yüzbaşı?»

Türkin duygusuz bir sesle yanıt verdi.

«Vermeyeceğiz, albay.»

«Öyleyse,» diyen Belov yine Tanya'ya döndü. «Şimdi Ritz Oteline dönebilirsin. Sen ve Yoldaş Rubenova'ya, Teğmen Shepilov'la Yüzbaşı Türkin eşlik edecek. Bu geceki konser zamanına dek daireden dışarıya çıkmayacaksınız. Zamanı geldiğinde de Konservatuara hep birlikte gideceksiniz. Daha sonra yapılacak resepsiyon nedeniyle ben de orada olacağım. Ayrıca büyükelçinin kendisi ve Fransa Cumhurbaşkanı Mösyö Mitterand da gelecekler. Ne de olsa bu geceki konserinin iptal edilmemesinin tek nödeni Mösyö Mitterand'ın gelişi. Anlaşılmayan bir nokta var mı?»

«Hayır.» dedi Tanya soğuk bir sesle. Yüzü bembeyaz ve gerilmişti. «Hem de çok iyi anladım.»

«Güzel.» dedi Belov. «Öyleyse şimdi oteline dön ve biraz dinlen.»

Tanya döndü, Türkin yüzünde hafif ve çarpık bir gülümsemeyle ona kapıyı açtı. Kız onun yanından sürünürcesine geçerek dışarıya çıktı. Onu arkadan korkmuş durumdaki Natasha Rubenova ve Shepilov'la Türkin izledi.

§

Kilrea'da. Devlin eve döneli çok olmamıştı. Sürekli bir hizmetçisi yoktu. Yalnızca yaşlı bir kadın haftada iki kez uğruyor, ortalığı toplayıp çamaşırını yıkıyordu, ama böyle olmasını isteyen kendisiydi. Çaydanlığı ocağa koydu ve çabucacık şömineyi hazırladı. Tam kibriti çaktığı anda pencerede bir tıklatma sesi duydu. Odunları tutuşturduktan sonra pencerenin yanına gidip açtığında, karşısında McGuiness'i buldu.

Devlin, «Ne sürat böyle. Daha yeni dönmüştüm.» dedi.

«Sen uçaktan indikten beş dakika sonra gelişini telefonla haber verdiler.» McGuiness öfkeliydi. «Durum nedir. Liam? Neler oluyor?»

«Ne demek istiyorsun?»

«Önce Levin ve Billy, şimdi de Mike Murphy, iki kurşun yemiş cesedini Liffey'den çıkardılar. Cuchulain yapmış olmalı. Bunu biliyorsun, ben de biliyorum. Ama önemli olan nokta, Cuchulain'in nasıl öğrenmiş olduğu?»

«Buna verilecek hazır bir yanıtım yok.»

Devlin iki temiz kadehle bir şişe Bushmills çıkardı, içkiyi kadehlere doldurdu.

«Şunu iç ve biraz sakinleş,» diyerek kadehin birini McGuiness'e uzattı.

McGuiness içkiden bir iki yudum aldı.

«Sızıntı bence Londra'da. *İngiliz Haberalma Örgütü*ne yıllardan beri Sovyetlerin çok iyi sızdıkları bilinen bir gerçektir.»

«Biraz abartıyorsun, ama yine de bir ölçüde doğru.» dedi Devlin. «Daha önce de dediğim gibi, Ferguson da sızıntının sizin tarafta olduğunu sanıyor.»

«Canı cehenneme. Cherny'i yakalayıp iyice sıkıştıralım derim.»

«Olabilir.» dedi Devlin. «Bu konuyu Ferguson'la görüşmem gerekiyor. Bir gün daha verelim.»

«Pekâlâ.» dedi McGuiness belirgin bir İsteksizlikle. «Seninle daha sonra yine bağlantı kurarım, Liam.»

Sonra pencereden çıkıp gitti.

Devlin kadehine biraz daha viski koydu; bir yandan içkisini yudumlarken, bir yandan da düşünceye daldı. Sonra telefonun almacını kaldırdı. Tam numarayı çevireceği anda duraksadı. Almacı yerine koydu, masadan siyah plastik kutuyu alıp getirdi ve düğınesini

çevirerek çalışır duruma getirdi. Telefondan, daha doğrusu, odanın hiçbir yerinden herhangi bir gizli dinleme aygıtı olduğunu gösterecek olumlu yanıt gelmedi.

«Demek ki.» dedi yavaşça. «Ferguson ya da Mc Guiness. Sızıntı ikisinden birinde.»

Almacı yeniden eline aldı, Cavendish Alanının numarasını çevirdi, karşı taraftan hemen yanıt verildi.

«Fox, buyurun.»

«Ferguson orada mı, Harry?»

«Şu anda yok. Paris nasıldı?»

«Tatlı kız. Hoşuma gitti. Oldukça şaşırdı. Gerçekleri söylemekten başka bir şey yapamazdım. Kuryenizin getirdiği zarfı verdim. Aldı, ama yerinizde olsam çok ümitli olmazdım.»

«Ben asla olmadım,» dedi Fox. «Dublin'deki işleri yoluna koyabilir misin?»

«McGuiness beni görmeye geldi bile. Cherny'nin üzerine gitmek istiyor. Ona klasik anlamda biraz baskı uygulayacak.»

«En iyi çözüm bu olabilir.»

«Aman Tanrım, Harry, Belfast'ın izlerini taşıyan sen demek böyle konuşuyorsun? Ama haklı olabilirsin. McGuiness'i harekete geçmekten bir günlüğüne alıkoydum. Eğer bana gerek duyarsan, burada olacağım. Sahi, aklıma gelmişken, kıza kartımı verdim. Benim başarısız bir romantik olduğumu düşünüyor, Harry. Hiç böyle bir şey duymuş muydun?»

«Öyle olduğuna inandırıcı bir görünüşün var, ama ben hiç kanmadım.»

Fox bir kahkaha attı, sonra hat kesildi. Devlin bir süre öylece oturdu, suratı asıktı. Daha sonra pencerede yeni bir tıklatma duydu. Gidip açtı. Cussane içeriye girdi.

«Harry,» dedi Devlin. «Seni cennetten gönderdiler. Her zaman dediğim gibi, dünyada en iyi yağda yumurtayı sen yaparsın.»

«Yağcılıkla bir yere ulaşamazsın,» diyen Cussane kendisine içki doldurdu. «Paris nasıldı?»

«Paris mi?» diye Devlin sordu. «Ah, tabii, şimdi anımsadım. Ben sana şaka yapıyordum. Aslında Cork'a gittim. Film festivaliyle ilgili bir üniversite işi. Geceyi orada geçirmek zorunda kaldım. Daha yeni dönmüştüm. Nerdeyse açlıktan ölmek üzereydim.»

«Pekâlâ,» dedi Harry Cussane. «öyleyse sen masayı kur, ben de yağda yumurta yapayım.»

«Sen iyi bir dostsun, Harry,» dedi Devlin.

Cussane kapıdan çıkarken duraksadı.

«Neden olmasın, Liam? Uzun zamandır birlikteyiz,» diyerek gülümsedi, sonra da mutfağa girdi.

§

Tanya kendisini rahatlatacağını umarak sıcak banyoya girdi. Kapıda bir tıklatma duyuldu. Natasha Rubenova İçeriye girdi. «Kahve İster misin?»

«Teşekkür ederim.»

Tanya sıcak ve köpüklü suyun içinde küvete uzandı, kahvesini minnetle yudumlamaya başladı.

Natasha küçük bir tabureyi çekerek Tanya'nın karşısına oturdu.

«Çok dikkatli olmalısın, güzelim. Beni anlıyor musun?»

«Garip,» dedi Tanya. «Daha önce hiç kimse bana dikkatli olmamı söylememişti.»

İşte o anda Tanya yalnızca düşlerinde ortaya çıkan Drumore'den beri *«soğuktan»* her zaman korunduğunu anladı. Maslovsky'le karısı onun için iyi bir bir aile olmuştu. Hiçbir şeyin eksikliğini duymamıştı. En iyi evlerde büyümüş, en iyi okullara gitmiş ve yeteneği dikkatle geliştirilmişti, Moskova'dan kent dışındaki kır evine giderken yolculuğunu hep özel sürücünün kullandığı limousine modeli büyük lüks arabada ve hiyerarşide önemli kişilere ayrılan, trafikten arındınlmış şeritte yapmıştı. Sofralarını süsleyen leziz yiyecekler ve giydiği elbiseler hep özel bir kartla ayrıcalıklı satış mağazalarından alınmıştı.

Tüm bunları bilmezlikten gelmişti, aynı şekilde Gulag'ta yapılan devlet mahkemelerini de bilmezlikten gelmişti. En kötüsü de Drumore'yle ilgili gerçeği bilmezlikten gelmesiydi; babası ölmüş caddede yatıyordu ve bundan sorumlu en yetkili kişi Maslovsky' di.

Natasha, «İyi misin?» diye sordu.

«Tabii. Bana bir havlu uzat.» Natasha'nın uzattığı havluya sarındı.

«Sigaramı yaktığı zaman Turkin'in çakmağını farkettin mi?»

«Pek değil.»

«Cartier'di. Som altından. Orwell kitabında ne demişti? Tüm hayvanlar eşit, ama bazıları ötekilerden daha eşit, değil mi?»

«Lütfen, güzelim.» Natasha Rubenova'nın kaygılandığı ortadaydı. «Böyle şeyler söylememelisin.»

«Haklısın,» diyen Tanya gülümsedi.

«Kızgınım, hepsi bu. Sanırım, şimdi biraz uyumak istiyorum. Bu geceki konser için dinlenmiş olmalıyım.»

Öteki odaya geçtiler. Tanya havluyla birlikte yatağa uzandı. «Hâlâ dışardalar mı?»

«Evet.»

«Uyuyacağım artık.»

Natasha perdeleri kapatıp dışarıya çıktı. Tanya karanlıkta yatarken bir yandan da düşünceye daldı. Son birkaç saat içinde geçen olaylar yeterince dehşet vericiydi; ama ne gariptir ki, en önemlisi kendisine nasıl davranılmış olduğuydu. Kendisi, yani Tanya Voroninova, Brejnev'in elinden Kültür Madalyasını almış, uluslararası üne sahip bir sanatçı olmasına karşın, bugün devletin gücünü tüm ağırlığıyla üzerinde hissetmişti. Gerçek olan şey, yaşamının büyük bir bölümünde hatırı sayılır biri olmasını Maslovsky'e borçluydu. Ama şimdi artık her şey açıklığa kavuşmuştu. Demek ki, önemli bir durumla karşılaşıldığında, tümüyle başka biri olup çıkıyor, tek başına ortada kalıveriyordu.

Bu kadarı yeterdi. Yatağın yanındaki lambayı yaktı, çantasına uzanarak Devlin'in verdiği sarı zarfı çıkararak açtı. İngiliz pasaportu kusursuzdu, üç yıl öncesi tarihle düzenlenmişti. Bir Amerika vizesi vardı. Sözümona Amerika'ya İki kez gitmişti. Ayrıca bir hafta önce de Almanya, İtalya, İspanya ve Fransa'ya giriş yapmıştı. Güzel düşünülmüştü. Pasaporta göre adı Joanna Frank'tı, Londra'da doğmuştu ve profesyonel gazeteciydi. Fotoğraf, tıpkı Devlin'in dediği gibi, tıpatıp denilecek kadar kendisine benziyordu. Zarfta ayrıca Chelsea'daki Londra adresine yazılmış bir iki özel mektup bile vardı. Bunlardan başka, American Express kredi kartı ve bir de İngiliz ehliyeti bulunmaktaydı. Her şeyi düşünmüşlerdi.

Londra'ya gidebilmek için izlenecek farklı yollar açık bir şekilde belirtilmişti. Paris'ten Londra'ya direkt uçak seferi vardı, ama bu işine yaramazdı. O andaki soğukkanlılığı ve her şeyi hesaplaması şaşırtıcıydı. Evet, belki bu yolu kullanma olasılığı vardı, ama yine de kaçıp kurtulabilme şansı hiç yoktu, bu nedenle üzerinde durmadı. Çünkü yokluğunu anladıkları anda ilk yapacakları şey havaalanlarını kontrol altına almak olacaktı.

Aynı durumun Calais ve Boulogne'deki feribot iskeleleri için de geçerli olduğu ortadaydı. Ama Londra'dakiler başkalarının gözden

kaçırabileceği bir yolu belirtmişlerdi. Paris'ten Rennes'e giden bir tren vardı. Oradan aktarmayla Bretanya kıyısındaki St. Malo'ya varabilirdi. Sonra süratli küçük gemi seferleriyle Channel Adalarındaki Jersey'e ulaşabilirdi. Jersey'den de Londra'ya her gün birçok uçak seferi bulunmaktaydı.

Sessizce yataktan kalktı, parmaklarının ucuna basarak banyoya gidip kapısını arkasından kapadı. Sonra duvardaki telefonun almacını kaldırdı ve otel resepsiyonunu aradı. Adamlar İşlerinde son derece ustaydı. Nitekim öğrenmek istediği şeyi hemen yanıtladılar. Evet, Rennes'e giden bir gece treni vardı. Saat on birde Gare du Nord'dan kalkıyordu. Rennes'de aktarma yapacağı zaman biraz gecikme olabilirdi, ama yine de sabah kahvaltı saatinde St. Malo'da olurdu. Ve Jersey'e giden gemi seferine yetişebilmek için bol zaman kalırdı.

Gerçekten İhtiyacı için gitmiş gibi tuvaletin sifonunu çekti ve yine yatak odasına geri döndü. Resepsiyonla konuşurken görevliye oda numarasını yada adını vermediği için keyfi yerindeydi Ne de olsa bu bilgileri otelde kalan yüzlerce müşteriden herhangi biri istemiş olabilirdi.

«Seni bir orman hayvanına benzetiyorlar Tanya.» diye kendi kendine yavaşça söylendi.

Konserlere giderken içine her türlü ıvır zıvırını doldurduğu büyük el çantasını gardroptan çıkardı. İçine öyle fazla bir şey gizleyemezdi. Hemen anlaşılırdı. Önce bir süre düşündü, sonra yumuşak süetten yapılmış bir çift bot çıkararak iyice yuvarladı ve çantanın en altına güzelce yerleştirdi. Ardından, siyah pamukludan yapılmış tulumunu askısından çıkarıp aldı ve katlayarak çantaya Koydu. Onların üzerine de konserde çalacağı konçertonun notalarıyla orkestra bölümlerini yerleştirdi.

Şimdilik artık yapılacak başka bir işi kalmamıştı. Pencerenin yanına gidip dışarıya bakındı. Yine yağmur yağıyordu. Birden kendini yapayalnız hissederek titredi, Devlin'i ve onun gücünü anımsadı. Bir an için aklından ona telefon etmek geçti, ama doğru olmazdı.

Buradan telefon edemezdi. Kendisini aramaya başlayacakları ilk anda otel santralindan öğrenecekleri numarayla Devlin'i aradığını ortaya çıkarmaları yalnızca birkaç dakikalarını alırdı. Yatağa girip yattı ve lambayı söndürdü. Bir iki saat uyuyabilse iyi olacaktı. Gözlerinin önünde belleğindeki yüz canlandı: Cuchulain'in bembeyaz yüzü ve siyah gözleri uykusunu kaçırdı.

§

Konser için siyah kadifeden gece elbisesini giydi. Balmain tarafından dikilmişti ve ona uyan ceketiyle çok göz alıcıydı. Sonra da, en büyük başarısı olan Çaykovski yarışması finallerinden önce şans getirsin diye Maslovsky'nin armağan ettiği inci gerdanlığıyla küpeleri taktı.

Natasha içeriye girdi ve tuvalet masasının önünde oturan Tanya'nın yanına gelerek tam ensesinde dikildi.

«Hazır mısın? Zamanımız kısalıyor.» Ellerini Tanya'nın omuzlarına koydu. «Çok güzelsin.»

«Teşekkür ederim. Çantamı hazırladım.»

Natasha çantayı aldı.

«İçine havlu da koydun mu? Her zaman unutursun da.»

Daha Tanya itiraz etmeye fırsat kalmadan çantanın fermuannı açtı ve dondu kaldı. Gözleri irileşerek şaşkın şaşkın genç kıza baktı.

«Lütfen?» dedi Tanya yavaşça. «Eğer senin için bir anlam taşıyorsam.»

Yaşlı kadın derin bir nefes aldı, banyoya gidip bir havluyla geri döndü. Havluyu katlayarak çantaya koydu ve fermuarını kapadı.

«Demek ki,» dedi. «Artık hazırız.»

«Hâlâ yağmur yağıyor mu?»

«Evet.»

«Öyleyse kadife pelerini giyemem. Trençkotumu giyeceğim herhalde.»

Natasha trençkotu gardroptan alıp geldi ve Tanya'nın omuzlarına koydu. Tanya bir an için yaşlı kadının parmaklarının kasıldığını hissetti.

«Gitmemiz gerekiyor.»

Tanya çantayı aldı, kapıyı açtı ve Shepilov'la Turkin'in beklediği öteki odaya geçti. Konserden sonra verilecek resepsiyon nedeniyle her ikisi de smokin giymişti.

«Fikrimi söylememe İzin verirseniz, muhteşem görünüyorsunuz, yoldaş,» dedi Türkin. «Ülkemiz için iyi bir puan.»

«Bana kompliman yapmayın, yüzbaşı.» dedi Tanya buz gibi bir sesle. «Eğer bir işe yaramak istiyorsanız, çantamı taşıyabilirsiniz.»

Çantayı ona vererek dışarıya çıktı.

§

Konservatuarın konser salonu tıklım tıklım doluydu. Tanya sahneye çıktığında, orkestra onu selamlamak için ayağa kalktı ve bir alkış tufanı koptu. Ayrıca Başkan Mitterand'ı örnek alan tüm dinleyiciler de ayağa kalktılar

Tanya taburesine oturdu, bütün sesler kesildi. Orkestra şefi sopasını kaldırmış bir durumda hazır beklerken salondan çıt

çıkmıyordu. Sonra sopasını indirdi, orkestra çalmaya başladı ve Tanya'nın parmakları piyano tuşları üzerinde dalgalandı.

İçi sevinçle, nerdeyse büyük bir coşkuyla doluydu. Sanki yıllardan beri içinde bir şey hapsedilmiş ve daha yeni açığa çıkmış gibi, o güne dek hiç duymadığı taptaze ve güçlü bir enerjiyle çaldı. Orkestra da ona uymaya çalışıyordu; sonunda Rachmaninov'un enfes konçertosunun dramatik finalinde ikisi bütünleşerek öylesine mükemmel bir coşku yarattılar ki, o anda salonda bulunanların pek azının unutabileceği anlar yaşattılar.

Dinleyicilerin haykırışları o güne dek duyduklarından çok farklıydı. Orkestranın önünde dinleyicileri selamlamak için durduğunda, tüm salon alkış seslerinden inledi ve birisi sahneye bir çiçek fırlattı. Bunu başkaları izledi, kadınlar tuvaletlerinin yakalarındaki çiçekleri söktükçe çiçek yağmuru devam etti.

Tanya daha sonra yan taraftan sahneyi terketti. Natasha onu bekliyordu. Yanaklarından süzülen yaşlarla kollarını açarak onu kucakladı.

«Güzelim, olağanüstüydün. Bugüne dek dinlediklerimin en mükemmeliydi.»

Tanya da onu heyecanlı bir şekilde kucakladı.

«Biliyorum. Bugün benim gecem, Natasha, eğer gerekirse ve oyunu önde bitirebilirsem, tüm dünyanın karşısına yeniden bu geceki başarımla çıkacağım,» dedi.

Sonra da döndü ve bir türlü alkışı kesmeyen dinleyicileri bir daha selamlamak için yine sahneye doğru ilerledi.

§

Fransa Cumhurbaşkanı François Mitterand iki elini birden tuttu ve hararetle öptü.

«Matmazel, sizi kutlarım. Olağanüstü bir gösteriydi.»

«Çok naziksiniz, Monsieur le Président,» diye Fransızca karşılık verdi Tanya.

Onlara şampanya sunulurken çevrelerini saran kalabalık da arttı. Cumhurbaşkanı onun şerefine kadeh kaldırırken, birbiri ardına fotoğraf makinelerinin flaşları patladı. Daha sonra da onu Kültür Bakanı ve başkalarıyla tanıştırdı. Shepilov'la Turkin'in kapının yanında durduklarını ve Nikolai Belov'un da onlarla konuştuğunu farketti. Belov kadife ceketiyle fırfırlı gömleği içinde oldukça yakışıklıydı. Kadehini kendisini doğru şerefe kaldırdı ve yaklaşmaya başladı. Saatine göz attı. Onu biraz geçmekteydi. Eğer gitmek istiyorsa, elini çabuk tutmalıydı.

Yanına yaklaşan Belov sağ elini aldı ve dudaklarına götürdü.

«Şahane bir gösteriydi. Bundan böyle daha sık kızmalısın.»

«Sen öyle san,» diye karşılık verdikten sonra garsondan yeni bir şampanya kadehi aldı. «Diplomatik misyonda bulunan hemen herkes burada. Memnun olmalısın. Büyük bir başarı.»

«Evet, öyle. Ne de olsa başka birçok ulusta eksik olan müzik ruhu biz Ruslarda her zaman olmuştur.»

Çevresine bakındı. «Natasha nerede?» diye sordu.

«Şurada, basın görevlileriyle birlikte. Gidip getireyim mi?»

«Hayır, gerekmez. Kısa bir süre için giyinme odasına gitmeliyim, ama bu işi kendi kendime de halledebilirim.»

«Tabii,» diyen Belov bir baş İşaretiyle Turkin'i yanlarına çağırdı:

«Yoldaş Voroninova'yı giyinme odasına götür. Türkin. Sonra onu bekle ve dönüşünde yine eşlik et.» Tanya'ya dönerek gülümsedi. «Kalabalıkta sana bir zarar gelmesini istemeyiz.»

Yürürlerken önündeki kalabalık kendisine gülümseyen yüzlerle yol açtı ve ellerindeki kadehleri şerefine havaya kaldırdılar. Arkadan izleyen Turkin'le birlikte dar koridorda İlerlemeye devam etti. Sonunda giyinme odasının önüne geldiler.

Kapıyı açtı.

«Sanırım, tuvalete gitmeme izin verilir, değii mi?» diye sordu.

Türkin alaycı bir şekilde gülümsedi.

«Eğer ısrar ediyorsan, tabii, yoldaş.»

Kapıyı arkasından kapatırken Türkin de cebinden çıkardığı sigarasını yakmaktaydı. Kapıyı kilitlemedi. Hemen ayakkabılarını fırlattı, ceketini aceleyle çıkardı ve güzel tuvaletinin fermuarını açarak ayakları dibine sıyırdı. Aynı anda çantadan çıkardığı siyah tulumu birkaç saniye içinde sırtına geçirdi, fermuarını çekti, sonra da süet botlarını giydi. Trençkotuyla çantasını aldı, tuvalete girip kapısını kapatarak kilitledi.

Tuvaletin penceresini daha önce kontrol etmişti. Geçmesine yetecek denli büyüktü ve Konservatuarın giriş katındaki küçük bir bahçeye açılıyordu. Tuvaletin üzerine çıkarak pencereye tırmandı ve kıvrılarak arasından geçti. Yağmur iyice hızlanmıştı. Trençkotunu giydi, çantasını omuzuna astı ve bahçe kapısına doğru koştu. Kapı içerden sürgülüydü. kolayca açtı. Bir dakika sonra, Rue de Madrid boyunca hızlı hızlı ilerlerken, bir yandan da boş bir taksi yakalamaya çalışıyordu.

§

BOLUM VIII

Devlin gece saatte oynatılan televizyon filmini izlerken telefonun zili çaldı. Ses öylesine net geliyordu ki ilk anda Kilrea'nın içinden telefon ediliyor sandı.

«Profesör Devlin mi?»

«Evet.»

«Ben Tanya... Tanya Voroninova.»

«Neredesin?» diye Devlin sordu.

«Gare du Nord'da. Paris'te. Yalnızca birkaç dakikam var. Rennes'e giden gece trenine yetişeceğim.»

«Rennes'e mi?» Devlin şaşırdı. «Ne işin var orada?»

«Rennes'de aktarma yapıp St. Malo'ya gideceğim. Kahvaltı saatinde orada olacağım. St. Malo'dan Jersey'e giden bir gemi seferi var. Ada ingiltere'ye bağlı olduğundan oraya varırsam, güvencede sayılacağım. Daha sonra, oradan da Londra'ya kalkan bir uçağa binerim. Kaçışımı birkaç dakika sonra farketmiş olmalılar, bu nedenle Londra'dakilerin önerdiği öteki yollar çoktan kontrolları altına alınmıştır.»

«Demek, fikrini değiştirdin. Neden?»

«Senden hoşlandığımı ve onlardan da hoşlanmadığımı farkettlm diyelim. Kuşkusuz, ülkemden nefret ediyorum anlamına gelmez. Yalnızca orada yaşayan insanların bazılarını sevmiyorum. Şimdi artık gitmem gerekiyor.»

«Londra'yı arar, haber veririm,» dedi Devlin. «Rennes'e varınca bana telefon et. İyi şanslar.»

Hatta ses kesildi. Elinde almaç olduğu halde bir süre öylece kıpırdamadan durdu. Yüzünde hafif bir alaycı gülümseme, bir tür şaşkınlık vardı.

«Şu işe bak,» diye kendi kendine yavaşça söylendi. «Götürüp annenle tanıştıracağın bir kız çıktı sonunda, hem de bu kez iş ciddi.»

Cavendish Alanının numarasını çevirdi ve karşı taraftan ilk çalışta yanıt verildi.

«Ben. Ferguson.» Sesinden kızdığı anlaşılıyordu.

«Acaba şu anda yatağına uzanmış, televizyonda eski Bogart filmlerinden birini mi izliyordun?» diye Devlin sordu.

«Aman Tanrım, yoksa şimdi de falcılığa mı başladın?»

«Öyleyse televizyonu kapatıp yatağından çıkabilirsin. Oyun yeni bir güçle ansızın hızlandı.»

Ferguson'un sesi değişti. «Ne diyorsun?»

«Şu Tanya Voroninova kaçtı. Biraz önce Gare du Nord'dan bana telefon etti. Rennes'e giden gece trenine binecekmiş. St. Malo için aktarma yapacak. Sabahleyin de gemiyle Jersey'e gidecek. Öteki yolların kontrol altına alınmış olabileceğini düşünüyor.»

«Akıllı kız,» dedi Ferguson. «Onu geri götürebilmek için her yolu deneyeceklerdir.»

«Rennes'e varınca bana yine telefon edecek. Sanırım, oraya aşağı yukarı üç otuzda ya da belki saat dörtte varacak.»

Ferguson, «Telefonun başından ayrılma. Seni arayacağım,» dedi.

Dairesinde bulunan Harry Fox yatmadan önce tam duşa gireceği anda telefonun zili çaldı. Küfrederek gidip açtı. Uzun bir gün geçirmişti. Biraz uyuması gerekiyordu.

«Harry?»

Ferguson'un sesiyle bir anda canlandı.

«Evet, efendim?»

«Çabuk buraya gel. Yapılacak işimiz var.»

§

Cussane çalışma odasında pazar günü vereceği vaizi hazırlarken, çatı katındaki aygıta bağlı alıcı harekete geçti. Hemen fırladı, ama çatı katına çıkana dek Devlin konuşmasını bitirmişti. Kayıt aygıtındaki bandı geriye alıp dikkatle dinlemeye başladı. Konuşma sona erdikten sonra bir süre öylece oturarak tatsız durumu düşündü.

Çalışma odasına İndiğinde Cherny'e telefon etti. Karşı tarafta profesörün sesini duyunca, «Benim. Yalnız mısın?» diye sordu.

«Evet. Yatmak üzereydim. Nereden telefon ediyorsun?»

«Yerimden. Başımız belada. Şimdi beni dikkatle dinle.»

Sözleri sona erince, Cherny, «Demek, durum daha da kötüleşecek. Ne yapmamı istiyorsun?»

«Hemen Lubov'la konuş. Ona Paris'te bulunan Belov'la bağlantı kurmasını ve haber vermesini söyle. Kızı belki onlar durdurabilir.»

«Ya durduramazlarsa?»

«O zaman buraya geldiğinde kendim halletmek zorunda kalırım. Yine arayacağım, bu nedenle telefonun yanından ayrılma.»

Kendine viski koyup ateşin karşısında durdu. Ne garip, onu hâlâ yıllar önce yağmur altında dikilen sıska küçük kız olarak görüyordu.

Kadehi havaya kaldırdı ve yavaşça, «Şerefine Tanya Voroninova,» dedi, «Bakalım peşindeki herifleri atlatabilecek misin, göreceğiz.»

§

Beş dakika sonra Turkin bir terslik olduğunu anlamış hemen giyinme odasına dalmış ve kilitli tuvalet kapısını farketmiştl. Kapıyı panik içinde tıklatmasına yanıt olarak aldığı sessizlik kapıyı kırmasına yeterli olmuştu. Boş tuvaletle açık pencere her şeyi açıklıyordu. Pencereye tırmanıp öteki taraftaki bahçeye atladı ve Rue de Madrid'e çıktı. Tanya'dan hiçbir iz yoktu. Konservatuarın ön tarafına dolanarak ana girişten yine binaya girdi. İçini kapkara bir öfke bulutu kapladı. Lanet olası kadın yüzünden meslek hayatı mahvolmuş, canı da tehlikeye girmişti.

Türkin omuzuna dokunduğunda Belov başka bir şampanya kadehini yudumlamakta, Kültür Bakanıyla koyu bir sohbete dalmış bulunmaktaydı.

«Rahatsız ettiğim için üzgünüm, albay, ama bir şey söyleyebilir miyim?»

Onu en yakındaki köşeye götürerek kötü haberi verdi.

§

Nikolai Belov terslikler karşısında iyi bir yanının ortaya çıktığını her zaman görmüştü. Olan olduktan sonra bağırıp çağıran biri değildi. Büyükelçilikteki bürosunda masasına oturdu ve karşısında duran Natasha Rubenova'ya baktı. Shepilov'la Turkin de kapının yanında duruyorlardı.

«Bir daha soruyorum, yoldaş.» dedi Natasha'ya.

«Tanya sana herhangi bir şey söyledi mi? Niyeti hakkında hiçbir fikrin yok muydu?»

Natasha gerçekten üzgündü, gözleri yaşla doluydu. Bu nedenle yalan söylemesi kolay oldu.

«Ben de sizin kadar büyük bir kayıp içindeyim, yoldaş albay.»

Belov içini çekerek Turkin'e bir baş işareti yaptı. Türkin. Natasha'nın yanına yaklaştı ve ona koltuğa oturmasını işaret etti. Sonra sağ eldivenini çıkardı, kadının boynunu yakalayıp bir siniri sıktı. Natasha'nın gövdesi büyük bir acı dalgasıyla titredi.

«Yine soruyorum,» dedi Belov tatlılıkla. «Lütfen aklını başına al. Bu tür şeylerden hoşlanmam.»

Acı, öfke ve alçaltılma duygularıyla dolu olan Natasha tüm yaşamının en cesurca sözlerini söyledi.

«Lütfen! Yoldaş, bana hiçbir şey söylemediğine yemin ederim! Hiçbir şey!»

Turkin'in parmakları aynı siniri yine sıkarken acı dolu bir çığlık attı. Belov eliyle durmasını işaret etti.

«Yeter. Doğruyu söylediğine ikna oldum. Hem yalan söylemekle eline ne geçecek?»

Natasha koltuğunda büzülmüş bir şekilde ağlamaya devam etti.

Türkin, «Şimdi ne olacak, yoldaş,» diye sordu.

«Havaalanlarını tam bir kontrol altına aldık. Şimdiye dek hiçbir uçağa binmedi.»

«Ya Calais ve Boulogne?»

«Adamlarımız oralara karadan gitmek için yola çıktılar bile. Nasılsa her iki yerden de en erken sabah feribotlarından biriyle ayrılabilir ve adamlarımız da o zamana dek çoktan orada olurlar.»

Ender konuşan Shepilov yavaşça, «Bağışlayın, yoldaş albay,» dedi.

«Ama İngiliz Büyükelçiliğine sığınmış olabileceğini acaba hiç düşündünüz mü?»

«Elbette,» dedi Belov. «Bilinen nedenlerle karanlık bastıktan sonraki saatlerde ana girişi geçen Temmuz ayından beri gözetim altında tutuyoruz. Tanya'nın orada görünmediği kesin, eğer görünecek olursa...» Omuz silkti.

Kapı açılıp Irana Vronsky hızla içeriye daldı.

«Direkt olarak Dublin'den Lubov sizi anyor, yoldaş. Çok ivediymiş. Telsiz odası bağlantıyı kurdu. Birinci hatta.»

Belov telefonun almacını kaldırarak dinledi. Konuşma sona erdiğinde gülümsüyordu.

«Haberler iyi. Tanya, Rennes'e giden gece trenindeymlş. Haritaya bir göz atalım.» Natasha'ya doğru bir baş İşareti yaptı. «Onu dışarıya çıkar Irana.»

Türkin, «Peki, ama neden Rennes'e?» diye sordu.

Belov duvardaki haritada Rennes'in yerini buldu.

«St Malo'ya aktarma yapmak için. Oradan da gemiyle Channel Adalarındaki Jersey'e gidecek.»

«İngiliz toprakları mı?»

«Kesinlikle. Jersey, dostum Türkin, küçük bir ada olabilir, ama belki de dünyanın en önemli açık deniz üssüdür. Her gün Londra'ya ve başka yerlere birçok uçak seferi yapılan mükemmel bir havaalanı var.»

«Pekâlâ,» dedi Türkin. «St. Malo'ya arabayla gitmemiz gerekiyor. Oraya ondan önce varmalıyız.»

«Dur bir dakika. Rehbere bir göz atalım.»

Belov kırmızı kaplı yol rehberini masasının sağ üst çekmecesinde buldu ve aceleyle sayfaları karıştırdı.

«İşte, burada... St. Malo. Paris'ten üç yüz yetmiş İki mil uzaklıkta ve yolun büyük bir bölümü Bretanya'dan geçiyor. Şimdi oraya arabayla zamanında varabilmek olanaksız. Aşağıya ***V. Büroya*** git Türkin. Ellerinde St. Malo'da kullanabileceğimiz kimse olup

olmadığını öğren bakalım. Ve sen de Shepilov, Irana'ya Jersey hakkında elinde olan tüm bilgileri getirmesini söyle. Havaalanı, liman, uçak, gemi seferleri ve daha başka ne varsa., ayrıca acele etsin.»

§

Cavendish Alanındaki evde, Kim oturma odasının şöminesini yakmaya çalışırken, havlu robdöşambrını üzerine giyen Ferguson da masasına oturmuş önündeki evraklarla uğraşıyordu.

Gurka işini bitirerek doğruldu.

«Kahve ister misiniz, Sahip?»

«Tanrı aşkına, hayır, Kim. Sen bize taze ve güzel çay hazırla, yanında da birkaç sandviç getir.»

Kim dışarıya çıkarken, yandaki çalışma odasından Harry Fox hızla içeriye daldı.

«Tamam, efendim, zaman çizelgesini çıkardım. Tanya, Rennes'e vardığında yaklaşık iki saat aktarma için bekleyecek.

Oradan St. Malo yetmiş mil. St. Malo'ya sabah saat yedi otuzda varacak.»

«Ya sürat gemisi?»

«Sekiz on beşte kalkıyor. Yolculuk yaklaşık bir saat on beş dakika sürüyor. Tabii saat farkı nedeniyle Jersey'e bizim saatimizle sekiz otuzda varıyor. Jersey'den kalkan ve Londra'da Heathrow Havaalanına inen onu on geçe bir uçak var. Buna yetişebilmesi için bol zamanı olacak. Ne de olsa küçük bir ada efendim. Taksiyle limandan havaalanına ulaşması yalnızca on beş dakika sürer.»

«Hayır, yalnız olamaz, Harry. Onun karşılanmasını istiyorum. Sabah erkenden orada olman gerekecek. Bir sabah uçağı olmalı.»

«Var. Ama ne yazık ki, Jersey'e saat dokuz yirmiden önce ulaşmıyor.»

Ferguson öfkeyle, «Lanet olsun!» diye bağırarak yumruğunu masaya indirdi. Aynı anda da kapı açılarak içeriye Kim girdi. Taşıdığı tepside çay ve mis gibi kızarmış et kokuları yayılan bir tabak dolusu sandviç vardı.

«Bir olasılık var, efendim.»

«Nedir?»

«Kuzenim Alex, efendim. Alexander Martin. Gerçekte kuzen çocukları oluyoruz. Jersey'de oturuyor. Finansman işinde çalışıyor. Oralı bir kızla evli.»

«Martin mi?» Ferguson kaşlarını çattı. «Adı hiç yabancı gelmiyor.»

«Olabilir, efendim. Aslında, ondan daha önce de yararlanmıştık. Bir borsa bankerinin yanında çalıştığı sırada çok yolculuk yapardı. Cenevre, Zürih, Berlin ve Roma'ya sık sık giderdi.»

«Adı aktif personel listesinde değil, öyle değil mi?»

«Hayır, efendim, değil. Onu kurye görevinde kullandık. Ama üç yıl önce Doğu Berlin'de durumun kontrolümüz dışına çıktığı bir olay olmuş ve Martin o sırada oldukça başarılı bir şekilde hareket etmişti.»

«Şimdi anımsadım,» dedi Ferguson.

«Bir kadın aracıdan belgeler alması gerekiyordu ve bulduğunda kadının foyası meydana çıkmıştı. Kadını arabasının bagajında saklayarak Charlie Kontrol Noktasından geçirmişti.»

«İşte o Alex, efendim. *Gal Muhafız Alayında* kısa dönem askerlik yaptı, üç kez İrlanda'ya atandı. Oldukça başarılı bir müzisyendir. Çok iyi piyano çalar. Tam bir çılgındır. Tipik bir Gal'li, anlayacağınız.»

«Bul onu!» dedi Ferguson. «Şimdi, Harry.»

Martin konusunda olumlu izlenimleri vardı, birden keyfi yerine geldi. Tepsideki sandviçlerden birini alıp ısırdı.

«Gerçekten nefis olduğunu söyleyebilirim.»

§

Alexander Martin otuz yedi yaşında, uzun boylu, insanı aldatan uyuşuk bir görünüşe sahip, oldukça yakışıklı biriydi. Yüzünde gülümseme hiç eksik olmazdı, aslında işi için de çok gerekliydi. Çünkü on sekiz ay önce Jersey'e geldiğinden beri yatırım komisyonculuğu yapmaktaydı. Karısı Joan'a birçok kez söylediği gibi, yatırım işinde en büyük güçlük insanın sürekli olarak zenginlerle birlikte olmasıydı ve kendisi zenginleri sınıf olarak gerçek anlamda hiç sevmiyordu.

Yaşam güçlüklerle doluydu, ama bunları telafi edici iyi yanlan da yok değildi. Nitekim Martin öyle büyük olmasa bile başarılı bir piyanistti. Eğer büyük bir piyanist olsaydı, o zaman yaşamı çok daha başka olabilirdi. O anda, denize yüksekten bakan St. Aubin'deki güzel evinin oturma odasında piyanosunun başına oturmuş, Bach'tan bir parça çalmaktaydı. Tabii Bach çalarken tüm dikkatini vermesi gerekiyordu. Smokin giymişti ve kravatı boynunda çözük durumdaydı. Telefonun zili onu Bach'tan ayırana dek birçok kez çaldı. Böyle bir şey İçin saatin oldukça ilerlemiş olduğunu farkederek kaşlarını çattı ve almacı kaldırdı.

«Ben, Martin, buyurun.»

«Alex, sen misin? Ben, Harry. Harry Fox.»

«Aman Tanrım!» dedi Alex Martin.

«Joan ve çocuklar nasıl?»

«Bir haftalığına Almanya'daki kız kardeşinin yanına gitti. Çocukları da birlikte götürdü. Kız kardeşinin kocası orduda binbaşı. Detmold'da oturuyorlar.»

«Demek, evde yalnızsın... Uyuduğunu sanmıştım.»

«Bir iş vardı. Biraz önce dönmüştüm.» Martin o anda iyice kendine gelmişti. Geçmiş deneyimleri ona bu telefon görüşmesinin havadan sudan konular için olmadığını söylüyordu.

«Pekâlâ. Harry. Anlat, ne var?»

«Sana ihtiyacımız var Alex, hem de çok. ama bu kez öncekilere benzemiyor. Ayrıca iş orada. Jersey'de.»

Alex Martin şaşkın şaşkın güldü. «Jersey'de mi? Şaka yapıyor olmalısın.»

«Tanya Voroninova diye bir kız. Adını daha önce hiç duymuş muydun?»

«Elbette, hem de onu çok iyi tanıyorum,» dedi Martin.

«Yıllardan beri yetişmiş en iyi konser piyanistlerinden biri. Onu geçen sezon Albert Hall'de verdiği konser sırasında görmüştüm. Çalıştığım büro her gün Paris gazetelerini getirtir. Şu anda bir konser turu için Paris'te bulunuyor.»

«Hayır, bulunmuyor,» dedi Fox. «Şu anda gece treninde. Rennes'e giden yolun yarısını aşmış olmalı. Kız iltica ediyor, Alex.»

«Ne yapıyor?»

«Şansı yardım ederse, St. Malo'dan kalkan sürat gemisine binecek ve sekiz otuzda Jersey'de olacak. Elinde Joanna Frank adına hazırlanmış bir ingiliz pasaportu var.»

Martin anlamaya başlamıştı. «Ve benim onu burada karşılamamı istiyorsunuz, öyle mi?»

«Evet, öyle. Sonra da doğruca havaalanına götür ve onu on geçe Heathrow'a gidecek uçağa bindir. Hepsi bu. Biz onu burada karşılarız. Senin için bir sakıncası var mı?»

«Yok. tabii. Neye benzediğini biliyorum. Aslına bakarsan, gittiğim konserinin programı hâlâ duruyor. Kapağında bir fotoğrafı var.»

«Güzel,» dedi Fox. «Rennes'e vardığında aracımız olan kişiye telefon edecek. Senin karşılayacağını haber veririz.»

Ferguson, «Telefonu bana ver,» diyerek almacı aldı. «Ben, Ferguson.»

«Merhaba, efendim,» dedi Martin.

«Cok minnettarız.»

«Hiç değmez, efendim. Yalnız bir şey var. Engelleme olacak mı?»

«Olmaması gerekir. **KGB** tüm bilinen kilit noktalannı tutuyor olacak. Charles de Gaulle, Calais, Boulogne. Bu yolu akıllarına getirmeleri olmayacak bir şey. Telefonu yine Harry'e veriyorum.»

Fox, «Biz burada olacağız, Alex. Herhangi bir sorunla karşılaştığında araman için sana bu numarayı vereyim,» dedi.

Martin o anda tümüyle ayılmış ve keyfi de yerine gelmişti. Uyuma olasılığı hiç yoktu. Durum iyiye gidiyordu. Kendisine votka tonik hazırladı ve Bach'a devam etmek için piyanonun başına döndü.

§

V*. **Büro***, Paris'teki Sovyet Büyükelçiliğinin bir bölümüydü; Fransız Komünist Partisi, sendikalar ve öteki kuruluşlara sızma işleriyle uğraşmaktaydı. Türkin yarım saatten beri büronun elindeki

St. Malo ve yakın çevresiyle ilgili dosyayı inceliyordu, ama sonuçta işe yarar hiçbir şey bulamadı.

«Tüm sorun, yoldaş.» dedi Belov'a geri dündüğü zaman.

«Fransız Komünist Partisine hiç güvenilmeyeceğidir. Fransızlar iş ciddiye bindiğinde partiden önce ülkelerini düşünürler.»

«Biliyorum,» dedi Belov. «Bunun nedeni de kendilerinin üstün olduğuna doğuştan inanmalarıdır.»

Masasına dağılmış kâğıtları gösterdi. «Jersey'i oldukça ayrıntılı bir şekilde inceledim. Çözüm yeterince basit. Daha önce kullandığımız Paris dışındaki küçük havaalanını biliyorsun, değil mi?»

«Croix mi?» diye Türkin sordu. «Lebel Hava Taksileri mi?»

«Tamam. Jersey Havaalanı erken açılır. Oraya sabah yedide inebilirsin. Limana gidip kızı karşılaman için bol zamanın olur. Eldeki hazır pasaportlardan birini kullanarak Fransız işadamı gibi gidebilirsin.»

«Peki, ama kızı nasıl geri getireceğiz?» diye Türkin sordu.

«Jersey Havaalanında dönüş için uçağa binmeden once gümrükten geçmemiz gerekecek. Olanaksız bir şey. Çünkü kızın gümrükte ortalığı karıştırması çok kolay.»

Shepilov, «Bağışlayın, yoldaş albay,» diyerek araya girdi. «Ama bu konuda gerekli olan tek şey, kızın konuşmaması olduğuna göre, acaba onu geri getirmemiz gerçekten önemli mi, yoksa ben mi yanlış anladım?»

«Kesinlikle geri getirmelisiniz,» dedi Belov soğuk bir tavırla. «Güç olmasına karşın, yine de ne olursa olsun Generol Maslovsky kızın geri getirilmesini istiyor. Eğer kızı öldürmek zorunda kaldığınızı söylerseniz, o zaman kesinlikle sizin yerinizde olmak istemem, Shepilov. Sanırım, bu işin kolay bir çözüm yolu var. Broşürlere göre, St. Helier'de teknelerin kiraya verildiği bir limanı buluyor. Yelken

sporu ülkeden ayrılana dek amatörce ilgilendiğin uğraşılardan biri değil miydi Türkin?»

«Evet yoldaş?»

«Güzel, öyleyse motorlu bir tekneyi Jersey'den St. Molo'ya götürebileceğinden eminim. Oraya varınca da bir araba kiralar ve onu karayoluyla getirirsin.»

«Harika bir fikir yoldaş.»

Irana elinde bir kahve tepsisiyle içeriye girdi.

«Oldu bu iş. Şimdi yapılacak tek şey, birinin Lebel'i yatağından kaldırması. Yapılan plan iyi yürümeli.»

Tanya kendisinin de şaştığı gibi tren yolculuğunun çoğunu uyuyarak geçirdi. Rennes'e vardıklarında, onu Paris'ten beri birlikte yolculuk yaptığı iki genç öğrenci uyandırdı. Saat üç otuzdu ve yağmur durmuş olmasına karşın, peron yine de çok soğuktu, öğrenciler istasyon dışındaki Beaumont Bulvarında tüm gece açık bir pastane olduğunu biliyorlardı, ona yolu gösterdiler. Pastanenin sıcak ve davetkâr bir görünümü vardı, içerisi de kalabalıktı. Tanya kahve ve omlet ısmarladı, sonra da Devlin'i aramak için telefonun yanına gitti.

§

Devlin telefon sesini kaygıyla beklemekteydi. Çalar çalmaz hemen yanıtladı. «İyi misin?»

«İyiyim,» dedi Tanya. «Trende uyudum. Merak etme. Nerede olduğum konusunda hiçbir fikirleri olamaz. Seni ne zaman göreceğim?»

«Yakında,» dedi Devlin. «Önce seni sağ salim Londra'ya ulaştırmalıyız. Şimdi beni dinle. Sürat gemisi Jersey'e vardığında, seni Martin adında biri karşılayacak. Alexander Martin. Anlaşıldığına göre senin hayranlarından biri o nedenle seni tanıyor.»

«Tamam. Başka bir şey var mı?»

«Hayır, yok.»

«İyi. öyleyse ben de omletimin başına döneyim.»

Kız telefonu kapadı, Devlin de elindeki almacı yerine koydu.

«Yarı yaşında bir kız,» diye mutfağa giderken kendi kendine söylendi. Aynı anda Cussane telefonda Cherny'e haber vermeye başlamıştı bile.

§

Croix bir kontrol kulesi, iki hangarı ve üç barakası, bir havacılık kulübünün merkez binası olan küçük bir havaalanıydı. Merkez binayı kendi hava taksi servisini işleten Pierre Lebel de kullanıyordu. Lebel esmerdi ve yeterli ücret verildikten sonra asla soru sormayan sessiz biriydi. Daha önce birçok kez Belov için uçmuştu ve Turkin'le Shepilov'u iyi tanıyordu. Onların Rus oldukları konusunda en küçük bir fikri yoktu. Her zaman yasadışı kişiler olduklanm düşünmüştü. Ama uyuşturucu işiyle ilgili olmadıkları ve yeterli ücreti ödedikleri sürece umurunda değildi. İki adamı bekliyordu. Geldiklerini görünce ana hangarın kapısını açtı ve adamlar arabalarıyla içeriye girebildiler.

«Hangi uçak?» diye Türkin sordu.

«***Chieftain***'i kullanacağız. ***Cessna***'dan daha hızlıdır ve St. Malo'yo dek rüzgâr karşımızdan esecek.»

«Ne zaman gidiyoruz?»

«Siz ne zaman isterseniz.»

«Ama Jersey'deki havaalanının saat yedide açıldığını sanıyordum.»

«Bunu size kim söylediyse yanılmış. Hava taksileri için resmi olarak yedi otuzda açılır. Bununla birlikte, havaalanı saat beş otuzdan itibaren kâğıt uçağı için açık olur.»

«Kâğıt uçağı mı?»

«İngiltere'den gazeteleri getiren uçak. Postayı da getirir. Genellikle erken iniş için yapılan istekleri geri çevirmezler. Hele bir de pilotu tanıyorlarsa o zaman hiç çevirmezler. Bende bu gidişinizde bir ivedilik olduğu izlenimi uyandı, acaba yanılıyor muyum?»

«Hayır, yanılmıyorsunuz. İşimiz ivedi,» dedi Türkin.

«Güzel, öyleyse şimdi büroya gidelim de gerekli formaliteleri tamamlayalım.»

Büroya eğreti merdivenden çıktılar. Küçük ve karmakarışık bir yerdi. Masanın üzeri dağınıktı, odayı tek bir çıplak ampul aydınlatıyordu. Türkin, Lebel'e bir zarf uzattı.

«Saysanız iki olur.»

«Ah, evet, sayacağım,» dedi Fransız. O anda telefon çaldı. Hemen almacı kaldırıp yanıt verdi ve kısa bir dinlemeden sonra Turkin'e uzattı. «Size.»

Belov, «Kız Rennes'den Devlin'e telefon etmiş. Yeni bir sorun çıktı. Jersey'de gemiden indiğinde kızı Alexander Martin adında biri karşılayacakmış.»

«Profesyonel mi?» diye Türkin sordu.

«Bu konuda hiçbir şey bilinmiyor. Jersey gibi bir yerde adamları olacağı kimsenin aklına gelmezdi. Yine de...»

«Hiç sorun değil,» dedi Türkin. «Biz icabına bakarız.»

«İyi şanslar.»

Hat kesildi. Türkin, Lebel'e döndü.

«Pekâlâ, dostum. Sen hazır olduğunda biz de hazırız.»

§

Jersey Havaalanına indiklerinde saat tam altıydı.

Rüzgârın uğuldadığı güzel bir sabahtı. Gökyüzü doğuda aydınlanmaya başlamıştı bile. Güneş yükselirken ufukta portakal rengi bir ışıma vardı. Gümrükteki nöbetçi görevli güleryüzlü ve kibardı. Olmaması için bir neden de yoktu. Çünkü belgeleri tamamdı ve Jersey her yıl binlerce Fransız konuğu ağırlamaya oldukça alışıktı.

«Burada kalacak mısınız?» diye gümrük görevlisi Lebel'e sordu.

«Hayır, Paris'e hemen geri döneceğim,» dedi Fransız.

«Ya siz baylar?»

«Üç ya da dört gün kalacağız. Hem iş, hem de dinlenme gezisi,» diye yanıtladı Türkin.

«Peki, deklare edeceğiniz bir şey var mı? Duyuru yazısını okudunuz mu?»

«Okuduk. Hiçbr şey yok.» diyen Türkin elçantasını uzattı.

Görevli gerek yok anlamında başını salladı.

«Pekala, baylar, öyleyse hoşgeldiniz.»

Resmi bir şekilde Lebel'le tokalaşarak veda ettiler ve sabahın o saatinde bomboş olan yolcu salonuna geçtiler. Daha sonra yürüyerek terminal binasının dışına çıktılar. Parketmiş durumda bir iki araba vardı, ama taksi durağı boştu. Duvarda bir telefon gözlerine

ilişti ve tam Türkin ona doğru yürümeye niyetlenirken, Shepilov koluna dokunarak İşaret etti. Bir taksi havaalanının girişine yaklaşmaktaydı. Durduğunda iki hostes inerek terminal binasına girdi. Ruslar beklediler. Biraz sonra taksi yanlarına gelip durdu. Hemen bindiler.

«Erkencisiniz, baylar,» dedi sürücüsü.

«Evet. biraz önce Paris'ten geldik.» dedi Türkin. «Özel uçakla.»

«Sizi nereye götüreyim?»

Türkin uçakla gelirlerken zamanın çoğunu Irana'nın verdiği Jersey'le ilgili tanıtma kitapçığını inceleyerek geçirmişti, özellikle de St. Helier'in kent içi haritasına göz gezdirmişti.

«Weighbridge'ye. Doğru söyledim, değil mi? Limanın hemen yanında.»

Sürücü arabayı hareket ettirdi.

«Demek bir otele gereksinmeniz yok, öyle mi?»

«Daha sonra dostlarımızla buluşacağız. Onlar bu tür işleri halleder. Ama daha önce bir kahvaltı yapmak istiyoruz.»

«Orada yaparsınız. Weighbridge'ye yakın ve erken saatte açılan bir pastane var. Size gösteririm.»

Yollar sabahın o saatinde çok tenhaydı. Bel Royal'den inerek çift yollu Victoria Caddesi boyunca ilerlemeye başlamaları on dakikadan biraz fazla sürdü. Güneş yükselmeye başlamıştı ve St. Aubin koyundaki manzara görülmeye değerdi. Deniz yükseldiğinden. Kayaların üzerine inşa edilmiş Elizabeth Kalesi suyla çevrilmişti. Tam karşılarında kent, limanın dalgakıranı ve daha ilerde de göğe doğru yükselen vinçler vardı.

Sürücü kıyıdaki alanın sonunda bulunan otoparka saptı.

«İşte, geldik, baylar. Weighbridge burası. Danışma bürosu karşıda. Eğer bilgi almak isterseniz az sonra açılır. Pastane ise şu köşeyi döner dönmez tam karşıda. Borcunuz üç sterlin.»

Türkin, İrana'nın vermiş olduğu cüzdanındaki yüzlerce sterlin arasından bir beşlik çekip çıkardı.

«Üstü kalsın. Bize çok iyi davrandın. Yat limanı ne tarafta kaldı?»

Sürücü eliyle gösterdi.

«Limanın öteki ucunda. Yürüyerek gidebilirsiniz.»

Türkin koyda uzanan dalgakıranı işaret ederek.

«Tekneler oraya mı yanaşıyor?» diye sordu.

«Evet. Adı, Albert rıhtımı. Feribotların yanaştığı yeri buradan görebilirsiniz. Sürat gemileri ise onun ilersine dizilirler.»

«Güzel,» dedi Türkin. «Çok teşekkürler.»

Taksiden inip yürümeye başladılar. Birkaç yüz metre ötede bir umumi tuvalet vardı. Türkin hemen tuvalete girdi, Shepilov da onu izledi. Türkin elçantasını açarak içindeki giysileri araladı ve yalancı tabanını çekip çıkardı. Altında iki tabanca belirdi. Tabancanın birini cebine attı, ötekini de Shepilov'a verdi. Silahlar otomatikti, uçlarına birer susturucu takılmıştı.

Türkin çantanın fermuarını kapadı.

«Şimdiye dek işler yolunda gitti. Haydi, gel de şu yat limanına bir göz atalım.»

§

Yat limanında demir otmış her tipte ve büyüklükte yüzlerce tekne vardı; yatlar, sürat motorları, motorlu tekneler... Tekne kiralama şirketinin bürosunu kolayca buldular, ama daha açılmamıştı.

«Çok erken,» dedi Türkin. «Gel aşağıya inip bir dolanalım.»

Sallanan dubalardan birinde ilerlemeye başladılar. İki tarafina tekneler demirlemişti. Bir süre sonra durdular, birbirlerine dönüp bakıştılar. Daha önce Turkin'in şansı hep iyi gitmişti. Yazgıya çok inanırdı. Gerçi Tanya Voroninova'nın kaçması gibi meslek yaşamında kötü bir şanssızlık olmuştu ama bunu kısa sürede telafi edecekti, hiçbir kuşkusu yoktu. Nitekim şimdi şansı dönmüş, yüzüne gülmeye başlamıştı.

Dubanın sonunda demirlemiş bir motorlu tekne vardı. İnsanın gözlerini kamaştıracak beyazlıktaydı ve su kesiminin hemen üzerine mavi bir çizgi çekilmişti. Teknenin arka tarafında yazılı adı L'Alouette'ydi ve Granville'ye kayıtlıydı. Türkin bunun St. Malo' nun bulunduğu kıyıda yer alan bir liman olduğunu biliyordu. O sırada bir çift Fransızca konuşarak güverteye çıktı. Erkek üzün boylu, sakallı ve gözlüklüydü. Koyu renkte kalın bir ceket giymişti. Kadın da kot pantolon ve ceket giyiyordu, başında da eşarp vardı.

Adam kadına tekneden inmesi için yardım ederken, Türkin de neler konuştuklarını duydu.

«Otobüs durağına yürüyeceğiz. Oradan bir taksiye binerek havaalanına gideriz. Guernsey'e gidecek uçak sekizde.»

«Saat kaçta geri döneceğiz?» diye kadın sordu.

«Dörtte. Havaalanına vardığımızda kahvaltı etmek için zamanımız olacak.»

Tekneden inmişlerdi. Yürüyerek uzaklaşıp gittiler.

Shepilov, «Guernsey neresi?» diye sordu.

«Öteki ada,» dedi Türkin. «Adalarla ilgili tanıtma kitabında okumuştum. Günde birçok kez adalar arasında uçak seferleri var. Oraya varmak yalnızca on beş dakika sürüyor.»

«Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?» diye Shepilov sordu.

«Güzel bir tekne,» dedi Türkin. «O çift öğleden sonra dörtte dönene dek biz St. Malo'ya varıp karadaki yolculuğumuza çoktan

başlamış oluruz.»

Cebinden bir paket Fransız sigarası çıkararak arkadaşına sundu.

«Onlar iyice uzaklaşana kadar biraz bekleyelim, sonra biner kontrol ederiz.»

Dubaların çevresinde gezinmeye başladılar, on dakika geçince yine geri dönüp tekneye bindiler. Alttaki kamaralara İnen bölmenin kapısı kilitliydi. Shepilov cebinden sustalı bir çakı çıkardı, kapıyı ustalıkla kurcalayarak açtı. Aşağıda iki kamara, bir salon ve bir mutfak vardı. Güverteye geri dönerek kaptan köşküne yöneldiler. Kapısı açıktı, içeriye girdiler.

«Kontak anahtarı yok,» dedi Shepilov.

«Sorun değil. Bana çakını ver.»

Türkin kontrol tablosunun arkasını açarak birçok teli ortaya çıkardı. Gerekli bağlantıyı yapması bir dakikadan az sürdü ve marşa basınca motor hemen çalışmaya başladı. Benzin deposunu kontrol etti. «Deponun üçte ikisi dolu.» kısa devre yaptırdığı telleri yine birbirlerinden ayırdı.

«Anlayacağın, bence bu bizim günümüz. Ivan,» dedi Shepilov'a.

Tekneden indiler. Yürüyerek limanın öteki ucuna gittiler. Bir ara durarak sürat gemisinin yanaşacağı yere baktılar.

«Her şey yolunda,» dedi Türkin saatine bakarak. «Artık yapmamız gereken tek şey beklemek

Şimdf şu pastaneyi bulalım da kahvaltı edelim.»

§

Condor adlı sürat gemisi St. Malo'dan hareket ederek Mole des Nolres'i geçti. Tümüyle dolu sayılırdı; Tanya'nın konuşmalardan anladığına göre, çoğu günübirliğine Jersey'e giden Fransız turistlerdi. Gemi limandan çıkar çıkmaz hızını artırarak altındaki kayakları üzerinde yükselmeye başladı. Tanya coşkuyla sabah manzarasını seyretmeye koyuldu. Başarmıştı. Tümünü atlatmıştı. Bir kez Jersey'e vardı mı, Londra'ya varmış gibi olacaktı. Bir süre sonra rahat koltuğunda arkasına yaslanarak gözlerini kapadı.

§

Alex Martin büyük Peugeut marka arabasının direksiyonunu Albert rıhtımına doğru kırdı ve uygun bir park yeri bulana dek rıhtımda ilerledi. Ama bulması kolay olmadı, çünkü Weymouth'tan gelen feribot yanaşmış, boşalan arabalar trafiği yoğunlaştırmıştı. Gece hiç uyumamıştı. Gerçi iyi bir kahvaltı etmiş ve soğuk bir duş yapmıştı, ama yine de uykusuzluğun etkilerini hissetmeye başlıyordu. O sabah denizci mavisi bir pantolon, aynı renkte balıkçı yaka bir kazdk ve Yves St. Laurent etiketli, açık mavi renkte spor bir tüvit ceket giymişti. Tanya Voroninova'nın üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istiyordu. Kendisi için müzik çok önemliydi ve hayran olduğu bir sanatçıyla tanışma fırsatı, Ferguson ya da Fox'un düşleyeceklerinden çok daha değerliydi.

Saçları hâlâ nemliydi, parmaklarını saçları arasında şöyle bir gezdirdi. Birden bir huzursuzluk duydu. Arabanın torpido gözünü açıp içinden bir tabanca çıkardı. 38'lik bir ***Smith Wesson SpeCIAl***'di. **CIA**'nın çok kullandığı iki inçlik kısa namlulu *Airweight* modeliydi. Altı yıl önce Belfast'ta yasadışı Protestan örgütünün üyesi olan bir teröristin cesedinden almıştı. Adam onu öldürmeye çalışmıştı, bunda az kalsın başarılı da oluyordu. Ama sonuçta Martin

onu öldürmüştü. Hiç üzülmemişti, garip olan da buydu. Ne bir pişmanlık duymuş, ne de düşlerinde karabasan görmüştü.

«Kendine gel, Alex,» dedi yavaşça. «Burası Jersey.»

Ama Belfast'ta başından geçenler bir türlü aklından çıkmıyordu. O günlerde öğrendiği bir hileyi anımsayarak tabancayı belinin tam arkasındaki boşluğa kemerinin arasına soktu. Daha önce elle yapılan aramalarda bile birçok kez bu yöntemle tabanca gizlemeyi başarmıştı.

Sürat gemisi limanın girişinde belirene dek arabanın içinde bir yandan sigarasını içti, bir yandan da Jersey radyosunu dinledi. Terminal binasından çıkan ilk yolcu göründüğünde, arabadan indi ve binaya doğru yürümeye başladı. Siyah bir tulum giymiş, trençkotunu pelerin gibi omuzlarına atmış Tanya'yı görür görmez tanıdı.

Ona doğru ilerledi.

«Bayan Voroninova?» Kız çekingen bir şekilde baktı. «Yoksa Bayan Frank mı demeliyim?»

«Kimsiniz?»

«Alexander Martin. Burada sizi uçağınıza sağ salim bindirmek için bulunuyorum. Londra'ya gidecek onu on geçe uçağında yeriniz ayırtıldı. O zamana dek bol vaktiniz var.»

Tanya büyük bir rahatlamayla elini adamın koluna koydu; oysa aynı anda onlara kısmen arkalarını dönmüş olarak yolun karşı tarafındaki duvann önünde dikilen Turkin'le Shepilov'un farkında değildi.

«Dost bir yüz görmenin ne denli güzel bir şey olduğunu asla bilemezsiniz.»

«Bu taraftan,» diyen Martin onu Peugeot'a doğru götürdü.

«Sizi geçen yıl Albert Hall'da İmparator adlı eseri çalarken dinlemiştim. Büyüleyiciydiniz.»

Kızı öndeki yolcu koltuğuna oturttu, sonra da öteki tarafa dolanarak direksiyonun başına geçti.

«Siz de çalıyor musunuz?» Bu soruyu sormak o anda Tanya'nın içinden gelmişti.

«Ah, evet.» Kontağı açtı. «Ama sizin gibi değil.»

Aynı anda arka kapılar açıldı, iki Rus yanlardan içeriye girdiler. Türki'n tam Tanya'nın arkasına oturdu.

«Sakın karşı koyma, senin ve kızın tam arkasında susturucu takılı birer tabanca var. Bu koltukların kurşungeçirmez olduklarını hiç sanmıyorum. Çıt çıkarmadan ikinizi de öldürür ve elimizi kolumuzu sallaya sallaya çekip gidebiliriz.»

Tanya kaskatı kesildi. Alex Martin sakin bir sesle, «Bu adamları tanıyor musunuz?» diye sordu.

«**GRU**'dan. Askeri Haberalma, »diye Tanya karşılık verdi.

«Anlıyorum. Ne olacak şimdi?» diye Turkin'e sordu Martin.

«Eğer götürebllirsek kız geri gidecek. Yok, götüremezsek, o zaman ölecek, önemli olan tek şey, onun yanlış kişilerle konuşmaması. Eğer bir saçmalık yapmaya kalkışırsan, ilk ölecek kişi kız olur. İşimizi biliriz.»

«Bildiğinizden eminim.»

«Biz güçlü, sizlerse zayıfsınız, güzel çocuk,» dedi Türkin.

«Bu nedenle sonunda biz kazanırız. Buckingham Sarayına bile rahatça girebiliriz.»

«Yanlış mevsim seçtiniz, evlat,» dedi Alex. «Kraliçe şimdi Sandringham'da.»

Türki'n kaşlarını çattı. «Çok komik. Haydi, artık şu arabayı hareket ettir. Yat limanına gidiyoruz.»

§

Dubada L'Alouette'ye doğru ilerlediler.

Martin kızı dirseğinden tutmuştu, iki Rus da onları arkadan izlemekteydi. Teknenin yanına gelince Martin. Tanya' ya binmesi için yardım etti. Kızın titrediğinin farkındaydı.

Türkin kamaraya inen kapıyı açtı.

«Aşağıya, ikiniz de.»

O da arkalarından izledi. Salona gelince, «Dur!» dedi Martin'e. «Bacaklarını açarak masanın üzerine uzan. Sen otur,» dedi Tanya'ya da.

Shepilov kenarda dikildi, tabancası elindeydi. Tanya ağlamak üzereydi. Alex yavaşça.

«Gülümsemeye çalış. Her zaman yararı olur,» dedi.

«Siz İngilizler gerçekten çok kendini beğenmiş insanlarsınız,» diyen Türkin bir yandan da Martin'in üzerini ustalıkla arıyordu. «Ama bitti artık. O dündü. Göreceksiniz bak, Arjantinliler sizi Güney Pasifik'e nasıl gömecekler.»

Martin'in ceketinin arkasını kaldırdı ve *Airweight*'i buldu.

«Vay, vay vay şuna bak!» dedi Shepilov'a dönerek.

«Amatör, n'olacak. Mutfakta biraz ip olduğunu görmüştüm. Git, getir.»

Shepilov İpi almak için gitti ama hemen geri döndü.

«Denize açılır açılmaz dibi boylayacağım, öyle mi?» diye Martin sordu.

«Onun gibi bir şey.» Türkin, Shepilov'a döndü.

«Bağla onu. Buradan ne denli çabuk ayrılırsak iyi olur. Ben motoru çalıştırmaya gidiyorum.»

Türkin kapıdan çıkarak gözden kayboldu. Tanya titremeyi kesmişti. Yüzü solgundu, gözlerinde ise öfke ve ümitsizlik vardı. Martin kendini koyvermemesi için kızı baş işaretiyle uyarmaya çalıştı, aynı anda Shepilov arkasına sert bir diz attı.

«Doğrul ve ellerini arkada tut.»

Martin susturuculu namluyu sırtında hissetti. Rus. Tanya'ya dönerek, «Şunun bileklerini bağla,» dedi.

«Size hiç öğretmiyorlar mı?» diye Martin sordu. «Hiç kimseye asla çok yakın durulmayacağını.»

Sonra da sola doğru olduğu yerde hızla dönerek silahın namlusunu kendisinden uzaklaştırdı. Boğuk bir ses duyuldu ve duvarda bir delik açıldı. Sağ eliyle Rusun bileğini yakalayıp bükmeye başladı, parmakları çelik gibi gerilmişti. Shepilov homurdanarak elindeki silahı düşürdü, aynı anda Martin'in sağ yumruğu balyoz gibi Rusun koluna indi.

Shepilov acı dolu haykırışla tek dizi üzerine yere düştü. Martin hemen eğilip yerdeki silahı aldı. Rusun öteki kolu inanılmaz bir hızla havaya kalktı, sustalı bıçağın çelik yüzü parıldıyordu. Martin darbeyi karşıladıysa da, sol kolunda ani bir acı hissetti. Bıçak kolunu kesmişti. Yumruğunu Shepilov'un çenesine indirince, Rusun parmakları gevşedi ve Martin yere düşen bıçağı bir tekmeyle koltuğun altına gönderdi.

Güverteden hızla yaklaşan ayak sesleri duyulmaya başlamıştı.

«Ivan?» diye bağıran Turkin'in sesi duyuldu.

Martin parmağını dudağına götürerek Tanya'ya susmasını işaret etti ve yanından geçerek mutfağa girdi. Küçük bir merdiven ön taraftaki ambar kapağına uzanıyordu. Merdiveni çıkarak kapağı açıp güverteye çıktı. Aynı anda da Turkin'in kamaraya doğru inmeye başladığını duydu.

Yağmur yağınaya başlamıştı. Güvertede kamaraya inen merdivene doğru sessizce yürürken, ince bir sis tabakası da ortalığı kaplamaktaydı. Türkin merdivenin alt basamağında durmuş, elinde silahı, dikkatle salonu araştınyordu. Martin hiç ses çıkarmadı ve ona hiç şans tanımadı. Hemen silahını doğrultup Rusun sağ koluna ateş etti. Türkin bir çığlık atarak elindeki silahı düşürdü ve sendeleyerek salona daldı. Martin de hızla merdiveni indi.

Tanya yanına gelmek için harekete geçti. Martin eğilerek Turkin'in düşen silahını alıp cebine koydu. Türkin ortadaki kasaya dayandı, bir eliyle yaralı kolunu tutmuş öfkeyle bakıyordu. O anda Shepilov da daha yeni doğrulmaya çalışıyordu, inleyerek kanepeye yığıldı. Martin, Turkin'i çevirip ceplerini aradı, öteki silahını da bularak yine kendi cebine attı. Sonra Turkin'in tekrar yüzünü çevirdi.

«Özellikle koluna ateş ettim. Ölmeyeceksin... şimdilik. Teknenin sahibi kim bilmiyorum, ama sen ve dostunun bununla kaçmaya çalıştığı ortada. Yerinizde olsam acele ederdim. Çünkü bizimkiler için yalnızca bir sıkıntı olursunuz ve eminim sizi Moskova'ya göndermek isteyeceklerdir. Bu nedenle sorunu siz kendi aranızda çözüp ona göre hareket ecfin.»

«Orospu çocuğu!» dedi Peter Türkin ümitsizlik içinde.

«Bir bayanın önünde çok ayıp!» dedi Martin. Tanya'yı merdivene doğru İtti ve geri döndü.

«Bilesiniz diye söylüyorum, sizler Belfast'ın o kötü cumartesi gecelerinden birini bile sağ salim atlatamazsınız.»

Sonra da kızın arkasından güverteye çıktı.

Peugeot'a varınca ceketini dikkatle çıkardı. Gömleğinin kolu kan içindeydi, ceplerini karıştırarak mendilini bulup çıkardı.

«Lütfen şununla elinizden geleni yapar mısınız?»

Tanya mendili bıçak yarasının üzerine sıkıca sardı.

«Nasıl birisiniz siz böyle?»

«Şey, ben şahsen Mozart'ı yeğlerim,» dedi Alex Martin ceketini giyerken. «Şu yöne bir bakar mısınız?»

İlerde, yat limanının dış sınırında L'Alouette açık denize doğru yol almaktaydı.

«Gidiyorlar.» dedi Tanya.

«Zavallı aptallar,» dedi Martin.

«Bundan sonra ilk gönderilecekleri yer belki de Gulag olacaktır.»

Peugeot'a binerken Tanya'ya yardım etti ve direksiyonun başına geçerken neşeyle gülümsedi.

«Şimdi artık havaalanına gidebiliriz, değil mi?»

§

Heathrow Havaalanının bir numaralı terminalinde, Harry Fox güvenlik bürosunda oturmuş, bir yandan çayını içerken, bir yandan da nöbetçi çavuşla birlikte içtikleri sigaranın keyfini çıkarıyorlardı. Telefon çalınca çavuş yanıt verdi, sonra da almacı karşısında oturan Harry'e uzattı.

«Harry?» dedi Ferguson.

«Efendim.»

«Tanya başardı. Şu anda uçakta. Jersey'den biraz önce ayrıldı.»

«Sorun çıkmış mı, efendim?»

«Eğer iki **GRU** elemanının kızla Martin'i Albert rıhtımından silah zoruyla kaçırmalarını saymazsan çıkmamış.»

«Ne olmuş?» diye Fox sordu.

«Martin başarmış, olan bu. O genç adamı yine kullanmamız gerekecek. Muhafız Alayından olduğunu söylemiştin, değil mi?»

«Evet, efendim. Gal Muhafız Alayından.»

«Ben de öyle düşünmüştüm.» dedi Ferguson neşeyle. Sonra da telefonu kapadı.

§

Hostes, «Hayır, bayan, bir şey ödemeyeceksiniz,» dedi Tanya'ya. O anda Jersey'den kalkan yüz on bir sefer sayılı uçak göğe doğru tırmanmaktaydı.

«Bar ücretsizdir. Ne içmeyi arzu ederdiniz? Votka ve tonik, cin ve portakal mı? Şampanyamız da var.»

Bedava şampanya. Tanya şampanya istediğini belirtti ve hostesin uzattığı soğuk şampanya dolu kadehi aldı. Yeni bir yaşama, diye aklından geçirdi, sonra da yavaşça, «Şerefine. Alexander Martin.» diyerek kadehi bir dikişte bitirdi.

§

Sansına, temizlikçi kadının izin günüydü. Alex Martin kanlı gömleğini çıkarıp çöp kutularından birinin dibine tıktı, sonra banyoya giderek yarasını temizledi. Gerçekte dikiş atılması gerekiyordu; ama hastaneye gitmesi, bir sürü soru sorulması demekti ve bunu hiç istemiyordu. Kesiğin iki kenarını çekerek birleştirdi ve bantla tutturdu,

bu eski bir asker hllesiydi, sonra da sargı beziyle sararak bağladı. Bornozunu giydi, büyük bir kadehe viski doldurup oturma odasına gitti. Tam otururken telefon çaldı.

Karısıydı. «Sevgilim, büronu aradım, ama bugün izinli olduğunu söylediler. Bir şey mi oldu? Kendini çok yormuyorsun, değil mi?»

Geçmişte Ferguson için yaptığı işlerden karısının hiç haberi yoktu. Şimdi anlatıp da onu heyecanlandırmak gereksizdi. Yanındaki koltukta duran Yves St. Laurent ceketinin kolundaki bıçak kesiğini farkederek acı acı gülümsedi.

«Yormuyorum, tabii,» dedi. «Beni tanırsın, değil mi? Rahatıma düşkünümdür. Bugün evde biraz dinleniyorum, hepsi bu. Şimdi söyle bakalım... çocuklar nasıl?»

§

BOLUM IX

Ferguson masasında oturmuş ciddi bir yüzle telefonda konuşurken, çalışma odasından Harry Fox girdi içeriye. Eliyle Harry'e konuşmamasını işaret eden Ferguson, «Teşekkür ederim. Sayın Bakan,» dedikten sonra almacı yerine koydu.

«Bir aksilik mi var, efendim?»

«Bildiğim kadarıyla evet. Dışişleri Bakanının biraz önce bildirdiğine göre, Papa'nın yapacağı ziyaret kesinlik kazanmış. Vatikan bu konuda bir iki saat İçinde resmi bir açıklama yapacak. Sende ne var?»

«Teleks, efendim. Çevik Kuvvet'in ilerleyişi hakkında gönderilen bilgi. Kötü haber ***HMS Antelope***'nin batması. Dün ***Skyhawk*** uçakları tarafından bombalanmış. İyi haberse, yedi Arjantin uçağının düşürülmüş olması.»

«Enkazlarını görseydim daha mutlu olurdum, Harry. Belki gerçekte bu rakamın yalnızca yarısı doğrudur. İngiltere savaşı yeniden yaşıyor.»

«Olabilir efendim. Savaşın kızıştığı bir anda herkes bir şey öne sürüyor. Yanıltıcı olabilir.»

Ferguson ayağa kalkarak purolarından birini yaktı.

«Bilmiyorum, kimi kez her şey başıma yıkılacakmış gibi geliyor. Bir yanda, Papa geliyor... aslında gelmese bizim için daha iyi olurdu. Bir yanda, Cuchulain hâlâ elini kolunu sallaya sallaya dolaşıyor... Şimdi başımıza bir de Arjantinlilerin Paris'te karaborsadan ***Exocet*** füzeleri almaya çalışması çıktı. Tony Villiers'i Falkland Adalarında düşman hatlarının gerisinden çekme emri gönderildi mi?»

«Evet, efendim, bu konuda bir sorun yok. Denizaltıyla Uruguay'a bırakılacak. Sonra da Fransız Havayollarıyla direkt olarak Montevideo'dan Paris'e gidecek. Yarın Paris'te olur.»

«Güzel. Senin de hemen Paris'e gitmen gerekiyor. Ona gerekli tüm bilgileri ver ve gecikmeden geri dön.»

«Yeterli olacak mı, efendim?»

«Evet, olacak tabii. Tony'nin harekete geçtiğinde nasıl olduğunu bilirsin. Çok yamandır. Oradaki işleri yoluna koyacağından hiç kuşkum yok. Sana burada gereksinmem var, Harry. Voroninova'dan ne haber?»

«Dediğim gibi, efendim, Heathrow'dan gelirken Harrods mağazalarına uğradık ve ona birkaç şey aldık. Yanında hiçbir şey getirmemiş, üzerindekilerle gelmiş.»

«Meteliksizdir, tabii,» dedi Ferguson. «Beklenmeyen harcamalar fonundan ona biraz yardım yapmamız gerekecek.»

«Aslına bakarsanız, buna hiç gerek yok, efendim. Burada yüklü bir banka hesabı olduğu anlaşılıyor. Plakların telif ücretleri ve benzeri gelirlerden. Geçimini sağlamakta hiç güçlük çekmeyeceği kesin. Ortaya çıkarak çalışmaya hazır olduğunda, tüm konser menajerlerinin onu kapmak için çevresini saracaklarına hiç kuşkum yok.»

«Beklemesi gerekecek. Ben emir verene dek varlığı gizli kalacak. Sahi, görünüşü nasıl?»

«Gerçekten çok güzel, efendim. Onu konuk odasına yerleştirdim, aynldığımda banyo yapacaktı.»

«Pekâlâ, yalnız şimdilik fazlaca yayılıp kalmasın, Harry. Şu işi bir an önce bitirmek istiyoruz. Devlin'in dediğine göre, Cherny'i izlemesi gereken McGuiness'in adamlarından birinin cesedi Liffey'den çıkarılmış. Dostumuz hiç boşa zaman harcamıyor.»

«Anlıyorum, efendim,» dedi Fox. «Peki, ne öneriyorsunuz?»

«Kızı hemen Dublin'e götüreceğiz... bu gün öğleden sonra. Ona sen eşlik edeceksin, Harry. Havaalanında Devlin'e teslim eder, sonra da buraya geri dönersin. Sabah uçağıyla da Tony Villiers'i görmek için Paris'e gidersin.»

Fox, «Kız kendisini kısa bir dinlenme molası verilmiş gibi hissedecek,» dedi. «Hani, şöyle nefes almak için durup bir an kendine gelmek gibi...»

«Hepimiz aynı durumdayız, Harry. Eğer bunları söylemekle neler hissettiğini bana kibarca anlatmaya çalışıyorsan, o zaman sana diyebileceğim tek şey amcanın sana bankasında önerdiği o işi kabul etmendir. Sabah onda başlar, akşam dörtte bitirirsin.»

«Ah, hiç anımsatmayın, son derece sıkıcı bir iş efendim.»

Aynı anda Kim kapıyı açarak Tanya Voroninova'yı içeri soktu. Kızın gözlerinin çevresi hafifçe çökmüştü, ama bunun dışında şaşılacak denli iyi görünüyordu. Harrods'tan satın aldığı mavi kaşmir kazağı ve zarif tüvit eteği genel görünüşünü daha da etkileyici kılmıştı. Fox ikisini birbirlerine tanıttı.

«Bayan Voroninova, benim için büyük bir zevk,» dedi Ferguson. «Oldukça hareketli anlar geçirmiş olmalısınız. Lütfen oturun.»

Tanya şöminenin yanındaki kanepeye oturdu.

«Paris'te neler olup bittiği hakkında herhangi bir fikriniz var mı?» diye sordu.

«Şimdilik yok,» dedi Fox.

«Er ya da geç öğreniriz, ama yine de akılcı bir tahmin yapabiliriz. **KGB** böyle durumlarda başarısızlığı asla bağışlamaz. Bir de babalığınızın olayla özel ilgisini gözönüne alırsanız...» Omuz silkti.

«Türkin ve Shepilov'un yerinde olmak istemezdim.»

«Eski kurt Nikolai Belov bile bu işten paçayı sıyırmakta güçlük çekecektir,» diye Ferguson söze karıştı.

«Peki şimdi ne olacak?» diye sordu Tanya. «Profesör Devlin'i yine görecek miyim?»

«Evet, ama bunun için önce Dublin'e uçmanız gerekecek. Daha yeni geldiğinizi biliyorum, ne var ki, zaman çok değerli. Eğer sizce bir sakıncası yoksa, bugün öğleden sonra gitmenizi arzu ediyorum.

Yüzbaşı Fox size eşlik ederek Devlin'le bağlantı kuracak ve sizi Dublin Havaalanında karşılamasını sağlayacak.»

Tanya hâlâ kendinde değildi, başından geçenlerin etkisini üzerinden atamamış gibiydi. Dalgın dalgın sordu.

«Ne zaman gidiyoruz?»

§

İkindi uçağı,» dedi Devlin. «Tabii orada olurum. Hiçbir sakıncası yok.»

«Sen de McGuíness'le gerekli bağlantı kurarak göstermek isteyecekleri fotoğrafları ve öteki belgeleri Tanya'nın incelemesi için bir buluşma ayarlar mısın?»

«Elbette, işin bu yanını ben hallederim.» dedi Devlin.

«Ne denli erken olursa iyi olur,» dedi Ferguson sert bir sesle.

«Ben sihirli lambanın cini, siz efendimin emrini duydum ve yerine getireceğim,» diye Devlin alaycı bir karşılık verdi. «Hadi, şimdi de bana kızı verin, onunla konuşmak istiyorum.»

Ferguson almacı Tanya'ya verdi.

Tanya.«Profesör Devlin? Ne var?» diye sordu.

«Biraz önce Paris'ten bildirdiler. Mona Lisa'nın tüm yüzü gülümsüyormuş. Yakında görüşürüz.»

§

Moskova'da o sabah önemli şeyler olmaktaydı. Bunlar tüm Rusya'yı ve genel olarak dünya politikasını etkileyecek olaylardı. 1967 yılından beri **KGB**'nin başında bulunan Yuri Andropov, o sabah Komünist Partisi Merkez Komitesi Sekreterliğine getirilmişti. Aynı gün öğle vaktini biraz geçe Maslovsky'i çağırdığında. **KGB**'nin Dzerhisky Alanındaki merkezinde bulunan eski bürosunu hâlâ terketmemişti. General Maslovsky içinde uğursuz bir önseziyle, hayatta gerçek anlamda korktuğu tek kişi olan Andropov'un masası önünde durdu. O anda Andropov önündeki kâğıda bir şeyler yazmakta, kalem hareket ettikçe kulağı tırmalayıcı bir ses çıkarmaktaydı. Bir süre Maslovsky'yi umursamadan yazmaya devam etti, sonra da başını kaldırmadan konuşmaya başladı.

«Cuchulain işinde bölümünün gösterdiği büyük becerisizlikle igili küçük bir nokta var.»

«Yoldaş.» Maslovsky kendini savunmaya kalkışmadı.

«Cuchulain'in Cherny'le birlikte ortadan kaldırılması için emir verdin mi?»

«Evet yoldaş.»

«Bu İş bir an önce halledilirse iyi olur.» Andropov bir an sustu. Gözlüğünü çıkardı, elini alnında gezdirdi.

«Ayrıca bir de senin şu evlatlığın konusu var. Adamlarının beceriksizliği nedeniyle şimdi Londra'ya ulaşmış durumda.»

«Evet, yoldaş.»

«Cuchulain'i tanıyabilmesi için gerekli her türlü yardımı **IRA** ona yapmaya hazır. General Ferguson onu **IRA**'nın bulunduğu Dublin'e uçakla gönderecek. Bildiğim kadarıyla, **Geçici IRA** faşist bir örgüt olup Katolik kilisesine sağlam bağlarla bağlıdır. Tanya Voroninova ise ülkesine, partisine ve sınıfına İhanet etmiştir. Dublin'deki Lubov'a hemen ivedi bir mesaj çekeceksin. Cuchulain ve Cherny'den başka kızı da ortadan kaldıracak.»

Gözlüklerini takıp kalemini eline aldı ve yazmaya başladı. Maslovsky boğuk bir sesle konuşmaya çalıştı.

«Lütfen, yoldaş, belki...»

Andropov başını kaldırarak şaşırmış gibi baktı.

«Emrim sizi rahatsız mı etti, yoldaş general?»

Üzerine çevrili soğuk bakışlar karşısında cesareti kınlan Maslovsky, başını hayır anlamında aceleyle iki yana salladı.

«Hayır, etmedi tabii, yoldaş.» dedi ve dışarıya çıktı.

Ama bu arada bacaklarındaki hafif titremeyi de farketti.

§

Dublin'deki Sovyet Büyükelçiliğinde Lubov, Tanya Voroninova'nın ellerinden kaçtığını bildiren Paris'in mesajını biraz önce almıştı. Hâlâ telsiz odasındaydı. bu şaşırtıcı haberi sindirmeye çalışıyordu. O sırada bir ikinci mesaj daha geldr. General Maslovsky'dendi. Operatör mesajı kaydedip bandı şifre makinesine koydu. Bulov da bilgisayara kendi özel giriş kodunu verdi. Daha sonra çıkan mesajı okuyunca ani bir rahatsızlık duydu. Bürosuna dönüp kapıyı kilitledi, dolaptan bir şişe viski çıkardı. Peşpeşe iki duble içti. Sonra Cherny'nin telefon numarasını çevirdi.

«Ben, Costello.» dedi. Böyle durumlarda kullandığı kod adıydı. «Meşgul müsün?»

«Pek değil,» diye Cherny karşılık verdi.

«Buluşmalıyız.»

«Aynı yerde mi?»

«Evet, önce seninle konuşmalıyım. Çok önemli. Bundan başka, bir de ortak dostumuzla bu akşam buluşmalıyız. Sanırım, Dun Caddesiydi. Ayarlayabilir misin?»

«Olağandışı bir şey bu.»

«Evet, öyle, ama dediğim gibi konu çok önemli. Akşam yapılacak üçlü buluşmayı ayarlayınca bana haber ver.»

Cherny büyük bir huzursuzluk duydu. Dun Caddesi birkaç yıl önce bir şirket adı vererek rıhtımında kiraladığı eski bir deponun kod adıydı, ama sorun bu değildi. Asıl önemli olan, kendisi, Cussane ve Lubov'un daha önce birlikte asla buluşmamış olmalarıydı. Cussane'nin ev telefon numarasını çevirdi, ama anlaşılan evde yoktu, bu nedenle Dublin'deki Katolik Sekreterliğinin numarasını çevirdi. Cussane hemen yanıt verdi.

«Tanrıya şükürler olsun seni bulabildim,» dedi Cherny. «Evde yoktun.»

«Evet, buraya da biraz once geldim,» dedi Cussane. «Bir sorun mu var?»

«Emin değilim. Costello aradı. Onunla üç otuzda buluşmamı istedi.»

«Her zamanki yerde mi?»

«Evet, ama ayrıca bu gece Dun Caddesinde üçümüzün birlikte buluşmamızı ayarlamamı da istedi.»

«İşte bu olağandışı.»

«Biliyorum. Ve hiç hoşuma gitmiyor.»

«Belki bizim ülke dışına çıkmamızla ilgili olarak iletmek istediği emirler vardır,» dedi Cussane.

«Kız hakkında bir şey söyledi mi?»

«Hayır. Söylemesi mi gerekirdi?»

«Yalnızca orada neler olup bittiğini merak ediyordum, hepsi bu. Sizinle altı otuzda Dun Caddesinde buluşacağımı ona haber ver. Sen hiç merak etme, Paul. Ben her şeyi hallederim.»

Telefonu kapadı. Cherny hemen sonra Lubov'un numarasını çevirdi.

«Altı otuz, tamam mı?»

«Tamam,» dedi Lubov.

«Bana Paris'teki kız hakkında bir şey duyup duymadığını sordu.»

«Hayır, tek bir kelime bile duymadım,» diye Lubov yalan söyledi, «öyleyse önce seni üç otuzda görürüm.»

Telefonu kapadı, kendine bir içki daha hazırladı. Sonra masasının kilitli üst çekmecesinden bir kutu çıkararak açtı. İçinde bir susturucuyla otomatik bir ***Stechkin*** vardı. Susturucuyu eline aldı, dikkatle tabancaya taktı.

§

Sekreterlikteki bürosunda Harry Cussane pencerenin önünde dikilmiş, aşağıdaki caddeyi seyrediyordu. Evden ayrılmadan önce Devlin'in Ferguson'la yaptığı konuşmayı dinlemişti, Tanya Voroninova'nın o akşam Dublin'e geleceğini biliyordu. Bu nedenle Lubov'un Paris'ten ya da Moskova'dan hiçbir haber almamış olması inanılır gibi değildi, peki öyleyse bundan neden söz etmemişti?

Aslında Dun Caddesindeki buluşma bile başlı başına yeterince olağandışıydı. Ama yine de böyle bir görüşme olacağına göre, neden önce Cherny'le sinemanın arka sırasındaki olağan buluşma yerinde görüşmek istemişti? Yılların kazandırdığı tecrübeyle bilenen içgüdüsü ona işin içinde bir bityeniği olduğunu söylemekteydi.

Lubov'un onları görmek istemesinin nedenini bilmiyordu, ama bu nedenin konuşmak olmadığı açıkça ortadaydı.

§

Paul Cherny tam yağmurluğunu alacağı sırada odasının kapısı tıklatıldı. Gidip açınca karşısında Harry Cussane'nin durduğunu gördü. Siyah bir şapkayla papazların kullandığı türden bir yağmurluk giymişti ve heyecanlı görünüyordu.

«Paul, şükürler olsun seni çıkmadan yakalayabildim.»

«Neden, ne oldu?» diye Cherny sordu.

«Biliyorsun, bir **IRA** üyesi seni izliyordu ve ben de onun icabına bakmıştım. Şimdi de peşine bir başkasını takmışlar. Bu taraftan gel.»

Cherny'nin kullandığı odalar taştan yapılmış eski kolej binasının birinci katındaydı. Cussane hızla merdivenleri çıkarak ikinci kata ulaştı ve yine aynı hızla yukarıya çıkmaya devam etti.

«Nereye gidiyoruz?» diye Cherny arkasından bağırdı.

«Göstereceğim.»

Merdivenin üst sahanlığında büyük bir Georgian tarzı pencere vardı, pencerenin alt tarafındaki duvar çok alçaktı. Cussane pencereyi açıp dışarıya baktı.

«Şurada.» dedi. «Avlunun karşı tarafında.»

Cherny aşağıdaki kaldırım taşıyla kaplı avluya ve ortadaki yeşil çim alana baktı.

«Nerede?» diye sordu.

Cherny aynı anda bir elin arkadan kendisini ansızın kuvvetli bir şekilde ittiğini hissetti. Dengesini yitirerek alçak pencere eşiği üzerinden aşarken boğazından bir çığlık yükseldi ve yirmi metre yükseklikten aşağıdaki kaldırım taşları üstüne balıklama düştü.

Cussane merdivenleri hızla indi. Bir bakıma doğru söylemiş, McGuiness gerçekten de Cherny'nin peşine yine adam takmıştı, hem de iki tane birden. O anda adamlar yeşil bir Ford Escort içinde kolejin ön tarafında bekliyorlardı, ama artık boşunaydı.

§

Lubov sinemanın arka sırasındaydı. Yarı karanlıkta görebildiği kadarıyla, salonda yalnızca beş ya da altı müşteri bulunmaktaydı, özellikle erken gelmişti. Cebindeki susturucu takılı ***Stechkin***'i okşadı, parmakları terden nemlenmişti. Yanında bir şişe cep viskisi getirmişti. Şişeyi cebinden çıkarıp büyük bir yudum aldı. Gerekli cesareti vermesi için daha çok viski içmeliydi. Önce Cherny'i, sonra da Cussane'yi temizleyecekti. Viskiden bir yudum daha içti. Tam şişeyi cebine koyacağı sırada karanlıkta bir hareket oldu ve yanına birisi oturdu.

«Paul?» diyerek başını yana çevirdi.

Bir kol boynuna dolanarak bir el ağzını sıkıca kapadı. Bir anlık süre içinde siyah şapkanın altındaki Cussane'nin soluk yüzünü tanıdı ve karşındakinin sağ elinde farkettiği hançerin sivri ucu kaburga kemiklerinin altından gövdesine daldı, kalbine doğru ilerledi. Mücadele edecek zamanı bile olmadı. Bir tür ışık kararması gibiydi, hiçbir acı duymadı, sonra her yeri karanlık kapladı.

Cussane dikkatle hançeri Lubov'un ceketine sildi ve onu sanki uyuyakalmış gibi bir duruma getirdi. Ölünün cebinde ***Stechkin***'i

buldu, alıp kendi cebine attı. Demek ki, haklıydı, her zaman olduğu gibi. Bulduğu da bunun kesin kanıtıydı. Kalktı, siyah giysisi içinde tıpkı bir gölge gibi arada ilerleyerek çıkış kapılarından birinden dışarıya çıktı.

§

Yarım saat sonra Sekreterlikteki bürosuna geri dönmüş bulunuyordu ve daha masasına yeni oturmuştu ki, içeriye Monsenyör Halloran girdi. Halloran çok neşeli ve belirgin bir şekilde de heyecanlıydı.

«Duydun mu? Vatikan biraz önce doğruladı. Papa geliyor.»

«Demek karar verdiler. Siz de Papa'yı karşılamaya İngiltere'ye gidecek misiniz?»

«Elbette gideceğim. Canterbury Katedralinde benim için bir yer ayrıldı. Tarihi bir olay bu. Harry, insanın torunlarına anlatacağı bir şey.»

«Torunu olanlar için tabii,» diyerek gülümsedi.

Halloran da güldü.

«Haklısın. Bizler için pek sözkonusu olmaz bu. Şimdi gitmeliyim. Yapacak bir sürü işim var.»

Cussane bir süre düşündükten sonra koltuğa fırlattığı yağmurluğuna uzandı, cebinden deri kını içindeki hançerini çıkarıp masasının çekmecelerinden birine koydu. Sonra da ***Stechkin***'i çıkardı. Şu Lubov da Rus malı bir silah kullanmakla ne acemi bir amatördü. Ama bu tabanca aradığı kanıttı. Demek ki, efendileri için yalnızca feda edilebilecek biri değil, artık yok edilmesi gereken biriydi.

«Peki, şimdi ne olacak, Harry Cussane?» diye yavaşça kendi kendine sordu. «Nereye gideceksin?»

Adını söyleyerek kendi kendine konuşması garip bir alışkanlıktı. Sanki başka birisiyle konuşuyor gibiydi ve bu bir bakıma da doğruydu. Telefon çaldı, yanıt verdiğinde karşısında Devlin'i buldu.

«Neyse buldum seni.»

«Sen neredesin?»

«Dublin Havaalanında. Bir konuğu karşılamaya geldim. Aslında çok güzel bir kız. Beğeneceğini sanıyorum. Bu akşam belki hep birlikte yemek yiyebiliriz diye düşündüm.»

«İyi fikir,» dedi Cussane sakin bir sesle.

«Köy kilisesinde akşam ayinini yönetmeyi kabul etmiştim. İşim sekizde biter. Uygun mu?»

«Uygun. Öyleyse akşam seni dört gözle bekleyeceğiz.»

Cussane almacı yine yerine koydu. Kaçabilirdi tabii, ama nereye ve hangi amaçla? Ne olursa olsun, oyunun en azından bir perdesi daha vardı, içgüdüsü ona öyle olduğunu söylüyordu.

«Kaçacağın hiçbir yer yok, Harry Cussane,» dedi yavaşça.

§

Harry Fox ve Tanya kapıdan geçip yolcu salonuna girdiklerinde, Devlin de bir sütuna yaslanmış beklemekteydi. Siyah fötr şapkasıyla trençkotunu giymişti yine. Yaklaştıklarını görünce gülümsedi.

«***Cead mile failte***,» diyerek genç kadının elini sıktı. «İrlanda dilinde bunun anlamı yüz bin kez hoşgeldin demek.»

«***Go raibh maith agat***.» Fox da ona aynı dilde te şekkür etti.

«Poz yapmayı bırak,» diyen Devlin kızın elindeki çantayı aldı. «İyi ki, annesi İrlandalıymış.»

Tanya'nın yüzü gülüyordu.

«Çok heyecanlıyım. Tüm bunlar öyle... öyle inanılmaz ki.»

Fox, «Tamam, şimdi artık güvenilir ellerdesin.» dedi. «Ben gidiyorum. Bir saat sonra bir dönüş uçağı var. Gidip hemen yerimi ayırtsam iyi olacak. Telefonda görüşürüz. Liam.»

Fox yanlarından ayrılarak kalabalığın arasında gözden kayboldu. Devlin kızı kolundan tutarak onu ana girişe doğru götürdü.

«Fox iyi bir adam.» dedi Tanya. «Peki, eline ne oldu?»

«Belfast'ta bu akşam içinde bomba olan bir çantayı eline aldı ve yeterince çabuk fırlatamadı. Taktıkları elektronik harikası yapay eliyle mükemmel idare ediyor.»

«Söylemesi kolay tabii.» dedi Tanya, otoparka doğru yürürlerken.

«Eğer ona acıyor olsaydın sana bunun için teşekkür etmezdi. Nedeniyse gördüğü özel eğitimdir. Eton'da, daha sonra da Muhafız Alayında. İnsana başına gelen felaketlerle birlikte yaşaması öğretilir, yoksa oturup ömrünü üzülmekle geçirmesi değil.»

Eski Alfa Romeo'suna binmesi için Tanya'ya yardım etti.

«Harry özel bir sınıftandır, tıpkı ihtiyar kurt Ferguson gibi. Bu sınıftakiler birer beyefendi olarak bilinir.

«Sen değil misin?»

«Tanrı korusun, sözü bile mezardaki annemin rahatını kaçırmaya yetecektir,» dedi Devlin, arabayı otoparktan çıkarırken.

«Demek, ben Paris'ten ayrıldıktan sonra oturup kendi kendine biraz düşündün, öyle mi? Ne oldu?»

Tanya ona her şeyi anlattı. Belov'u, Maslovsky'le yaptığı telefon konuşmasını, Shepilov ve Turkin'in en sonunda da Jersey'de Alex

Martin'in yaptıklarını.

Sözlerini bitirdiğinde, Devlin kaşlarını düşünceli bir ifadeyle çattı.

«Adamlar seni gerçekten de Jersey'de bekliyorlardı, değil mi? Peki, ama böyle bir şeyi nasıl haber almış olabilirler?»

«Otelde resepsiyona tren tarifesini sormuştum,» dedi Tanya. «Adımı ve oda numaramı söylememiştim. Böylece beni bulamayacaklarını sanıyordum. Belki Belov ve adamları çok iyi bir soruşturma yapmış olabilirler.»

«Olabilir. Ama yine de işte şimdi buradasın. Kilrea'daki evimde benimle birlikte kalacaksın. Oraya vardığımızda bir yere telefon etmem gerekiyor. Şansımız yaver giderse, senin yapacağın buluşmayı yarına ayarlayabiliriz. Bakacağın çok fotoğraf olacak.»

«Umarım bir sonuç çıkar,» dedi Tanya.

«Hepimiz aynı şeyi istemiyor muyuz? Neyse, güzel bir gece geçireceğiz. Yemeği ben hazırlayacağım ve iyi bir arkadaşım da bize katılacak.»

«İlginç biri mi?»

«Geldiğin yerde pek karşılaşmayacağın türde biri. Bir Katolik papazı. Peder Harry Cussane. Sanırım, ondan hoşlanacaksın.»

§

Devlin çalışma odasından McGuiness'e telefon etti.

«Kız burada. Benimle birlikte kalıyor. Buluşmayı en kısa ne zamana ayarlayabilirsin?»

«Boşver sen şimdi onu.» dedi McGuiness. «Cherny'nin başına gelenlerden haberin var mı?»

Devlin birden artan bir ilgiyle. «Hayır, yok.» diye yanıtladı

«Bugün öğleden sonra Trinity Kolejinde çok yüksek bir pencereden aşağıya doğru uzun bir düşüş yapmış. Önemli olan nokta, acaba düştü mü, yoksa itildi mi?»

«Sanırım sonunun bir rastlantı eseri olduğu söylenebilir,» dedi Devlin.

«Yalnızca tek bir kişi için.» dedi McGuiness. «Tanrım, o alçağı elime geçirmek isterdim.»

«Öyleyse kızın katılacağı buluşmayı ayarla,» dedi Devlin. «Belki onu tanıyabilir.»

«Kesin olarak işe yarayacağını bilsem, gider günah çıkarırdım. Pekâlâ, buluşma işini sen bana bırak. Sana sonra haber veririm.»

§

Cussane ayin için son derece sakin ve soğukkanlı bir şekilde giyindi. Artık metni önceden belirlenmiş bir tiyatro oyununa benzemiyordu. Daha çok, aktörlerin kendi kendilerine oyun kurmalarına benziyordu. Bundan sonra neler olacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Onu bekleyen dört yardımcısı, kırmızı cüppeleri ve beyaz boyun atkılarıyla tertemiz, birer melek gibi görünen köylü çocuklardı. Atkıyı boynuna yerleştirdi. dua kitabını alıp bekleyen erkek çocuklarına döndü.

«Bu gece çok başarılı olalım, olur mu?»

İşaret ziline bastı. Bir an sonra org çalmaya başladı. Çocuklardan biri kapıyı açtı ve arasından geçerek küçük kilisede toplanan kalabalığın karşısına çıktılar.

§

Devlin mutfakta biftekleri hazırlamakla meşguldü. Tanya pencereyi açınca bahçenin öteki tarafından gelen org sesini duydu. Devlin'in yanına giderek, «O ne?» diye sordu.

«Duvarın arka tarafında bir manastır ve bir misafirhane var. Kiliseleri aynı zamanda köydeki tek kilise. Harry Cussane ayini yönetiyor olmalı. İşi çok uzun sürmez.»

Tanya yine oturma odasına döndü ve pencerenin önünde dikilip bir süre org sesini dinledi. Yalnızca huzur verici değildi, org gerçekten güzel çalınıyordu. Dışarıya çıkıp çim bahçeyi geçerek duvardaki ara kapıyı açtı. Manastırın öteki ucundaki küçük kilise güzel ve davetkâr görünüyordu, pencerelerinden de hafif bir ışık sızmaktaydı. Yürüyerek yaklaştı ve kilisenin meşe kapısını araladı.

§

İçerde yalnızca bir grup köylü, misafirhanede kalan hastalar oldukları anlaşılan tekerlekli sandalyede iki kişi ve birkaç rahibe vardı. Orgu Hemşire Anne-Marie çalıyordu. Gerçi org öyle pek kaliteli değildi, kilisedeki nemli havanın borularına kötü bir etkisi olmuştu, ama Anne-Marie iyi çalmaktaydı. Ne de olsa, Tanrı'nın çağrısına uyarak kendisini dine adamadan önce genç bir kızken Paris'te bir yıl Konservatuvara devam etmişti.

İçerde ışık çok azdı, yalnızca yanan mumlar aydınlatıyordu ortalığı. Gölgelerle dolu kilisede rahibeler «Domine Jeu Christ, Rex Floriae...» diye ilahi söylerken, sesleri insana huşu veriyordu.

Mihrapta Harry Cussane kendilerini Tanrı'nın sonsuz merhamet ve sevgisinden yoksun eden tüm günahkârlar için dua etti. Tanya içerdeki genel havaya kapılarak yan tarafındaki bir yere oturdu. O güne dek daha önce herhangi bir kilise töreninde bulunmamıştı. Cussane'nin yüzünü pek göremiyordu. Ama yarı aydınlıkta mihrap önünde dikilen rahip törenin en önemli kişisiydi ve Tanya için yalnızca yaptığı iş nedeniyle değil, üzerindeki giysisiyle de büyüleyiciydi.

Cemaatte bulunanların çoğu ayin gereği öndeki parmaklığa yaklaştı. Papazın yaklaşanlar önünde tek tek durarak onlara bir şeyler mırıldanmasını izlerken Tanya ansızın içinde garip bir huzursuzluk duydu. Sanki bu adamı kendisine yabancı gelmeyen hareket tarzından tanıyor gibiydi.

Ayin sona erdiğinde Cussane cemaate son kez hitap etmeden önce bir an duraksadı.

«Ve önümüzdeki günlerde, İngiltere'yi en zor bir zamanda ziyaret edecek olan Kutsal Peder için de dua etmenizi hepinizden istiyorum.»

Biraz öne çıktı, mum ışığı yüzünü aydınlatıyordu.

«Böylece kendisinin edeceği dualara ek olarak sizin dualarınız da ona görevini tamamlamakta daha çok güç kazandıracaktır.»

Bakışları tüm cemaat üzerinde şöyle bir dolaştı ve Tanya bir an sanki doğrudan doğruya kendisine bakıyor gibi hissetti. Donup kalmış, o güne dek duyduğu en büyük korkuyla şoke olmuştu. Cussane takdis duasını okurken. Tanya'ya sanki dudakları sessizce kıpırdıyor gibi geldi. Mum ışığında gördüğü o yüz. yıllardan beri düşlerinde gördüğü yüzdü. Daha yaşlıydı kuşkusuz, daha sevecendi, ama yine de şüphe götürmez bir şekilde Mikhail Kelly'nin ya da Cuchulain diye bilinen adamın yüzüydü.

§

Tanya'nın uğradığı şok öylesine derindi ki, bedenindeki tüm gücü çekilip gitmiş gibiydi ve cemaat kiliseyi terkederken, o yarı aydınlıktaki son sırada kımıldayamadan oturmaya devam etti. Cussane'yle dört yardımcısı da geldikleri kapıdan çıkarak gözden kayboldular. İçerisi çok sessizdi. Bir yandan oturmasını sürdürürken, bir yandan da olanlara bir anlam vermeye çalıştı. Cuchulain, yani Peder Harry Cussane, Devlin'in arkadaşıydı ve bu durum birçok şeyi açıklıyordu. Oh, Tanrım, diye düşündü, ben şimdi ne yapacağım? Az sonra kapı açıldı. Cussane içeriye girdi.

§

Mutfakta yemek neredeyse hazır sayılırdı. Devlin fırına bir göz attıktan sonra hafif bir ıslık çaldı ve.

«Tanya, masayı hazırladın mı?» diye seslendi.

İçerden hiçbir yanıt gelmedi. Oturma odasına geçti. Hem masa hazırlanmamıştı, hem de Tanya ortalarda yoktu. Sonra pencerenin açık olduğunu farketti, mutfak önlüğünü belinden çıkardı ve pencereden dışarıya çıktı.

«Tanya?» diye bahçede bağırırken, bahçenin sonundaki ara kapının açık olduğunu gördü.

§

Cussane siyah bir takım elbise giymiş, boynuna da papaz olduğunu belirten yakayı takmıştı. Bir an duraksadı. Herhangi bir hareket yapmamasına karşın yine de kızın varlığından haberdardı. Ayin sırasında daha ilk anda farketmişti. Gerçi bir yabancı olması hemen farkedilmesini sağlamıştı; hele bir de o akşamki özel durum gözönüne alınınca, kim olduğu hemen anlaşılıyordu. Karşısında duran yüz, onca yıl önce Drumore'de kolları arasında tuttuğu küçük kızın yüzüydü. O gözler asla değişmemişti ve o gözleri hiçbir zaman unutmamıştı.

Mihrap parmaklığı önünde döndü ve tek bacağı üzerine yere diz çöktü. O anda artık panik içinde olan Tanya kendini zorlayarak ayağa kalkıp sıralar arasındaki geçitte ilerlemeye başladı. Günah çıkarma bölmelerinden birinin kapısı hafifçe aralıktı, hemen içeriye süzüldü. Kapısını kapatırken hafif bir gıcırtı sesi çıktı. Sonra geçitin taş zemininde yankılanan ayak seslerinden Cussane'nin kendisine doğru yaklaştığını anladı. Ayak sesleri bir süre sonra yavaşladı. İyice yaklaştı. Ve durdu.

Cussane yumuşak bir sesle Rusça.

«Orada olduğunu biliyorum, Tanya Voroninava.» dedi. «Artık çıkabilirsin.»

Tanya bölmenin eşiğinde durdu, titriyor ve çok üşüyordu. Cussane ise tam karşısındaydı çok sakin ve yüzü ciddiydi. Konuşmasını yine Rusça sürdürdü.

«Aradan çok uzun zaman geçti.»

Tanya. «Babamı öldürdüğün gibi beni de öldürecek misin? Daha başka birçok kişiyi öldürdüğün gibi?» diye sordu.

«Buna gerek kalmayacağını umuyordum.» Durup kıza baktı, elleri cebindeydi, sonra hafifçe gülümsedi, dudaklarında bir tür hüzün vardı. «Gazetelerde hakkında yazılanları okudum. Üstün bir yeteneğe sahipsin.»

«Sen de.» Şimdi artık kendini daha güçlü hissediyordu.

«Öldürme ve yok etme konusunda. Seni iyi seçmişler. Babalığım işini biliyormuş.»

«Değil aslında.» dedi Cussane.

«Hiçbir şey o denli basit değil. Yalnızca işe yaradım. Gerektiğinde işe yarayan bir araç oldum.»

Tanya derin bir nefes aldı.

«Peki, şimdi ne olacak?»

«Sanırım birlikte akşam yemeği yiyecektik, sen, ben ve Liam.»

O anda kapı hızla açılarak Devlin içeriye girdi.

«Tanya!» diye bağırdı, sonra duraksadı. «Oh, buradasın demek. Birbirinizle tanışmışsınız, öyle mi?»

«Evet, Liam, çok, ama çok uzun zaman önce.» dedi Harry Cussane ve ceketinin sağ cebindeki elini dışarıya çıkardı, Lubov'dan aldığı ***Stechkin***'i tutuyordu.

Devlin'in evine döndüklerinde. Cussane mutfak çekmecesinde ip buldu.

«Biftek güzel kokuyor, Liam. Fırını kapatsan iyi olacak.»

«Görüyor musun?» diye Devlin kıza sordu. «Her çeyi düşünüyor.»

«Bugüne dek sağ kalmanın tek nedeni bu,» dedi Cussane sakin bir sesle.

Oturma odasına geçtiler. Onları bağlamadı, ama şöminenin yanındaki kanapeye oturmalarını işaret etti. Şömine demirine bastı, bacanın iç tarafına uzandı ve Devlin'in her zaman herhangi bir tehlike durumunda kullanmak için gizlediği, çiviye asılı ***Walther***'i buldu.

«Seni kötü bir şey yapmaktan alıkoyuyorum, Liam.»

«Tüm sırlarımı bilir,» dedi Devlin, Tanya'ya.

«Ama bilmesi de çok doğal. Ne de olsa tam yirmi yıllık arkadaşız.»

Sesinde acılık vardı ve öfkeden titriyordu. Bir şey demeden uzandı, yandaki sephada duran kutudan bir sigara alıp yaktı.

Cussane biraz ötedeki yemek masasına oturdu ve ***Stechkin***'i üzerlerine doğru tuttu.

«Bunlar çok az ses çıkarır, eski dostum. Bunu senden daha iyi hiç kimse bilemez. Sakın bir numara yapmaya kalkma. Aptalca bir kahramanlık gösterisine gerek yok. Seni öldürmek zorunda kalmak hiç hoşuma gitmez.»

Stechkin'i masaya bırakarak bir sigara yaktı.

«Dostun, öyle mi?» diye Devlin sordu. «Senin papazlığın kadar gerçek bir dostluk.»

«Dostum,» diye Cussane ısrar etti. «Ayrıca iyi bir papazım. Bunu altmış dokuzda Belfast'ın Çağlayanlar Yolunda beni tanıyan herkese sorabilirsin.»

«Güzel,» dedi Devlin. «Yalnızca benim gibi bir aptal bile iki kere ikinin dört ettiğini ara sıra düşünebilir. Efendilerin seni iyi yerleştirmişler. Papaz olmak gizli kalmanı sağlıyordu. Acaba eğitimin için Boston dışındaki o semineri seçme nedeninin, benim orada İngilizce profesörü olmamdan ileri geldiğini düşünsem, isabet etmiş olur muyum?»

«Elbette. O günlerde **IRA**'da önemli biriydin, Liam. Kurulacak bir arkadaşlığın gelecekteki yararları ortadaydı, ama sonra dost olduk ve dost kaldık. Bu gerçekten kaçamazsın.»

«Aman Tanrım!» dedi Devlin başını iki yana sallayarak. «Kimsin sen, Harry? Söyle, gerçekten kimsin?»

«Babam Sean Kelly'di.»

Devlin şaşkın şaşkın baktı.

«Ama ben onu iyi tanırım. İspanya İç Savaşı sırasında Lincoln Washington Alayında birlikteydik. Dur bir dakika. Sonra Madrid'de tanıdığı bir Rus kızıyla evlenmişti.»

«Annem. Ailem İrlanda'ya döndükten sonra ben doğmuşum. Babam o zamanlar süregelen **IRA**'nın bombalama kampanyası sırasında yakalanarak 1940 yılında İngilizler tarafından asılarak idam edildi. 1953'e dek annemle birlikte Dublin'de oturduk, sonra beni Rusya'ya götürdü.»

Devln. «**KGB** sana tıpkı sülükler gibi yapışmış olmalı,» dedi.

«Onun gibi bir şey.»

Tanya atıldı.

«Ondaki özel yetenekleri farkettiler. Adam öldürmek gibi.»

«Hayır,» diye Cussane kibarca karşılık verdi.

«İlk önce psikologlar tarafından incelendiğimde. Paul Cherny bendeki özel yeteneğin rol yapmak olduğunu belirtti.»

«Aktörlük, öyle mi?» diye Devlin sordu. «Öyleyse bunun için tam istediğin işi yapıyor sayılırsın.»

«Pek de öyle sayılmaz. İzleyiciler yok, anlayacağın.» Cussane bakışlarını Tanya'ya çevirdi. «Liam'ın öldürdüğünden daha çok insanı öldürüp öldürmediğimi düşünürüm. Bizim birbirimizden farkımız ne?» .

«O bir amaç uğruna savaştı,» dedi Tanya heyecanla.

«Tam dediğin gibi. Ben bir askerim. Tanya. Ülkem... Ülkemiz İçin savaşıyorum. Bilesin diye söylüyorum, **KGB** subayı değilim. Askeri Haberalmada yarbayım.» Devlin'e bakarak küçümsercesine gülümsedi. «Beni terfi ettirmeye devam ettiler.»

«Ama yaptığın işler... adam öldürmeler.» dedi Tanya. «Masum insanlar...»

«İnsanoğlunun yaşadığı bu dünyada masumiyet olamaz. Kilise bize bunu öğretiyor. Bu hayatta her zaman haksızlık vardır... hayat

adil değildir. Dünyayı olduğu gibi kabul etmeliyiz, yoksa olması gerektiği gibi değil.»

«Tanrım!» dedi Devlin.

«Bir dakika Cuchulain oluyorsun, bir sonraki dakikada ise yine bir papaz oluyorsun. Acaba gerçekten kim olduğun konusunda bir fikrin var mı?»

«Papaz olduğum zaman gerçekten bir papaz olurum.» dedi Cussane. «Bunu inkâr edemezsin. Böyle olduğumu ilk önce kilise doğrulayacaktır. Ama öteki yarım da ülkesi için savaşıyor. Bunun için af dileyecek hiçbir şey yapmadım. Ben bir savaştayım.»

«Ne güzel bir açıklama,» dedi Devlin. «Öyleyse maaşını kim ödüyor? Kilise mi, yoksa **KGB** mi... ya da ikisi birden mi?» .

«Ne önemi var?»

«Lanet olsun, Harry, bana bir iki şeyi açıklar mısın? Peşinde olduğumuzu nasıl bildin? Tanya'yı nasıl öğrendin? Haber kaynağı ben miydim?» diye Devlin patladı. «Peki, ama nasıl ben olabilirim?»

«Telefonunu her zaman olduğu gibi kontrol ettiğini mi söylemek istiyorsun?»

Cussane o anda içki dolabının yanındaydı, ***Stechkin*** de elindeydi. Üç bardağa Bushmills doldurdu, bir tepsi içinde kanepenin önündeki sehpaya getirip koydu ve bardaklardan birini alarak geri çekildi.

«Kaldığım yerin çatı katına gizlenmiş özel bir dinleme aygıtı kullanıyordum. Yöneltici anteni ve kayıt aygıtı var. Burada konuşulanlar içinde kaçırdığım herhangi bir şey olmadı.»

Devlin derin bir nefes aldı, viski bardağını kaldırdığında eli titremiyordu.

«Dostluğumuzun sona ermesine,» diyerek viskiyi içti. «Ee, şimdi ne olacak?»

«Sana mı?»

«Hayır, sana, aptal. Nereye gideceksin, Harry? Sevgili ülken Rusya'ya mı geri döneceksin?» Başını iki yana sallayarak Tanya'ya döndü. «Düşünsene. Rusya onun yurdu bile değil.»

Cussane hiç kızmadı, içinde umutsuzluk yoktu. Yaşamı boyunca hep kendisinden istenen rolü oynamış, başarılı bir gösteri için gerekli olan profesyonelce soğukkanlılıkla hareket etmişti. Yaşamında gerçek duygulara çok az yer olmuştu. Herhangi bir davranış, hatta en iyileri bile, gösterinin önemli bir bölümünü oluşturan, önceden belirlenmiş duruma karşı gösterilen tepkiden başka bir şey değildi. Ya da kendisi öyle olduğunu düşünüyordu. Ne var ki. Devlin'i gerçek anlamda sevmekteydi ve her zaman da sevmişti. Ya kız? Başını çevirip Tanya'ya baktı. Kıza zarar vermek istemiyordu.

Neler hissettiğini anlamış gibi Devlin yumuşak bir sesle.

«Nereye kaçacaksın, Harry?» diye sordu. «Herhangi bir yer var mı?»

«Yok,» dedi Harry Cussane sakin bir tavırla.

«Gidecek hiçbir yer yok. Gizlenecek bir yer de yok. Yaptıklarım için senin **IRA**'daki dostların beni hiç düşünmeden harcarlar. Ferguson'unsa beni canlı olarak ele geçirmek istemeyeceği ortada. Her iki taraf için de ortadan kaldırılması gereken biriyim yalnızca.»

«Peki, ya seninkilere ne demeli? Moskova'ya geri döner dönmez gideceğin ilk yer Gulag olacaktır. Çünkü sonuçta başansız bir kişi oluyorsun ve onlar da bundan hiç hoşlanmazlar.»

«Doğru,» diye Cussane onu onayladı. «Yalnızca bir noktada yanılıyorsun. Beni geri bile istemiyorlar. Liam. Onların İstediği benim ölmem. Bunu denediler bile. Onlar için de ortadan kaldırılması gereken bir beladan başka bir şey değilim.»

Sözlerini bitirince ortalığı bir süre sessizlik kapladı, Sonra Tanya.

«Ama ne olacak?» diye sordu. «Ne yapacaksın?»

«Tanrı bilir.» dedi Cussane. «Ben yürüyen bir ölüyüm, tatlım. Liam ne demek istediğimi anlıyor. Haklı. Benim için kaçabileceğim

hiçbir yer yok. Ne bugün ne yarın, ne de haftaya. Eğer İrlanda'da kalacak olursam. McGuiness ve adamları beni ergeç öldürecektir. Sen de aynı kanıda değil misin, Liam?»

«Evet, haklısın.»

Cussane ayağa kalkıp ***Stechkin***'i elinde tutarak odayı aşağı yukarı adımladı. Sonra durup Tanya'ya döndü.

«Drumore'de yağmur altındaki küçük kız için hayatın acımasız olduğunu düşünüyordun, değil mi? O zamanlar benim kaç yaşımda olduğumu biliyor musun? Yirmi yaşındaydım. Hayat babamı astıklarında acımasızdı. Annem beni Rusya'ya götürmeye karar verdiğinde acımasızdı. Paul Cherny beni **KGB** için ilginç olanaklara bir örnek oluşturmak amacıyla on beş yaşımda seçtiğinde acımasızdı.» Yine oturdu. «Eğer ben ve annem Dublin'de kendi başımıza bırakılmış olsaydık, kimbilir oyunculuk yeteneğimle neler olabilirdim... Abbey Tiyatrosu, Londra. Old Vic, Stratford?» Omuz silkti. «Oysa...»

Cussane'nin sözlerindeki büyük üzüntünün farkına varan Devlin, o anda bir şey dışında hemen hepsini unuttu. O da, karşısında duran adamı yıllardır çok sevmiş olmasıydı.

«Yaşam bu,» dedi. «Her zaman biri çıkar, insana ne yapacağını söyler.»

«Yani bizim adımıza yaşamımızı yönlendirirler mi demek istiyorsun?» diye Cussane sordu. «Tıpkı öğretmenler, polis, sendika liderleri, politikacılar, ana babalar gibi mi?»

«Hatta papazlar gibi.» dedi Devlin yavaşça.

«Evet, sanırım anarşistlerin *'Günün otorite bir kişisini vur'* demekle neyi anlatmak istediklerini şimdi iyi anlıyorum.» Papa'nın İngiltere ziyaretini başlık atan akşam gazetesi koltukta durmaktaydı. Cussane gazeteyi eline aldı. «Papa, örneğin.»

Devlin, «Kötü bir şaka bu.» dedi.

«Niye şaka yapayım?» diye Cussane sordu. «Onca yıl önce bana görev verilirken ne dendiğini biliyor musun. Liam? Maslavsky'nin görevimi açıklarken ne dediğini biliyor musun? Batıda karışıklık, düzensizlik, korku ve güvensizlik yarat, demişti. Amaca zararı dokunacak hedefleri vurarak, kimi kez Katolik, kimi kez de Protestan hedeflere darbe indirerek İrlanda çekişmesinin sürmesine yardımcı oldum. Ama tüm bunlar burada oldu.»

Ön sayfasında Papa John Paul'un bir fotoğrafı bulunan gazeteyi havaya kaldırdı.

«Peki, her zaman için amaca en çok zararı dokunacak bu hedefe ne dersiniz? Acaba Moskova'nın hoşuna gider mi?» Tanya'ya dönerek başını salladı. «Bugüne dek Maslovsky'yi yeterince iyi tanımış olmalısın? Söyle, böyle bir şey onu memnun eder mi ne düşünüyorsun?»

«Delisin,» diye Tanya fısıldadı.

«Belki.» Tanya'ya doğru bir tutam ip attı. «Onun ellerini arkasından bağla. Sakın bir numara yapmaya kalkışma, Liam.»

Onlardan oldukça geride duruyordu ve ***Stechkin*** de elindeydi. Devlin için boyun eğinekten başka yapılacak bir şey yoktu. Kız ellerini acemice bağladı. Cussane. Devlin'i şöminenin yanında yüzüstü yere yatırdı.

Kızın ellerini arkasına getirdi, önce ellerini, sonra da ayak bileklerini sağlam bir şekilde bağladı. Ardından Devlin'in bileklerini kontrol etti ve onun da ayak bileklerini bağladı.

«Demek, bizi öldürmeyeceksin, öyle mi?» diye Devlin sordu.

«Neden öldüreyim?»

Cussane ayağa kalkarak odanın öteki ucuna yürüdü, tek bir sert hareketle telefon kablosunu duvardan çekip kopardı.

«Nereye gidiyorsun?»

«Canterbury'e,» dedi Cussane. «Sonunda yani.»

«Canterbury'e mi?»

«Papa cumartesi günü orada olacak. Ayrıca kardinaller, Canterbury Başpiskoposu, Prens Charles de. Bu işleri bilirim, Liam. Ne de olsa Sekreterlikte basın bürosunu yönetiyorum, hatırlasana.»

«Pekâlâ, akılcı olalım,» dedi Devlin. «Ona asla yaklaşamazsın. İngilizler Papa'nın kendi topraklarında ölmesini asla istemezler. Canterbury'de Kremlin'i bile ayağa kaldırıp dikkatini çekecek denli sıkı bir güvenlik sistemi kuracaklardır.»

«Gerçek bir meydan okuma.» dedi Cussane sakin bir tavırla.

«Tanrı aşkına. Harry, Papa'yı vuracaksın. Ama hangi amaçla?»

«Neden olmasın?» diyerek Cussane omuz silkti.

«Cünkü orada olacak. Çünkü benim gidecek başka hiçbir yerim yok. Eğer ölmem gerekiyorsa, o zaman tüm dikkatleri çekecek büyük bir iş başararak ölmüş olurum belki.»

Gülümsedi.

«Ve sen de beni durdurmaya çalışabilirsin, Liam. Sen, McGuiness, Ferguson ve Londra'daki adamları. Hatta elinden gelirse **KGB** bile beni durdurmaya çalışabilir. Böyle bir şey kuşkusuz onları bir sürü açıklama yapmaktan da kurtarmış olur.»

Devlin patladı. «Sence hepsi bu mu. Harry? Bir oyun mu?»

«Bildiğim tek şey.» dedi Cussane. «Yıllardır başkaları tarafından yönetiliyorum. Tıpkı iplerin ucundaki bir kukla gibi. Ama bu kez patron benim. İlginç bir değişiklik olacaktır.»

Yürüyerek uzaklaştı. Yerde yatan Devlin pencerenin önce açıldığını, bir an sonra da yine kapandığını duydu. Ortalığı bir sessizlik kapladı. Tanya.

«Gitti.» dedi.

Devlin başını onaylarcasına salladı ve kendini zorlayarak oturur duruma geldi. Bileklerini bağlayan ipten kurtulmaya çalıştı, ama zamanını boşa harcıyor ve bunu kendisi de biliyordu.

Tanya, «Liam ciddi olduğunu sanıyor musun?» diye sordu. «Papa konusunda yani?»

«Evet.» dedi Devlin acımasızca. «Ciddi olduğuna inanıyorum.»

§

Evine varır varmaz. Cussane hızla ve sistemli bir şekilde hareket etti. Çalışma odasındaki kitapların arkasına gizlediği bir kutudan her zamanki kimliği adına düzenlenmiş bir İrlanda pasaportu çıkardı. Ayrıca değişik adlara düzenlenmiş iki İngiliz pasaportu daha vardı. Birine göre hâlâ bir papazdı, öteki pasaporta göreyse bir gazeteciydi. Bunlardan başka, farklı banknotlar halinde iki bin İngiliz Lirası bulunuyordu.

Gardrobundan subayların çok kullandığı tipte bez bir elçantası çıkardı, ağzını açtı. Dip kısmında gizli bir bölme vardı. Bölmeyi açarak içine paranın çoğunu, pasaportları, ***Carswell*** susturucusu takılı bir ***Walther PKK*** marka tabanca ve birçok yedek şarjörü, bir blok plastik patlayıcıyla iki tane de zamanlama çubuğu koydu. Ayrıca sonradan aklına gelmiş gibi. banyodaki ecza dolabından aldığı ordu tipi birkaç yara tamponu ve morfin ampulünü de çantanın gizli gözüne yerleştirdi. Tıpkı kendisinin de öyle olduğunu kabul ettiği askerler gibi her duruma karşı hazırlıklı olmalıydı. Gizli bölmeyi kapadı, siyah cüppelerinden birini katlayarak üzerine yerleştirdi. Birkaç temiz gömlek, kravat, çorap ve traş takımını koymayı unutmadı. Bunlardan başka, el alışkanlığıyla dua kitabı da çantaya girdi. Onu gümüş kutusu içindeki kutsal ekmek ve öteki kutsal yağlar izledi. Ne de olsa, bir papaz olarak yıllardır hep bunlarla birlikte yolculuk yapıyordu.

Çantasını hazırlama işi sona erince alt kata indi ve siyah yağmurluğunu giydi; dolaptaki iki siyah fötr şapkadan birini alarak

çalışma odasına geçti. Şapkanın iç kısmına iki plastik klips dikmişti. Masasının çekmecesini açıp kısa namlulu 38.lik bir ***Smith Wesson*** marka tabanca çıkardı. Silahı plastik klipslere sıkıca tutturduktan sonra şapkayı çantanın içine koydu. ***Stechkin***'i de giydiği yağmurluğun cebine attı.

Artık hazırdı. Uzun zamandan beri evi olarak kullandığı yeri son kez şöyle bir gözden geçirdikten sonra da dönüp dışarıya çıktı. Bahçeyi geçti, garajın kapısını açarak elektrik düğmesini çevirdi. Motosikleti arabanın yanındaydı. Mükemmel durumdaydı eski ***350cc BSA*** motosikleti. Çantayı arka tarafına kayışla sıkıca bağladı, duvardaki askıdan koruyucu başlığı alarak giydi.

Marşa basınca motor hemen çalışmaya başladı. Bir an üzerinde iyice yerleşti, sonra harekete geçti. Motosiklet uzaklaştıkça sesi de giderek azaldı ve bir süre sonra geride yalnızca sessizlik kaldı.

§

Aynı anda Dublin'de, Martin McGuiness adamlarından birinin telefon almacını yerine bırakmasını izliyordu.

«Hattın kesik olduğu anlaşılıyor.» dedi adamı.

«Bu iş bana çok garip göründü, evlat.» diye McGuiness karşılık verdi. «Liam'ı bir ziyaret edelim ve giderken de arabayı hızlı kullan.»

§

McGuiness ve adamlarından bir kaçının eve varması kırk beş dakika sürdü. Daha sonra adamları Devlin ve kızın iplerini çözerken, McGuiness başını iki yana sallayarak onları seyretti.

«Aman Tanrım. Liam, bu ne hal böyle. Eğer durum çok ciddi olmasa, insan büyük Liam'ın böyle tavuk gibi bağlandığını görünce gülesi geliyor. Söyle, neler oldu?»

Devlin'le birlikte mutfağa geçtiler ve Devlin ona neler olup bittiğini tümüyle anlattı. Sözleri sona erince McGuiness patladı.

«Alçak herifi Belfast'ın Çağlayanlar Yolu kesiminde herkes onu bir aziz diye tanır. Oysa herif papaz görünümü altında bir Rus ajanıymış.»

«Bu habere Vatikan'ın pek sevineceğini hiç sanmıyorum,» dedi Devlin.

«Ve daha do kötüsü ne biliyor musun? Beni gerçekten üzen şey... Aslında lanet olasıca herif Rus bile değil. Liam, düşünsene bir, herifin babası amacımız uğruna savaşırken İngiliz darağacında asılarak idam edilmiş.» McGuiness o anda öfkeden titremeye başlamıştı. «Onu bir elime geçirsem, paramparça edeceğim.»

«Peki, yakalamak için önerin nedir?»

«Sen onu bana bırak. Papa Canterbury'de olacaktı. öyle mi? İrlanda'yı çepeçevre öyle sıkı bir kontrol altına alacağım ki. İrlanda'nın dışına çıkabilmek için değil o, bir fare bile açık bir delik bulamayacak.»

Adamlarına seslenerek aceleyle dışarıya çıktı, arabasına binip uzaklaştı. Tanya mutfağa girdi. Solgun ve yorgun görünüyordu.

«Ne olacak şimdi?»

«Çaydanlığı ocağa koy da şöyle güzel bir çay içelim. Biliyorsun, eskiden kötü haber getiren bir haberci genellikle idam edilirmlş. Neyse ki, günümüzde artık telefon var. Şimdi seni birkaç dakika

yalnız bırakacağım için kusura bakma. Yolun karşı tarafına geçip Ferguson'a telefon edeceğim.»

§

BOLUM X

Clogher burnu yakınındaki Dundalk körfezinin hemen güneyinde yer alan Ballywater bir liman bile sayılamazdı. Bir birahanede, birkaç ev, yarım düzine balıkçı teknesi vardı. Devlin'in Ferguson'a telefon etmesinden tam bir buçuk saat sonra Cussane, ***BSA motosikletini*** köye tepeden bakan bir yamaçtaki koruya doğru yöneltti. Durup motosikletini park konumuna getirdi ve biraz ilerleyerek aşağıdaki Ballywater'i seyretti. Ayışığında oldukça net bir şekilde görülüyordu. Sonra yine motosikletinin yanına döndü. Arkaya bağladığı çantayı çözüp aldı ve başındaki koruyucu başlığı çıkararak çantadaki siyah fötr şapkayı giydi.

Elinde çantayla köye doğru yol boyunca yürümeye başladı. Şimdi yapmaya niyet ettiği şey ustalık istiyordu, ama işe yararsa akıllıca bir davranış olacaktı. Aslında tıpkı satranç oyununa benziyor, yalnızca İlk hamleyi değil, üç hamle ötesini düşünmeye çalışıyordu. Ölüm döşeğindeki Danny Malone'nin ağzından büyük bir ustalıkla aldığı tüm o bilgilerin işe yarayıp yaramayacağını artık öğrenme zamanı gelmişti.

§

Sean Deegan on bir yıldan beri Ballywater'da oturmakta ve bir birahane işletmekteydi. Bütün gününü köyde geçirdiğini söylemek pek doğru olmazdı, çünkü yasal olarak köyde içki içecek yaşta yalnızca kırk bir erkek vardı. Deegan aynı zamanda on iki metrelik Wary Murphy adlı motorlu balıkçı teknesinin kaptanlığını yapıyordu. Ayrıca işin bir de yasadışı yönü vardı. Deegan yalnızca **IRA** üyesi olmakla kalmayıp, oldukça da aktif eylemlere katılmaktaydı. Yasadışı

silah bulundurmaktan Ulster'deki Long Kesh tutukevinde üç yıl yatmış ve şubat ayında daha yeni serbest bırakılmıştı. Ama Derry'de bizzat kendisinin iki İngiliz askerini öldürmesi yetkililer tarafından açığa çıkarılmamıştı.

Karısıyla iki çocuğu Galway'e kaynanasını ziyaret etmeye gitmişlerdi. Deegan da ertesi gün erkenden balık avına çıkmaya niyet ederek işlettiği birahaneyi saat on birde kapatmıştı. Cussane sokakta yaklaşırken hâlâ uyanıktı. Aslında McGuiness'in adamlarından birinin ettiği telefonla uykusundan uyandırılmıştı. Deegan İngiltere'yle İrlanda arasında iyi bir köprü oluşturan Man Adasına yasadışı seferler düzenlerdi. Telefonda Cussane hakkında verilen tanım kısa ve açıktı.

Deegan telefonun almacını yerine koyduğu anda kapıda bir tıklatma duyuldu. Gidip açtı ve karşısında Cussane'nin durduğunu gördü. Gece ziyaretçisinin kim olduğunu görür görmez tanıdı; boynundaki papaz yakası, siyah şapkası ve yağmurluğu bile kim olduğunu anlamasına başlı başına yeterliydi.

«Sizin için ne yapabilirim, Peder?» diye Deegan sordu ve Cussane'nin içeriye girmesi için yana çekildi.

Küçük birahaneye geçtiler. Deegan ateşi kurcalayarak canlandırdı.

«Senin adını Danny Malone'den aldım,» dedi Cussane. «Sahi, benim adım da Daly.»

«Danny, öyle mi?» diye Deegan sordu. «Kötü durumda olduğunu duymuştum.»

«Ölüyor zavallı. Eğer ücret yeterliyse ya da amaca hizmet ediyorsa, Man Adasına adam kaçırdığını söylemişti.»

Deegan barın arkasına geçerek bir bardağı viski doldurdu.

«Bana katılır mısın Peder?»

«Hayır, teşekkür ederim.»

«Başın belada, öyle mi? Politik mi yoksa polis mi?»

«Her ikisinden de biraz.»

Cussane cebinden on tane ellilik sterlin çıkardı ve bann üzerine yaydı.

«Bu yeter mi?»

Deegan banknotları alıp düşünceli düşünceli şöyle bir eliyle tarttı.

«Neden olmasın. Peder? Bak, şimdi siz ateşin yanında oturup biraz ısının, ben de bu arada bir telefon konuşması yapayım.»

«Telefon konuşması mı?»

«Tabii, yoksa tekneyi tek başıma kullanamam. En azından bir ya da en iyisi iki tayfa gerekir.»

Dışarıya çıkıp kapıyı arkasından kapadı. Cussane hemen barın arkasındaki telefonun başına giderek bekledi. Zilde hafif bir tıklama sesi duyunca almacı yavaşça kaldırdı.

«Ben Ballywater'den Deegan. Bay McGuiness orada mı?»

«Yattı.»

«Aman tanrım, onu çağırır mısın? O burada şimdi, benim birahanemde. Sizinkilerin telefonla haber verdiği Cussane denilen adam, yani.»

«Dur bir dakika, sakın ayrılma.»

Bir bekleme oldu, sonra başka bir ses duyuldu.

«Ben, McGuiness. Sen misin. Sean?»

«Ta kendisi. Cussane şu anda burada. Kendisini Daly diye tanıttı. Onu Man Adasına götürmem için biraz önce bana beş yüz sterlin verdi. Ne yapayım, burada oyalamaya mı çalışayım?»

«Onun icabına kendim bakmak isterdim, ama şu anda böyle brr şey çocukça olur. Söyle, orada sıkı birkaç adamın var mı?»

«Phil Egan ve Tadgh McAteer var.»

«Öyleyse... o bu gece ölecek. Sean. Eğer onun geçmişte yaptıklarını, davamıza verdiği zararları bir anlatacak olsaydım asla inanamazdın. Onunla birlikte teknenle denize açıl, kıyıdan üç mil uzaklaşınca beynine arkadan bir kurşun sık, sonra da denize at.»

«Tamam. Sen bu işi oldu say,» dedi Deegan.

Telefonu kapatıp oturma odasından ayrıldı, üst kata çıkarak giyindi. Sonra da sırtına eski bir pilot ceketi geçirip yine bara geri döndü.

«Seni bir süre yalnız bırakacağım Peder. Gidip adamlarımı alacağım. İçmek istediğin bir şey olursa çekinmeden iç.»

«Çok iyisin,» diye Cussane karşılık verdi.

Bir sigara yaktı ve bir şey yapmış olmak için akşam gazetesini okumaya başladı. Deegan yarım saat sonra yanında iki adamla birlikte döndü.

«Phil Egan, Peder, Tadgh McAteer,»

Birbirleriyle el sıkıştılar. Egan ufak tefek ve zayıf yapılıydı, yirmi bir yaşlarında olmalıydı. McAteer ise göbeği belinden taşan, iri yapılı biriydi, kalın bir eski ceket giymişti. Deegan'dan daha yaşlıydı. En azından elli beş olmalı, diye Cussane aklından geçirdi.

«Tamam, artık gidiyoruz, Peder.»

Cussane çantasını kaptı, ama Deegan hemen söze başladı.

«O denli de çabuk değil Peder. Önce ne taşıdığımı bilmek İsterim.»

Cussane'nin çantasını alıp barın üzerine koydu, fermuarını açarak içindekileri çabucak kontrol etti. Sonra da McAteer'a dönüp bir baş işareti yaptı. McAteer bunun üzerine elleriyle kaba bir şekilde papazı aradı ve ***Stechkin***'i buldu. Silahı cebinden çıkararak tek söz etmeden bara koydu.

Deegan, «Bunu neden taşıdığın seni ilgilendirir.» dedi. «Seni Man Adasına bıraktığımızda silahını geri alırsın.» Sonra da tabancayı alıp cebine attı.

«Anlıyorum,» diye Cussane karşılık verdi.

«Güzel, öyleyse artık gidelim.» Deegan önden yürüdü, dışarıya çıktılar.

§

McGuiness telefon ettiğinde Devlin yataktaydı. «Onu yakaladılar,» dedi.

«Nerede?»

«Ballywater'de. Yakalayan da bizimkilerden biri, adı Sean Deegan. Cussane adamımıza Danny Malone'nin bir dostu olduğunu söylemiş ve kendisini Man Adasına götürmesini istemiş. Anlaşılan Danny ona söylememesi gereken bazı şeyleri anlatmış.»

«Danny ölüm döşeğinde. Çoğunlukla neler anlattığının farkında bile değil,» dedi Devlin.

«Her neyse, Cussane ya da kendisini en son tanıttığı adıyla Peder Daly hoş olmayan bir sürprizle karşılaşılacak. Kıyıdan üç mil açıldıktan sonra Deegan'la adamları onu temizleyecek, cesedini de denizin dibine gönderecekler. O alçak herifi yakalayacağımızı sana söylemiştim.»

«Ve yakaladınız da.»

«Seni yine ararım, Liam.»

Telefon kapandıktan sonra Devlin bir süre oturup düşündü, inanılmayacak denli kolay olmuştu. Deegan'ın böyle bir iş yaptığını

Cussane'nin Danny Malone'den öğrendiği ortadaydı. Bu nokta yeterince açıktı, ama öylece ortaya çıkması, adını değiştirmek dışında tanınmasını güçleştirecek başka bir girişimde bulunmaması... Belki Devlin ve Tanya'nın en erken sabah bulunacağını düşünmüş olabilirdi, öyle bile olsa... Hiçbir anlamı yoktu... yoksa var mıydı?

§

Yola çıktıklarında denizde hafif bir sis vardı, ama gökyüzü açıktı ve ayışığı her şeyi az çok gerçek değilmiş gibi bir görünüm vererek aydınlatıyordu. McAteer güvertedeki işlerle meşguldü. Egan küçük makine dairesine inen kapağı kaldırmış, merdivenden aşağıya inerek gözden kaybolmuştu, Deegan ise dümendeydi. Cussane, Deegan'nın yanında durmuş, pencereden dışarısını seyrediyordu.

«Güzel bir gece.» dedi Deegan.

«Gerçekten öyle, Yolculuk ne kadar sürecek?»

«Dört saat ve ağırdan alacağız. Yani gece yakaladıkları balıklarla Man Adasına dönen balıkçıların arasına katılacak şekilde zamanı ayarlayacağız. Sizi batı kıyısına bırakacağız. Peel yakınında bildiğim küçük bir yere. Oradan bir otobüse binerek başkente Douglas'a gidersiniz. Douglas'ta bir havaalanı var, adı Ronaldsway. Ya bir uçağa binerek Londra'ya gidersiniz ya da deniz yoluyla ingiltere kıyısındaki Blackpool'a varırsınız.»

«Evet biliyorum.» dedi Cussane.

«Aşağıya inseniz belki daha iyi olur. Bir süre yatıp uyuyun,» diye Deegan öneride bulundu.

Cussane aşağıya indi. Kamarada dört ranza, ortada da yere tutturulmuş sabit bir masa ve bir uçta da küçük bir mutfak vardı. İçerisi çok dağınıktı, ama mazot kokusu olmasına karşın sıcak ve rahattı. Cussane ocaktaki kaynar suyla kendine bir bardak çay yaptı. Masaya oturarak bir yandan çayını yudumladı. bir yandan da sigarasını içti. Daha sonra ranzalardan birinin alttaki yatağına uzandı, siyah şapkasını yanına koydu gözlerini kapadı. Bir süre sonra McAteer'le Egan aşağıya indiler.

«İyi misin, Peder?» diye McAteer sordu. «Bir bardak çay ya da başka bir şey ister misin?»

«Ben bir bardak çay içtim, başka istemez, teşekkür ederim,» dedi Cussane.

«Sanınm, biraz uyuyacağım.»

Yatmaya devam etti. Gözleri kapalı gibiydi, bir eli de kayıtsızca şapkanın altına uzanıyordu. McAteer Egan'a gülümseyerek göz kırptı. Egan da üç bardağa hazır kahve koyarak, üzerlerine kaynar suyla süt doldurdu. Sonra yukarıya çıktılar. Cussane onların güvertede yürürken çıkardıkları ayak seslerini, bir şeyler mırıldandıklannı ve ardından da kahkaha atarak güldüklerini duydu. Sessizce yatmaya devam ederek, neler olacağını beklemeye başladı.

§

Belki yarım saat geçmişti, motor sustu ve tekne dalgalarla sürüklenmeye başladı. Cussane doğrulup ayaklarını yere bastı.

Deegan aşağıya doğru seslendi. «Lütfen, güverteye gelir misin. Peder?»

Cussane şapkayı başına düzgünce yerleştirdi ve merdivenden yukarıya çıktı. Egan makine dairesinin kapağı üzerinde oturuyordu McAteer dümen köşkünün açık penceresinden dışarıya sarkmıştı. Deegan da parmaklığın önünde arkası dönük durmuş, bir yandan sigarasını içerken, bir yandan da iki ya da üç mil gerideki İrlanda kıyısına bakıyordu.

Cussane. «Ne var?» diye sordu. «Ne oluyor?»

«Masken düştü!» Deegan geriye döndü, sağ elinde ***Stechkin***'i tutmaktaydı.

«Anlayacağın, kim olduğunu biliyoruz, ahbap. Hakkındaki hemen her şeyi.»

«Ve tabii yaptığın kötülükleri,» diye McAteer söze karıştı.

Egan eline ağır bir zincir parçası aldı. Cussane ona doğru şöyle bir baktı, sonra şapkasını çıkarıp göğsünde tutarak Deegan'a döndü.

«Sanırım, bu konuyu tartışmamızın hiçbir yolu yok, değil mi?»

«Hem de hiç,» diye Deegan yanıtladı.

Cussane şapkanın içinden ateşlediği silahla onu göğsünden vurdu. Deegan arkasındaki parmaklığa doğru hızla savruldu. Elindeki ***Stechkin*** yere düştü, dengesini kaybetti, boşa giden bir çabayla parmaklığı tutmaya çalıştıysa da başaramayıp denize düştü. Cussane hemen dönerek o anda pencereden geri çekilmeye çalışan McAteer'e ateş etti ve mermisi iriyarı adamın tam sağ gözünün üzerine gömüldü. Egan elindeki zinciri Cussane'ye doğru savurdu, ama Cussane acemice yapılan hareketten kolaylıkla kurtuldu.

«Lanet olsun!» diye Egan bağırdı. Cussane dikkatle nişan alarak ateş etti, Egan'ı kalbinden vurdu.

Cussane daha sonra hızla hareket etmeye başladı. Deegan'ın yere düşürdüğü ***Stechkin***'i alarak cebine attı, teknenin orta tarafında duran takma motorlu şişme salı denize indirdi ve ipini kenardaki parmaklığa bağladı. Sonra dümen köşküne gitti. Orada bıraktığı çantayı almak için McAteer'in cesedinin üzerinden atladı. Çantasının

gizli bölümünü açarak plastik patlayıcıyı çıkardı ve cep çakısıyla bir parça kesti. Zamanlama çubuklarından birini on beş dakika sonra patlayacak şekilde kestiği plastik patlayıcıya sokup makine dairesinin açık kapağından aşağıya attı. Daha sonra denize indirdiği şişme sala bindi, motorunu çalıştırarak gerisin geriye kıyıya doğru hızla İlerlemeye başladı. Arkada ise, Sean Deegan göğsündeki mermiye karşın hâlâ yaşıyordu; bir yandan kendisini su yüzünde tutmaya yetecek denli ayaklannı hafif hafif hareket ettirirken, bir yandan da uzaklaşan motoru izliyordu.

Gecenin sessizliğini bozan patlama duyulduğunda, Cussane tekneden oldukça uzaklaşmış bulunuyordu. Sarı ve turuncu rengi alevler göğe doğru yükseldi. Bir anlığına geriye doğru şöyle bir göz attı. Bundan daha iyisi olamazdı. Artık ölmüştü ve McGuiness'le Ferguson av köpeklerini geri çekerlerdi. Devlin sonunda gerçeği anlayınca acaba neler hissedecek, diye merak etti.

Ballywater yakınında küçük bir kumsala çıktı ve şişme salı çekerek sık çalılardan oluşan bitki örtüsü arasına gizledi. Sonra motosikletini bıraktığı koruya yürüdü. Çantasını arka tarafa kayışla bağladı, koruyucu başlığını giydi ve motosikleti çalıştırarak oradan uzaklaştı.

§

Olay yerine ilk ulaşan tekne, gece avına çıkmış Dublin Town adında Ballywater'dan başka bir balıkçı teknesiydi. Güvertesinde ağlarla uğraşan tayfaları yaklaşık bir mil ötede meydana gelen patlamayı duymuşlar, göğe yükselen alevleri görmüşlerdi. Mary Murphy'nin battığı yere vardıklarında, aradan aşağı yukan yarım saat geçmişti. Deniz enkaz parçalarıyla doluydu ve daha da kötüsü, teknenin adı yazılı bir canyeleği bulmuşlardı. Kaptanı hemen telsizle

felaketi kıyı korumaya bildirdi, sonra da batan teknenin mürettebatını ya da hiç olmazsa cesetlerini bulmak için aramaya devam ettiler. Ama ne yazık ki. hiçbir şey bulamadılar. O sırada yoğunlaşan sis işlerini daha da güçleştiriyordu. Saat beşe doğru Dundalk'tan bir kıyı koruma botu ve birçok küçük balıkçı teknesi geldi, hepsi birden şafak sökene dek aramayı sürdürdüler.

§

Felaket haberi McGuiness'e sabah saat dörtte ulaştı ve o da hemen telefonla Devlin'i aradı.

«Neler olduğunu Tanrı biliyor,» dedi McGuiness. «Bir patlama olmuş ve tekne bir taş gibi dibi boylamış.»

«Hiç kimse bulunmamış mı yani?»

«Belki şu anda teknenin ya da ondan geriye kalan dipteki parçası içindedirler. Ve o bölgede şiddetli bir akıntı olduğu anlaşılıyor. Sağ ya da ölü herhangi bir insanı oldukça uzağa götürebilir. Neler olduğunu bilmek isterdim. Sean Deegan iyi bir adamdı.»

«Ben de öğrenmek isterdim.» dedi Devlin.

«Yine de bundan böyle Cussane diye biri yok. Hiç olmazsa o alçak herif belasını bulmuş oldu. Ferguson'a haber verecek misin?»

«Orasını bana bırak, ben hallederim.»

Devlin sırtına bir robdöşambr geçirerek alt kata indi ve kendisine çay yaptı. Cussane ölmüştü, ama başka her şey bir yana yirmi yıldan fazla zamandır dostu olan biri için hiç acı duymuyordu. Üzülmenin bir anlamı yoktu. Onun yerine, boğazına bir türlü geçmek bilmeyen inatçı bir yumruk tıkanmış gibi bir rahatsızlık duymaktaydı.

Londra'daki Cavendish Alanının telefon numarasını çevirdi. Az bir beklemeden sonra Ferguson'un yarı uykulu sesini duydu. Devlin ona haberi verince generalin uykusu bir anda yok oldu.

«Anlattıklarının doğru olduğundan emin misin?»

«Öyle görünüyor. Teknede neyin ters gittiğini ancak Tanrı bilir.»

«Ah, evet. haklısın,» dedi Ferguson. «Hiç olmazsa Cussane belasından kurtulmuş olduk. En son isteyeceğim şey, o deliyle uğraşmak olacaktı. Ne de olsa Papa'yı gerçekten öldürebilirdi.»

«Tanya ne olacak?»

«Yarın geri dönebilir. Sen onu uçağa bindir, burada da ben kendim karşılarım. Çünkü Harry, ***Exocet*** işi hakkında Tony Villiers'e bilgi vermek için Paris'te olacak.»

«Pekâlâ,» dedi Devlin. «İş bitti öyleyse.»

«Sevinmiş görünmüyorsun, Liam. Sorun ne?»

«Şöyle söyleyeyim: İşin içinde Cussane olunca, tümüyle inanabilmek için cesedini görmeyi isterdim,» dedi Devlin ve telefonu kapadı.

§

Ulster'le İrlanda Cumhuriyeti arasındaki sınır, birçok yol engeli, hatırı sayılır polis ve asker gücü bulunmasına karşın, yine de bilen biri için her zaman geçilmesi çok kolay, açık bir sınırdı. Çünkü birçok yerde hayali sınır çizgisiyle arazisi bölünen çiftlikler vardı ve böyle yerlerde yüzlerce dar kır yolu, patika ve araba yolu sınırı keserek iki yanda uzanıyordu.

Cussane saat dört olmadan Ulster'e geçmişti. Sabahın oldukça erken saatinde karayolunda görülebilecek herhangi bir ulaşım aracı dikkat çekebilirdi, bu nedenle bir süre oyalanmak için dinlenmeye karar verdi. Newry'nin öteki tarafındaydi; karayolunun biraz gerisinde bir koru içindeki kullanılmayan boş bir ahıra girdi.

Uyumadı, yalnızca sırtını duvara yaslayarak rahat bir şekilde oturdu, sigarasını içti. Belki gerekebilir diye de ***Stechkin***'i elinde hazır tutmaktan geri kalmadı. Saat altıyı geçince yine yola koyuldu. O saatte yolda erken işe giden yeterince işçi olacağından göze batmayacaktı. Banbridge'den geçerek Lisburn'a ulaşan Al karayolunda ilerledi.

Aldergrove Havaalanının otoparkına girdiğinde saat yedi on beşti, motosikletini oraya pârketti. ***Stechkin*** de çantanın gizli bölmesindeki ***Walther***'in yanına girdi. Tatil sezonu başladığından, sekiz on beşte Man Adasına bir uçak kalkıyordu. Ama yer bulamaması durumunda bir saat içinde Glasgow, Edinburg ve Newcastle'ye de kalkacak uçaklar vardı. Seçimi Man Adasıydı, çünkü çoğunlukla tatile gidenlerin kullandığı rahat bir yoldu. Bilet gişesine gitti. Yer vardı ve bilet almakta hiçbir güçlük çekmedi.

Tüm bagajlar röntgen ışınlarıyla kontrol edilirdi, ama bu yalnızca en önemli uluslararası havaalanlarında böyleydi. Gerçi Belfast'ta da çoğu bagajlar röntgenle kontrol edilmekteydi ama tatil sezonu sırasında turistik hatlarda pek uygulanmıyordu bu. Ama yine de böyle bir kontrole karşı hazırlıklı olmak için yalnızca yedi santim derinliğindeki gizil göz ince bir kurşun tabakasıyla kaplanmıştı, yani içinde ne olduğu röntgen kontrolünde kesinlikle anlaşılmazdı. Karşılaşabileceği tek güçlük Man Adasındaki gümrükte çıkabilirdi.

§

Saat aşağı yukarı sekiz otuzdu ve Cussane'nin uçağı havalanalı on dakikayı geçmişti. Aynı saatte yakıtı iyice azalan Dublin Town, batan Mary Murphy kazezedelerini bulmak için yaptığı başarısız aramaya son verdi ve burnunu Ballywater'e doğru çevirerek dönüş yolculuğuna başladı. Tayfaların en genci olan on beş yaşındaki delikanlı, teknenin baş tarafına oturmuş ipi roda ederken, sancak tarafında enkazı gördü ve hemen kaptana haber verdi. Rotasını değiştiren tekne on beş dakika sonra enkazın yanına ulaştı ve motorları stop ettirdi. Enkaz Mary Murphy'nin kapaklarından biriydi.

Sean Deegan sırtüstü enkaz üzerine yayılmıştı. Başını yavaşça döndürdü ve güçlükle gülümsemeyi başardı.

«Epey zamanınızı aldı, değil mi?» dedi boğuk bir sesle.

§

Ronaldsway Havaalanında gümrükten geçerken Cussane hiçbir güçlük çekmedi. Çantasını aldı ve ilerleyen büyük kalabalığa karıştı. Hiç kimse onu durdurmaya çalışmadı. Tüm turistik yerlerde olduğu gibi orada da turiste olabildiğince az sıkıntı vermek isteniyordu. Ada uçağı İngiltere kıyısındaki Blackpool'a gün boyunca sayısız kısa uçuşlar yapmaktaydı, ama sabah seferleri doluydu ve en erken öğle uçağında yer vardı. Daha da kötüsü olabilirdi, bu nedenle hemen bir bilet aldı ve bir şeyler yemek için kafeteryaya doğru ilerledi.

§

Ferguson çalan telefonu açtığında saat on bir otuzdu. Hattın öteki ucunda Devlin'in sesini duydu. Söylenenleri dinledi ve dehşet içinde kaşlarını çattı.

«Emin misin?»

«Kesinlikle. Deegan denilen bu adamın patlamadan kurtulmasının tek nedeni, Cussane'nin daha önce onu yaralayarak denize düşürmüş olması. Patlamayı yapan Cussane'di, sonra da balıkçı teknesinin şişme salıyla yine kıyıya geri dönmüş. Bu arada az kalsın Deegan'a çarpıyormuş.»

«Ama neden?» diye Ferguson sordu.

«Akıllı herif beni yıllardır satrançta yener durur. Onun stilini biliyorum. Her zaman üç oyun sonrasını düşünür. Dün geceki ölmüş numarasını sahneye koymakla peşindekilerden kurtulmuş oldu. Sonraki saatlerde onu arayan hiç kimse yoktu. Çünkü gereksizdi.»

Ferguson'un içini korkutucu bir önsezi kapladı.

«Aklıma gelen şeyi mi söylemeye çalışıyorsun?»

«Ne sanıyordun? Cussane artık sizin topraklarınızda, general, bizim değil.»

Ferguson hafifçe bir küfür savurdu.

«Haklısın. Dublin'deki Özel Şubeden biraz resmi yardım alayım. Kaldığı evi bizim için inceleyebilirler. Fotoğraf, parmak izi ve daha başka yararlı ne bulurlarsa bize gönderebilirler.»

«Katolik Sekreterliğine de haber vermeniz gerekecek,» dedi Devlin.

«Bu iş Vatikan'ın hiç hoşuna gitmeyecek.»

«Herhalde bizim Başbakan da duyunca bayılmayacaktır. Voroninova'ya hangi uçaktan yer ayırtmıştın?»

«İki uçağından.»

«Sen de onunla birlikte gel. Sana ihtiyacım var.»

«Pek önemli olmayan ama yine sözünü etmeye değecek küçücük bir sorun var yalnızca,» dedi Devlin.

«Sizin topraklarınızda hâlâ aranan biriyim. En azından yasadışı bir örgüt üyesi olarak.»

«Ben onu hallederim,» dedi Ferguson. «Yeter ki, sen de o uçakla gel.»

Telefonu kapadı.

Tanya Voroninova mutfaktan çay getirdi.

«Ne oluyor şimdi?»

«Seninle birlikte Londra'ya gideceğim,» dedi Devlin. «İşe oradan devam edeceğiz.»

«Ya Cussane? Sence neredededir?»

«Hemen her yerde.» Çayını biraz yudumladı.

«Ama yine de bir sorunu var. Gazetenin yazdığına göre Papa cuma günü geliyor. Canterbury'i de ertesi günü ziyaret edecek.»

«Yani yirmi dokuzu cumartesi mi?»

«Evet. Bu duruma göre, Cussane'nin arada geçirmesi gereken bir süre var. Asıl önemli nokta, bu süreyi geçirmek için nereye gitmek isteyeceği...»

Telefon çaldı. Arayan McGuiness'di. «Ferguson'la konuştun mu?»

«Evet,» dedi Devlin.

«Ne yapmak niyetinde?»

«Tanrı bilir. Benden oraya gelmemi istedi.»

«Peki gidecek misin?»

«Evet.»

«Aman tanrım, Liam, Lubov denen şu Rusun sinemada ölü bulunduğunu duydun mu? Senin papaz ortalığı kasıp kavuruyor.»

«Hesabına iş gördüğü kişilerin de kendisini öldürmeye çalıştıklarını öğrendiğinden beri bu konudaki tutumu biraz değişti,» dedi Devlin. «Onu nerenin çektiğini görmek ilginç olacak...»

«Deli herifi çeken yer Canterbury,» dedi McGuiness.

«Ve bizim elimizden bir şey gelmez: Bu konuyu halletmek *İngiliz Haberalma Örgütü*ne kalıyor. **IRA**'nın onlar için yapabileceği başka hiçbir şey yok. Kendine dikkat et. Liam.»

Telefon kapandı. Devlin kaşlannı çatarak düşünmeye başladı. Biraz sonra ayağa kalktı.

«Kısa bir süre için dışarıya çıkıyorum,» dedi Tanya'ya. «Çabuk dönerim.» Pencereden çıkıp gitti.

§

Blackpool'daki gümrük de tıpkı Ronaldsway'de olduğu gibi rahattı. Yolcuların arasında ilerlerken sırası gelen Cussane durdu ve gülümseyerek çantasını uzattı.

«Deklare edecek bir şeyiniz var mı Peder?» diye gümrük memuru sordu.

Cussane çantanın fermuarını açtı. «Bir şişe viski ve iki yüz adet sigara,» dedi.

Gümrük memuru sırıttı, «Bir litre de şarabınız olabilirdi. Gününüzde değilsiniz Peder.»

«Olmadığım ortada.» diye Cussane karşılık verdi ve çantanın fermuarını kapatarak ilerledi.

Küçük havaalanının çıkış kapısında bir an duraksadı. Birçok taksi beklemekteydi, ama onun yerine ana yolda yürümeye karar verdi. Nasıl olsa çok zamanı vardı. Yolun karşı tarafındaki gazete büfesinden bir gazete aldı. O sırada birkaç adım ötede bir ötobüs durdu; gideceği yer olarak Morecambre yazılıydı. Orasının kıyıda birkaç mil ötede bir dinlenme yeri olduğunu biliyordu. İçinden gelen ani bir dürtüyle hemen koştu ve tam hareket ederken otobüse bindi.

Bir bilet alıp üst kata çıktı. Hava gerçekten çok güzeldi, içi huzur ve büyük bir enerjiyle doldu. Gazeteyi açınca Güney Atlantik'teki haberlerin iyi olmadığını gördü. ***HMS Coventry*** uçaklar tarafından bombalanmış, ***Atlantic Conveyor*** adlı nakliye gemisi de ***Exocet*** füzeleriyle batırılmıştı. Bir sigara yakarak yazılanları okumaya başladı.

§

Devlin misafirhanedeki koğuşa girdiğinde, Hemşire Anne-Marie de Danny Malone'nin yanındaydı. Devlin bekledi. Hemşire Anne-Marie yanındaki hemşireye bir şeyler fısıldadı, daha sonra dönünce Devlin'i farketti.

«Ne İstiyorsun?»

«Danny'le konuşmak.»

«Bu sabah gerçekten konuşacak durumda değil.»

«Çok önemli.»

Rahibe öfkeyle kaşlarını çattı.

«Hep de öyledir. Pekâlâ. Ama yalnızca on dakika.» Yürümeye başladı, sonra geri döndü. «Peder Cussane dün gece gelmedi. Nedenini biliyor musun?»

«Hayır» diye Devlin yalan söyledi. «Onu görmedim.»

Hemşire yürüyüp uzaklaştı. Devlin de bir sandalye çekip yatağın yanına oturdu.

«Danny, nasılsın?»

Malone gözlerini açarak boğuk bir sesle sordu.

«Sen misin, Liam? Peder Cussane gelmedi.»

«Söyle, Danny, ona Ballywater'dan Sean Deegan'ı ve Man Adasına seferler yaptığını anlattın, değil mi?»

Malone kaşlarını çattı.

«Tabii, ona daha başka birçok şey anlattım.»

«Ama genellikle **IRA** konusunda.»

«Evet eskiden nasıl başarılı olduğumu anlatırken çok ilgilendi.»

«Özellikle İngiltere'de yaptıklarınla mı ilgilendi?» diye Devlin sordu.

«Evet. Yakalanmadan yıllarca iş gördüğümü bilirsin, Liam. Bunu nasıl başardığımı bilmek istedi.»

Kaşlarını çattı. «Sorun ne?»

«Sen her zaman güçlüydün, Danny. Şimdi de güçlü ol. O bizden biri değildi.»

Malone'nin gözleri dört açıldı.

«Beni kandırıyorsun, Liam.»

«Sean Deegan göğsünde bir kurşunla hastanede yatarken ve iki iyi adam da ölmüşken mi?»

Danny yatakta doğrulup oturdu, bakışlarını Devlin'e dikti.

«Anlat, neler oldu?»

Ve Devlin de her şeyi anlattı. Sözleri sona erince Danny Malone.

«Alçak herif.» dedi.

«Ne anımsıyorsan anlat bana. Danny, özellikle ilgisini neler çekti söyle.»

Malone kaşlannı çatarak anımsamaya çalıştı.

«Evet, yıllarca Özel Şube ve Haberalma örgütünün; adamlarına yakalanmamayı nasıl başardığımı sordu. Ben de ona İngiltere'de bulunduğum süre içinde hiçbir zaman **IRA**'nın olanaklarından yararlanmadığımı söyledim. Çünkü tümüyle güvenilmezdi, sen ne demek istediğimi bilirsin. Liam.»

«Doğru.»

«Ben şahsen her zaman yeraltı dünyasından yararlandım. Bunun için ödenecek ücretin tatmin edici olması yeterliydi. Bu türden birçok insan tanıyorum.»

«Bana onlardan söz et,» dedi Devlin.

§

Cussane kıyı kasabalarını seviyordu, özellikle de kalabalık olanları. Buralara tatillerini geçirmek isteyen dürüst ve çalışan sınıfın insanları gelirlerdi. Birçok pastane, bilgisiyarlı oyun salonları ve eğlence parkları bulunurdu. Morecambe'nin de böyle olduğu ortadaydı. Körfezin karanlık suları bembeyaz köpükler çıkararak çalkalanıp duruyor ve daha da uzaklarda Districk Gölünün dağları görülebiliyordu.

Cussane otobüsten indikten sonra yolun öteki tarafına geçti. Sezonun en kalabalık zamanı değildi, ama yine de oldukça çok sayıda turist gelmişti. Dar caddelerde yürümeye devam ederek sonunda şehirlerarası otobüs terminalini buldu.

Hızlı otobüslerle büyük kentlerin çoğuna gidilebilmesi, genellikle ekspres yollar olması nedeniyle çok kolaydı. Aradığını bulana dek otobüs tarifelerini inceledi. Carlisle ve Lumfries yoluyla bir otobüs Glasgow'a gidiyordu. Kalkma zamanına daha bir saat vardı. Bir bilet aldıktan sonra karnını doyurabileceği bir yer aramaya gitti.

§

BOLUM XI

Georgi Romanov, Londra'daki Rus Büyükelçiliğinden halkla ilişkilerden sorumlu en kıdemli ataşeydi. Elli yaşlarında, uzun boylu, sevecen görünüşlü ve Çar devrinin Romanov sülalesini anımsatan aristokrat adıyla gizliden gizliye gurur duyan biriydi. On bir yıldan beri Londra'da **KGB** hesabına çalışıyordu ve bir önceki yıl yarbaylığa terfi ettirilmişti. Ferguson onu, oda Ferguson'u severdi. Devlin'le yaptığı son telefon konuşması biter bitmez Ferguson hemen Romanov'u arayarak bir buluşma önermiş, o da duraksamadan kabul etmişti.

Ferguson'un buluşma yeri olarak seçtiği Kensington Bahçeleri, Rus Büyükelçiliğine çok yakındı, böylece Romanov yürüyerek rahatça gidebilirdi. Vardığında Ferguson da bir banka oturmuş The Times okumaktaydı. Onun yanına oturdu.

«Merhaba. Georgi.» dedi Ferguson.

«Charles. Bu şerefi neye borçluyum?»

«Doğrudan konuya gireceğim. Georgi. Bundan daha kötüsü olamaz. Kod adı Cuchulain olan ve yirmi yıl önce İrlanda'ya yerleştirilen bir **KGB** ajanı hakkında ne biliyorsun?»

«Bir kez olsun sana tam bir dürüstlükle yanıt verebilirim,» dedi Romanov. «Hiçbir şey.»

«Öyleyse dinle ve öğren,» diyerek Ferguson anlatmaya başladı.

Sözleri sona erdiğinde Romanov'un suratı asılmıştı.

«Bu iş gerçekten çok kötüymüş.»

«Bana hak veriyorsun demek... Ama asıl önemlisi de şu: Bu çılgın herif cumartesi günü Canterbury'de Papa'yı vuracağını söyledikten sonra şu anda ülkede elini kolunu sallaya sallaya dolaşıyor. Ve samimi olarak itiraf etmem gerekirse, onun daha önce yaptıklarını gözönünde tutarak herifi ciddiye almak zorundayız. Boşa atıp tutan kafadan çatlağın biri değil.»

«Peki, benim ne yapmam» istiyorsun?»

«Moskova'da en yüksek kademeyle bağlantı kur. İsteyecekleri en son şeyin, Papa'nın bir **KGB** ajanı olduğu kanıtlanacak biri tarafından öldürülmesi olacağını sanıyorum, özellikle de Roma'da yapılan beceriksiz öldürme girişiminden sonra. Ve Cussane'nin istediği de böyle sanılması. Onları bu konuda uyar ve işimize hiçbir şekilde karışılmasını istemediğimizi söyle. Eğer olur da Cussane sizinle bağlantı kurarsa, hemen bana haber vereceksiniz, Georgi. Bu adamı yakalayacağız ve o ölecek, bundan hiç kuşku olmasın. Sağ bırakarak mahkemeye çıkarmak gibi bir saçmalığın yeri yok. Eminim, Moskova'dakiler de bunu isteyecektir.»

«Ben de eminim.» Romanov ayağa kalktı. «Şimdi hemen geri dönüp mesaj çeksem iyi olacak.»

«Eski dostundan sana bir tavsiye,» dedi Ferguson. «Maslovsky'den daha yetkili biriyle bağlantı kurmaya çalış.»

§

Konunun önemli olması nedeniyle Ferguson bağlı olduğu **DI5**'in genel müdürüyle konuşmak zorunda kaldı. Genel müdür de içişleri Bakanıyla görüştü. Sonuç, Ferguson'un öğle yemeğini yarıladığı sırada telefonla hemen Downing Caddesine çağrılması oldu. Arabasının hazır olmasını istedi ve on dakika sonra da Downing Caddesine ulaştı. Caddenin sonundaki engeller arkasında her zaman rastlanan küçük kalabalık yine vardı. 10 numaralı kapının önünde bekleyen polis Ferguson'u selamladı. Ve tam zile basmak için kolunu kaldırdığı anda kapı açıldı.

İçerde yoğun bir faaliyet vardı, ama ne de olsa Falkland Adalarında savaş iyice kızışmış bulunmaktaydı. Başbakanın

kendisini şahsen görmek istediğini öğrenince şaşırdı. Rehberi önden yürüyerek ana merdivenden ikinci kata çıkmaya başladılar. Üst kata gelince genç rehberi bir kapıyı tıklattı, sonra da açarak Ferguson'un içeriye girmesi için yol verdi.

«General Ferguson, Başbakanım.»

Başbakan masadan başını kaldırıp baktı. Gri tüvit elbisesi içinde yine her zaman olduğu gibi zarifti ve sarı saçları kusursuz denilecek ölçüde bakımlıydı. Elindeki dolmakalemi masaya bıraktı.

«Zamanım sınırlı, general. Eminim, ne demek istediğimi anlıyorsunuz.»

«Evet, efendim.»

«İçişleri Bakanı bana konuyla ilgili aynntıları anlattı. Sizden yalnızca bu adamı durduracağınıza söz vermenizi istiyorum.»

«Söz veriyorum. Başbakanım, hem de kesin olarak.»

«Eğer burada bulunduğu sürece Papa'ya karşı yapılacak herhangi bir öldürme girişimi olursa başarısız bile olsa bize politik yönden büyük zarar verecektir.»

«Anlıyorum.»

«***Grup Dört***'ün şefi olarak doğrudan doğruya benden aldığınız özel yetkileriniz var. Onları kullanın, general. Eğer başka bir şey gerekli olursa, benden istemekten hiç çekinmeyin.»

«Anlaşıldı. Sayın Başbakanım.»

Başbakan kalemini eline alıp yine işine devam etti. Ferguson dışarıya çıkınca genç adamın kapının önünde kendisini beklediğini gördü. Merdivenden inerken Ferguson meslek yaşamında ilk kez olmayan bir şeyi farketti o da işin ucunda Cussane'nin kellesi olduğu kadar kendi kellesinin de bulunduğuydu.

§

Moskova'da, İvan Maslovsky hâlâ Yuri Andropov'un makam koltuğunu doldurduğu Devlet Güvenlik Bakanının bürosuna bir kez daha çağrılmıştı, içeriye girdiğinde, Andropov'un daktiloyla yazılmış bir raporu okumakta olduğunu gördü.

Andropov raporu masanın önünde duran Maslovsky'e uzattı.

«Oku, yoldaş.»

Maslovksy okumaya başlayınca kalbi duracak gibi oldu. Bitirdiğinde geri uzatırken eli titriyordu.

«Adamın, Maslovsky, Papa'yı öldürmek amacıyla şu anda İngiltere'de bulunuyor ve açıkça anlaşıldığı gibi, tek düşüncesi bize büyük bir leke sürmek. Ve bizim de oturup beklemekten ve bu konuda ingiliz Haberalmasının yüzde bir şansla başarılı olmasını ummaktan başka yapabileceğimiz hiçbir şey yok.»

«Yoldaş, ne diyebilirim?»

«Hiçbir şey. Maslovsky. Bu üzücü iş yalnızca tedbirsizlik değil, aynı zamanda en kötü türden bir serüvenciliktir.»

Andropov masasındaki bir zile bastı. Maslovsky'nin arkasındaki kapı açılarak üniformalı genç iki **KGB** yüzbaşısı içeriye girdi.

«Büronu boşaltacak ve tüm anahtarlarla dosyaları tayin edeceğim kişiye teslim edeceksin. Sonra da Lubianka'ya götürülecek ve orada devlete karşı suç işlemekten yargılanmayı bekleyeceksin.»

Lubianka... oraya kendisi acaba kaç kişiyi göndermişti? Ansızın Maslovksy nefes almakta güçlük çekti, kollarında ve göğsünde bir ağrı duydu. Dizleri bükülürken masaya tutundu. Andropov paniğe kapılarak geri çekildi ve iki **KGB** subayı ileriye atılıp Maslovsky'nin kollarını sıkıca tuttular. Karşı koymaya çalışmadı, hiç gücü

kalmamıştı, ama acı artarken Andropov'la konuşmaya, ona Lubianka'da hiçbir hücre, hiçbir devlet mahkemesi olmadığını söylemeye çalıştı. Ne garip, aklına gelen en son şey Tanya oldu. Sevgili Tanya'sı piyanosunun başına oturmuş, kendisinin en sevdiği parçayı, Debussy'nin La Mer'ini çalıyordu. Sonra müzik sustu ve her yeri yalnızca karanlık sardı.

§

Ferguson, İçişleri Bakanı, *Scotland Yard*'ın antiterörist grubu **C13**'ün şefi ve güvenlik örgütleri genel müdürüyle bir toplantı yaptıktan sonra dairesine yorgun argın döndü ve evde Devlin'i şömine başına oturmuş The Times okurken buldu.

«Papa'nın Falkland Adalan savaşı üzerindeki etkinliği şu sıralar azalıyor gibi.» dedi Devlin gazeteyi kapatırken.

«Evet, olabilir,» dedi Ferguson. «Ama Papa'nın bana göre önemi azalmıyor. Bugün katıldığım toplantıda sen de olmalıydın Liam. İçişleri Bakanı, *Scotland Yard*, bizim genel müdür vardı... ne oldu biliyor musun?» Sırtını şömineye doğru dönerek ısındı. «Konuyu pek ciddiye almıyorlar.»

«Yani Cussane'yi hafife mi alıyorlar?»

«Yo beni yanlış anlama. Onun varlığını kabul ediyorlar. Çünkü onlara Cussane'nin geçmişte yaptıklarını anlattım ve özellikle de son birkaç günde Dublin'deki öldürme eylemlerinden söz ettim. Levin, Lubov, Cherny ve iki **IRA** silahşörünü öldürdü. Adam bir kasap.»

«Hayır.» dedi Devlin. «Ben öyle düşünmüyorum. Ona göre tüm bu öldürmeler işin yalnızca bir parçası. Yani yapılması gereken bir şey. Ve bunu temiz bir şekilde, vakit geçirmeden yapıyor. Yıllardan

beri birçok kişinin de canını bağışlamıştır. Tanya ve ben bu konuda birer örneğiz. O yalnızca hedefi vuruyor. Hepsi bu.»

«Hiç hatırlatma.» diyen Ferguson titredi.

Az sonra kapı açılıp içeriye Harry Fox girdi.

«İyi günler, efendim, Liam. Sanırım yokluğumda birçok şey olmuş.»

«Evet, öyle denilebilir,» dedi Ferguson. «Peki, Paris'te işler nasıl gitti? İyi miydi?»

«Evet, Tony'i gördüm. Kontrolü eline aldı.»

«Bunu daha sonra anlatırsın. Şimdi sana en son gelişmelerden söz etmek istiyorum.»

Ferguson olabildiğince hızlı bir şekilde Harry'e bilgi verdi, bu arada Devlin de zaman zaman söze karıştı. Ferguson'un anlatması bitince, Harry Fox.

«Ne adammış.» dedi. «Çok tuhaf.» Başını iki yana salladı.

«Tuhaf olan ne?»

«Önceki gün onunla tanıştığımda, Cussane'den hoşlanmıştım. efendim.»

«Bu hiç de tuhaf değil.» dedi Devlin.

Ferguson kaşlarını çattı.

«Yeter, artık bu tür saçmalıklardan söz etmeyelim.» O sırada Kim içeriye girdi. Elindeki tepside çay ve bir tabak dolusu tost vardı. «Harika,» dedi Ferguson. «Ben de nerdeyse açlıktan ölmek üzereydim.»

Fox sordu. «Tanya Voroninova'dan ne haber?»

«Onu şimdilik güvenilir evlerimizden birine yerleştirdim.»

«Hangisine, efendim?»

«Chelsea Alanındaki daireye. Biz işleri yoluna koyana dek Tanya'nın yanında kalması için genel müdürlük bir kadın görevli tayin etti.»

Ferguson iki konuğuna birer fincan çay uzattı.

«Ee, atacağımız ilk adım ne olacak?» diye Devlin sordu.

«İçişleri Bakanının ve genel müdürün düşündüklerine göre ki ben de onlarla aynı fikirde olduğumu söylemeden edemeyeceğim, şimdilik bu konuyu kamuoyuna yansıtmamamız gerekiyor. Çünkü Papa'nın geliş nedeni tümüyle barışçıl. Güney Atlantik'te süren savaşa son verilmesine yardımcı olsun diye yapılan iyi niyetli bir girişim. Oysa konuyu bir de kamuoyuna yansıttığımızda, gazetelerin nasıl manşetler atacaklarını bir düşünün. Bugüne dek bir Papa'nın İngiltere'ye yapacağı ilk ziyaret ve ortlıkta serbestçe dolaşan onu öldürmeye niyetli bir katil!»

«Ve fazladan, katilin bir de papaz oluşu, efendim.»

«Evet, ama bu noktayı gözardı edebiliriz, çünkü onun gerçekte ne olduğunu bizler biliyoruz.»

«Hiçbir şeyi gözardı edemezsiniz,» dedi Devlin. «Gerçi ben iyi bir Katolik değilim, ama yine de size bir şeyi anımsatmak istiyorum. Kiliseye göre Harry Cussane yirmi bir yıl önce Vine Landing Connecticut'ta papazlığa atandı ve hâlâ da bir papazdır. Son günlerde acaba hiç Graham Greene okumadınız mı?»

«Pekâlâ,» dedi Ferguson ters bir tavırla, «öyle olsun. Şu anda herkes bizden aynı istekte bulunuyor: Onu kısa sürede yakalamamız. Dublin'deki Özel Şube görevlileri Cussane'nin evinde buldukları parmak izlerini aldılar ve Dublin'deki bilgisayara verdiler. Bildiğin gibi o bilgisayar Lisburn'daki güvenlik örgütlerinin bilgisayarına, o da *Scotland Yard*'ın merkez kayıtlar bölümündeki bizim bilgisayara bağlı.»

«Böylesine büyük bir haberleşme ağı kurduğunuzu bilmiyordum,» dedi Devlin.

«Mikro-devre harikası diyebilirsin,» diye Ferguson karşılık verdi. «Bu bilgisayann belleğinde on bir milyon kişinin kayıtları var. İşledikleri suçlar, gittikleri okullar, meslekleri, seks yaşamları, kişisel alışkanlıkları... Hatta mobilyalarını nereden satın aldıkları bile kayıtlı.»

«Şaka yapıyor olmalısın.»

«Hayır, yapmıyorum. Geçen yıl burada Ulster'li bir **IRA** üyesini yakaladık, nedeniyse her zaman Co Op.'tan alışveriş yapmasıydı. Kimliğini mükemmel bir şekilde gizlemeyi başarmıştı, ama alışkanlığını değiştirememişti. Şimdi Cussane de bilgisayar kayıtlarına işlendi ve yalnızca parmak izleri değil, aynı zamanda onun hakkında bildiğimiz ne varsa. Bu durumda, büyük yerlerdeki polis güçlerinin çoğu ellerindeki terminallerle istedikleri anda merkezdeki bilgisayardan Cussane'nin fiziksel özelliklerini gösteren fotoğrafını hemen elde edebilirler.»

«Aman Tanrım!»

«Aslında aynı şeyi senin için de yapabilirler. Cussane'ye gelince, onunla ilgili bilgilerin bilgisayara bazı değişiklikler yapılarak verilmesini emrettim. **KGB** ya da bu türde bir şeyden söz edilmiyor. '*Bir papaz gibi giyindiği ve **IRA**'yla bağlantısı olduğu biliniyor. Son derece tehlikeli...yanına dikkatle yanaşın.'* işte bilgisayar kayıtlarına hakkında geçen şeyler bunlar. Anlıyorsun, sanırım.»

«Ah, evet. tabii.»

«Sonuç olarak Cussane'nin fotoğrafını ve biraz önce söylediğim açıklamayı basına dağıtıyoruz. Bazı akşam gazeteleri bunu bugün basmayı başaracaktır, ama tüm ulusal gazeteler ancak yannki sayılarında basacaktır.»

«Ve siz bunun yeterli olacağını düşünüyor musunuz, efendim?» diye Fox sordu.

«Büyük bir olasılıkla evet. Bekleyip görmemiz gerekecek, değil mi? Ama bir şey kesin.»

Ferguson pencerenin yanına yürüyüp dışarıya baktı. «Şu anda dışarda bir yerde.»

«Önemli olan nokta da,» diye Devlin söze karıştı.

«Kendisi ortaya çıkana dek hiç kimsenin ona bir şey yapamayacağı.»

«Kesinlikle öyle.» Ferguson tepsinin yanına dönüp çaydanlığı eline aldı.

«Bu çay gerçekten çok güze! olmuş. Bir fincan daha isteyen var mı?»

§

Aynı öğleden sonra biraz daha geç bir saatte Kutsal Papa II. John Paul yatak odasına açılan küçük çalışma odasındaki masasına oturdu ve kendisine biraz önce verilen raporu okudu. Karşısında duran adamın sırtında siyah giysiler vardı ve görünüşüne bakılırsa sıradan bir papaz olmalıydı. Oysa gerçekte Cizvit Topluluğunun Peder Generali, yani Katolik Kilisesinde Papa'dan sonra gelen en önemli kişiydi. Cizvitler İsa'nın Askerleri olarak tanınmakla gurur duyarlardı ve yüzyıllardan beri perde arkasından Papa'nın güvenliğini sağlama görevini üstlenmişlerdi. Bu nedenle Peder General, *Gollegio di San Roberto Bellarmino*'daki bürosundan aceleyle kalkıp gelmiş ve Kutsal Peder'le konuşmak istemişti.

Papa John Paul elindeki raporu masaya bırakarak başını kaldırdı. Kusursuz bir İtalyancayla, «Bunu ne zaman aldın?» diye sordu, yalnızca anadili olan Polonya dilinin aksanı belli oluyordu.

«İlk rapor üç saat önce Dublin'deki Sekreterlikten geldi, ondan bir süre sonra da Londra'dan gönderilen geldi. İngiltere içişleri

Bakanıyla konuştum ve bana her türlü teminatı vererek, raporda da güvenlikten doğrudan sorumlu kişi olarak belirtilen General Ferguson'u anlattı.»

«Ama yine de kaygı duydun, öyle mi?»

«Papa Cenapları, tek bir suikastçının hedefine ulaşmasını önlemek neredeyse olanaksızdır, özellikle bu kişi kendi güvenliğini hiçe sayarsa. Ayrıca Cussane adındaki bu adam yeteneklerini geçmişte birçok kez kanıtlamış durumda.»

«Peder Cussane.» Papa Cenapları ayağa kalkarak pencereye doğru gitti.

«Geçmişte bir katil olabilir, belki hâlâ öyledir, ama o bir papaz ve Tanrı onun bunu unutmasına izin vermeyecek. Bir papaz olduğunu her zaman bilecek.»

Peder General karşısında duran ve sıradan herhangi bir işçiye ait olabilecek, kaba hatlı yüze baktı. Bu yüzde büyük bir saflık ve kesin kararlılık vardı. Peder General başka birçok durumda olduğu gibi, yine isteğinde ısrar etme cesaretini yitirerek boyun eğdi.

«İngiltere'ye gidiyorsunuz, Papo Cenapları, öyle mi?»

«Canterbury'e, dostum. Kutsal Thomas Beckett' in Tanrı uğrunda öldüğü yere.»

Peder General öne doğru uzatılan eldeki yüzüğü öpmek için ilerledi.

«Öyleyse Papa Cenapları izin verirse gideyim, yapılacak çok iş var.»

Peder General dışarıya çıktı. John Paul bir süre pencerenin önünde durdu, sonra odayı aşarak karşı taraftaki küçük bir kapıyı açıp özel kilisesine girdi. Mihrabın önünde diz çöktü, ellerini birbirine kenetledi. Bir an için kendisini az daha öldürecek olan ve aylarca acı çektiren suikastçının kurşununu anımsayınca içi korkuyla doldu. Ama bunu hemen bir kenara itti ve dikkatini çok daha önemli bir konuda topladı: Davranışlarıyla yalnızca kendilerini Tanrı'nın sonsuz

inayetinden yoksun bırakan Peder Harry Cussane ve dünyadaki tüm öteki günahkârların fani ruhları için dua etti.

§

Ferguson elindeki telefonun almacını yerine koyup Devlin'le Fox'a döndü.

«Arayan genel müdürdü. Papa Cenaplarına Harry Cussane ve niyeti hakkında bilgi verilmiş, ama sonuçta bir değişiklik olmamış.»

«Şey, olmayacaktı tabii, değil mi?» diye Devlin sordu. «Ne de olsa sözkonusu kişi Nazilere karşı yıllarca Polonya yeraltı örgütünde görev almış biri.»

«Pekâlâ, tamam,» dedi Ferguson.

«Anlaşıldı. Seni bizimle birlikte genel müdürlüğe götürelim. Orada sana A Sınıfı Güvenlik Geçiş Kartı çıkartırız. Bu öyle yalnızca üzerinde fotoğrafın bulunan sıradan bir plastik kart değil. Bu özel kart çok az kişide vardır ve onunla her yere girebilirsin.»

Ferguson masasına doğru yürüdü. Devlin.

«Peki. bu kart bana silah taşıma yetkisi de verecek mi?» diye sordu. «Bir ***Walther*** iyi olur. Anlarsın ya, ben biraz kötümserimdir.»

«İkinci Dünya Savaşı sırasında o budala herif Prenses Anne'yi öldürmeye çalıştığından ve koruyucusunun ***Walter***'i de tutukluk yaptığından beri bu marka tabancayı halkımızın çoğu sevmez. Ama ***Revolverler*** asla böyle bir şey yapmaz. Sen benim tavsiyemi tut.»

Ferguson masasından bazı belgeleri aldıktan sonra çalışma odasına geçtiler ve yağmurluklarını giydiler.

«Ben yine de bir Walter yeğlerim,» dedi Devlin.

«Kesin olan bir şey var,» dedi Fox. «Silahın markası ne olursa olsun tutukluk yapmaması gerekiyor, özellikle de Harry Cussane'yle karşı karşıya gelince.»

Sonra kapıyı açtı ve asansöre doğru ilerlediler.

§

Harry Cussane'nin bilinen bir amacı vardı. Bunun görünür sonunun cumartesi günü Canterbury'de noktalanacağını biliyordu; demek ki önündeki üç gün üç geceyi gizlenerek geçirmesi gerekmekteydi. Danny Malone uygun ücreti ödedikten sonra istediği türde yardım edecek suçlular dünyasında birçok kişiden söz etmişti. Londra, Ledds ya da Manchester'de böyle birçok kişi vardı, ama onun en çok ilgisini çeken Mungo Kardeşler ve onların Galloway'deki çiftlikleri olmuştu. Çünkü en son akıl edip arayacakları yer İskoçya olacaktı. Çiftliğin uzaklığı onu çekmişti. Ama yine de İngiliz Havayollarının direkt uçak seferleriyle Glasgow'dan Londra'ya gitmek yalnızca bir saat on beş dakika sürüyordu.

Dolduracak zaman... işte asıl konu buydu. Yoksa son ana dek Canterbury'de olmasının gereği yoktu. Herhangi bir hazırlık yapması gerekmiyordu. Otobüsü Carlisle'ye doğru otoyolda hızla ilerlerken, koltuğunda oturup bunları düşünmesi keyfini yerine getirdi. Cumartesi günü için Canterbury Katedralinde yapılacak hazırlıkları gözlerinin önüne getirebiliyordu. Akla gelebilecek tüm giriş noktalarına polisler yerleştirilecek, belki de kalabalığın arasında sivil giysili **SAS** üyeleri dolaşacaktı. Ama tüm bunlar boşunaydı. Tıpkı satranç oyununa benziyordu. Dünyanın en kötü satranç oyuncusu Devlin'e de dediği gibi, önemli olan ilk hareket değil, son hareketti. Bir noktada tıpkı sahnede gösteri yapan bir sihirbazın işine

benziyordu. Seyirciler onun sağ eliyle yaptığına inanırlardı, oysa önemli olan sol eliyle ne yaptığıydı.

Uzun bir süre uyudu; daha sonra gözlerini açtığında, sol tarafında öğleden sonrası güneşiyle parıldayan denizin uzandığını gördü. İleriye doğru uzanarak önünde oturan kadına sordu.

«Neredeyiz?»

«Annan'ı biraz önce geçtik.» Kadında belirgin bir Glasgow aksanı vardı.

«Bundan sonra Dumfries'e varacağız. Katolik misiniz?»

«Aa... evet.» dedi çekinerek. Çünkü İskoçyalılar geleneksel olarak Protestandılar.

«Ne güzel. Ben de Katoliğ'im. Glasgow'lu İrlandalılardanım, Peder.»

Kadın uzanarak Cassane'nin elini yakalayıp öptü.

«Beni takdis edin, Peder. Siz benim anayurdumdansınız.»

«Öyleyim, gerçekten.»

Kadın başıma bela olacak, diye aklından geçirdi. Ama ne garip, kadın hemen sonra başını çevirdi ve yine koltuğuna yerleşti. Dışarda hava iyice kararmıştı, yağmur yağınaya başladı. Bir süre sonra gök gürültüleri arttı; yağmur tıpkı muson yağmurları gibi iyice şiddetlendi, otobüsün tavanına çarptıkça davul çalıyormuş gibi sesler çıkarmaya başladı. İki yolcu indirmek için Dumfries'te durdular, sonra yağmur nedeniyle boşalan kent caddelerinden geçerek yine otoyola çıktılar.

Çok yolu kalmamıştı. İneceği Dunhill on beş mil ötedeydi. Oradan bir ara yolu izleyerek birkaç mil ötedeki Larwick adında küçük bir köye, sonra da Larwick'in bir iki mil ötesindeki tepelerde bulunan Mungo'ların çiftliğine ulaşacaktı.

Otobüsün sürücüsü telsizle bir şeyler konuşmaktaydı ve o anda hoparlörün düğmesini açtı.

«Bayanlar ve Baylar. Dikkat. Korkarım, Dunhill'den hemen önce yolumuz üzerinde bir sorunla karşı karşıyayız. Yol sel suları altında kalmış. Şimdiden birçok araba yolda mahsur durumdaymış.»

Cussane'nin önünde oturan yaşlı kadın seslendi.

«Ne yapmamız gerekiyor? Bütün gece otobüsün içinde mi oturacağız?»

«Birkaç dakika sonra Corbridge'de olacağız. Çok küçük bir yer, ama demiryolunun yanında bir mola yeri var. Glasgow'a giden ilk treni durdurmak için gerekli düzenlemeleri yapıyorlarmış.»

«Bize epey tuzluya patlayacak desene.» dedi aynı yaşlı kadın.

«Otobüs şirketi ödeyecek,» dedi sürücü neşeli bir tavırla. «Hiç üzülmeyin.»

«Tren Dunhill'de duracak mı?» diye Cussane sordu.

«Belki. Emin değilim. Öğrenmemiz gerekecek.»

«Suçlu Şansı»... tutukevlerinde böyle denillyormuş, bunu ona Danny Malone söylemişti. Ne denli mükemmel plan yaparsan yap, her zaman önceden belli olmayan bir şey çıkıyor ve sorun yaratıyordu. Şimdi bunun üzerinde durarak enerjisini boşa harcaması anlamsızdı. Yapılacak tek şey öteki seçenekleri gözden geçirmekti.

Üzerinde siyah harflerle Corbridge yazan beyaz bir levhayı geçtiler ve yoğun sağanakta ilk evler hayal gibi belirdi. Bir dükkân, bir gazete bayii, yolun öteki tarafında da küçük demiryolu istasyonu vardı. Sürücü otobüsü istasyonun ön tarafındaki bahçeye soktu.

«Ben duruma bir bakarken, sizler burada bekleşeniz iyi olur,» dedi sürücü ve otobüsten inerek istasyon binasına girdi.

Yağmur sanki gök delinmiş gibi yağınaktaydı. Birahaneyle dükkân arasında bir boşluk vardı, yıkılmamaları için kalaslarla desteklenmiş durumdaydılar. İkisi arasındaki binanın daha yeni çökmüş olduğu belliydi. Ve orada küçük bir kalabalık toplanmıştı. Cussane ilgisizce onlara bakarken sigara almak için elini cebine attı

ve sigarasının bittiğini anladı. Bir an duraksadı, sonra çantasını alıp otobüsten indi, koşarak yolun öteki tarafındaki gazete bayiine gitti. Girişte bekleyen genç kadından bir iki paket sigarayla, eğer varsa bir de çevre haritası istedi, Kadın istediği şeyleri verdi.

«Ne oldu?» diye Cussane sordu.

«Bir haftadır eski hububat dükkânını yıkmaya çalışıyorlardı. Yağmur başlayana dek her şey yolunda gidiyordu. Ambarda bir sorunla karşılaştılar. Çatı ya da onun gibi bir şey çökmüş.»

Kadınla Cussane yine dükkânın girişine doğru yürüdüler, kalabalığı izlemeye başladılar. O anda köyün öteki tarafında bir polis arabası göründü ve yaklaşarak kalabalığın yanında durdu, içinde yalnızca bir kişi vardı. İri yapılı, mavi bir anorak giymiş, kolunda çavuş sırmaları bulunan bir polisti. Kalabalığı yararak geçti ve gözden kayboldu.

Genç kadın, «Süvari birliği yetişti,» dedi.

«Buradan değil mi?» diye Cussane sordu.

«Hayır. Corbridge'de polis karakolu yok. O Dunhill'den geliyor. Adı Çavuş Brodle... Lachlan Brodie.»

Kadının adı söylerken ses tonu bir fikir vermeye yeterliydi.

«Sevilen biri değil mi?» diye Cussane sordu.

«Lachlan dayak atmak için bir cumartesi gecesi üç sarhoşu birarada bulabilmekten büyük zevk alan biridir. Kaya gibi sağlam bir yapısı vardır ve gücünü kanıtlamak çok hoşuna gider. Sahi, sen Katolik değilsin, değil mi?»

«Korkarım, öyleyim.»

«Çok kötü. Çünkü Lachlan'a göre, bunun anlamı İsa düşmanı oluyor. Müziğin günah olduğunu düşünen Baptistlerdendir. Aynı zamanda da kilisede vaizlik yapıyor.»

Kalabalığın arasında koruyucu başlığı ve kavuniçi renginde güvenlik yeleğiyle bir işçi çıkıp geldi. Yüzü gözü çamura bulanmıştı.

Duvara yaslandı.

«Aşağısı mezar gibi.»

«O denli kötü mü?» diye kadın sordu.

«Bir duvar çöktü, adamlarımdan biri içerde kaldı. Elimizden geleni yapıyoruz, ama ilerleyebilmemiz için fazla yer yok, su devamlı yükseliyor.»

Kaşlarını çatarak Cussane'ye dönüp, «Sakın Katolik olmayasınız?» diye sordu.

«Katoliğim.»

Adam hemen Cussane'nin kolunu yakaladı.

«Benim adım Hardy. Ustabaşıyım. Aşağıdaki adam da tıpkı benim gibi bir Glaswegian'li, ama İtalyan. Adı Gino Tisini. Öleceğini sanıyor. Kendisine bir papaz bulmam için bana yalvardı. Gelir misin, Peder?»

«Elbette,» dedi Cussane hiç düşünmeden ve çantasını kadına uzattı.

«Buna benim için göz kulak olur musunuz?»

«Tabii. Peder, olurum.»

Hardy'i izleyerek kalabalığın arasından geçti ve çukura indiler. Bir açıklık vardı, ambar merdiveni aşağıya doğru uzanmaktaydı. Çavuş Brodie halkı açıklığın gerisinde tutmaya çalışıyordu. Hardy merdiveni inmeye başladı ve Cussane de tam onun peşinden ineceği anda Brodie onu kolundan yakaladı.

«Bu da ne?»

«Bırak geçsin,» diye Hardy bağırdı. «O bir papaz.»

Brodie'nin gözleri bir anda düşmanlıkla doldu, duyduğu nefret açıkça belli oluyordu. Cussane'ye yine Belfast'taki o eski günleri anımsatmıştı.

«Seni tanımıyorum,» dedi Brodle.

«Adım, Fallón. Glasgow'a giden otobüsle geldim,» dedi Cussane sakin bir tavırla.

Cussane polisin bileğini yakaladı, sıkarak kolunu tutan elini gevşetti, sonra da onu kenara itip merdiveni inmeye başladı. Brodie onun gücünden ürkmüştü. Cussane kendisini bir anda diz boyu suyun içinde buldu ve alçak bir çatının altında eğilerek Hardy'nin peşisıra dar bir geçite girdi. Uzatma kablosuyla getirilen bir lamba içerisini aydınlatıyordu. Her yer moloz ve tahta parçalarıyla doluydu. Dar bir gedik vardı ve ona doğru yaklaşırlarken içinden sendeleyerek iki adam çıktı. İliklerine dek ıslanmışlardı ve tükenme noktasına geldikleri belliydi.

«Hiç yararı yok,» dedi biri. «Başı birkaç dakika içinde suyun altında kalacak.»

Hardy onu iterek yanından geçti ve Cussane de arkasından gitti, ilerlemek için çömeldiklerinde Gino Tisini'nin bembeyaz olmuş yüzü karanlığın içinde hayalet gibi belirdi. Cussane dengesini bulmak için tutunmaya kalkışınca bir kalasla birçok tuğla düştü.

«Dikkat et!» dedi Hardy. «Tıpkı oyun kâğıtları gibi hepsi birden yıkılabilir.»

İçeriye sürekli olarak dolan suyun gargarayı andıran sesi duyuluyordu. Tisini güçlükle gülümsemeyi başardı.

«Günah çıkartmamı dinlemeye mi geldin, Peder? Ama bir yıl sürebilir.»

«O kadar zamanımız yok. Haydi dışarıya çıkalım.» dedi Cussane.

Ansızın içeriye fazladan bir su dalgası dolmuş gibi oldu. Sular Tisini'nin yüzüne çarpınca adam paniğe kapıldı. Cussane onun arkasına geçerek Tisini'nin başını suyun üzerinde tutmaya çalıştı ve akan sudan korumak için üzerine doğru kalkan gibi eğildi.

Hardy suyun altındaki hareketi hissetti.

«Burada birçok şey yer değiştirdi,» dedi «Tisini'nin kımıldamasını şimdi artık tek bir kiriş önlüyor, ama kiriş duvarın içine uzanıyor. Eğer biraz yüklenecek olursam her şey tepemize inecek.»

«Eğer o işi yapmazsan birkaç dakika içinde boğularak ölecek.» dedi Cussane.

«Ama senin canın da tehlikeye girecek. Peder.»

«Ve seninki de,» dedi Cussane. «Bu nedenle oyalanmadan dediğimi yap.»

«Peder!» diye Tisini bağırdı. «Tanrı aşkına, günahlarımı bağışla!»

Cussane ciddi bir sesle konuşmaya başladı.

«Efendimiz Hazreti Isa senin günahlarını bağışlasın...Onun yetkisiyle ben de senin günahlarını bağışlıyorum.»

Başıyla Hardy'e işaret etti. «Şimdi!»

Ustabaşı derin bir nefes alıp suya daldı, elleriyle kirişin kenarını yakaladı. Omuz kaslan kasıldı ve kirişle birlikte sudan çıktı. Aynı anda Tisini bir çığlık atarak Cussane'nin elleri arasında serbestçe yüzmeye başladı. Duvar bel veriyordu. Hardy, Tisini'yi yakalayarak çıkışa doğru sürükledi. Cussane de onu arkadan itiyordu. Duvar parçaları yağınaya başlamıştı. Başını ve omuzlannı korumak için kollarıyla kendine siper etti. O anda merdivenlere ulaştıklarının farkındaydı, aşağıya doğru yardım elleri uzanmıştı. Cussane merdiveni çıkmaya çalışırken dizlerinin üzerine düştü, sonra her yanı karanlık sardı.

§

BOLUM XII

Cussane yavaş yavaş kendine gelirken gazete bayiindeki genç kadının başucunda çömeldiğini gördü. Bir kömür ocağının önüne serilmiş kilimde yatıyordu ve genç kadın da yüzünü silmekteydi.

«Telaşlanma,» dedi kadın.

«İyileşeceksin. Beni anımsadın mı? Adım Moira McGregor. Şu anda dükkânımda bulunuyorsun.»

«İtalyan ve Hardy adındaki adam ne durumdalar?»

«Yukardalar, Doktoru çağırmaya birini gönderdik.»

Kafası hâlâ karmakarışıktı, daha iyice kendine gelememişti.

«Çantam?» diye yavaşça sordu. «Nerede?»

İriyarı polis tepelerinde belirdi.

«Yaşayanlar dünyasına geri döndün» öyle mi?» diyen Brodie'nin sesinde belirgin bir hoşnutsuzluk vardı.

«Sanırım, artık Meryem Ana'ya bir iki düzine mum yakarsın, değil mi?»

Brodie dışarıya çıktı. Moira, Cussane'ye gülümsedi.

«Aldırma. Sen ve Hardy o adamın hayatını kurtardınız. Sana bir fincan çay getireyim.»

Mutfağa gidince Brodie'yi masanın yanında dikilir buldu.

«Ben daha sert bir şey içmek isterim,» dedi Brodie.

Moira hiçbir şey söylemeden dolaptan bir şişe viski ve bir bardak çıkararak masaya koydu. Brodie bir sandalye çekip masaya oturdu, yere düşen Cussane'nin çantasının farkında değildi. Çantanın fermuarı açıldığından, içindekilerden bazıları yere saçılmıştı. Daha sonra, yerdeki bir iki gömleği, kutsal ekmek bulunan kutuyu ve menekşe rengi papaz atkısını gördü.

«Bu onun çantası mı?» diye sordu.

Moira fırının başından döndü, elinde bir çaydanlık vardı.

«Evet.»

Brodie tek dizi üzerine çöktü ve saçılan şeyleri çantaya tıkıştırmaya başladı, ama o anda kaşlannı çattı.

«Bu da ne?»

Kötü bir şans eseri olarak düşme sırasında çantanın alt tarafındaki gizli bölme de açılmış, içindekiler ortaya çıkmıştı. Brodie'nin bulduğu ilk şey bir İngiliz pasaportuydu, alıp açtı.

«Bana adının Fallón olduğunu söylemişti.»

«N'olmuş yani?» diye Moira sordu.

«Nasıl olur da Peder Cean Daly adına bir pasaportu bulunur? Fotoğrafı da aynı.»

Elini çantaya yine daldırıp biraz daha arandı ve çıkardığında elinde ***Stechkin*** vardı.

«Aman Tanrım!»

Moira McGregor silahı görünce ürperdi.

«Bu da ne demek oluyor?»

«Yakında öğreniriz.»

Brodie odaya geri dönüp çantayı bir sandalyenin üzerine koydu. Cussane gözleri kapalı, sakin bir şekilde yatmaktaydı. Brodie yanına çömelip kelepçesini çıkardı ve çok yavaş hareket ederek kelepçenin bir halkasını Cussane'nin sol bileğine geçirdi. Cussane gözlerini açtı, Brodie hemen öteki bileğini yakalayıp ikinci halkayı da ona geçirdi. Sonra papazı çekerek ayağa kaldırdı ve bir koltuğa oturttu.

«Bunlar ne?» diye Brodie sordu. O anda çantanın içinde ne var ne yoksa ortaya dökmüş bulunuyordu.

«Üç tabanca, türlü pasaportlar ve büyük miktarda nakit para, Ne papazmışsın ya! Söyle, tüm bunların anlamı ne?»

«Polis sensin, ben değil.» dedi Cussane.

Brodie sert bir tokat attı.

«Terbiyeli ol küçük adam. Seni döverek cezalandırmak zorunda kalacağımı anlıyorum.»

Onları kapıdan izleyen Moira.

«Böyle bir şey yapma,» dedi.

Brodie küçümsercesine gülümsedi.

«Kadınlar... hep aynıdırlar. Kahraman rolü oynadı diye ondan hoşlanıyorsun, değil mi?»

Sonra kalkıp dışarıya çıktı.

Moira çaresizce Cussane'ye sordu.

«Kimsin sen?»

Cussane gülümsedi.

«Bununla kafanı şişirmek istemem. Ama o zorba polis geri dönene dek bir sigara içebilirim.»

§

Brodie beş yıl askeri polis olarak görev yaptıktan sonra yirmi yıldan beri de sivil yaşamda polislik yapıyordu. Hiçbir özelliği olmayan yirmi yıl. Gerçekte tek saygınlığı üniforması olan huysuz ve zalim biriydi. Tıpkı üniforması gibi, dini görevi de ona giydiği vaiz elbisesiyle yalancı bir saygınlık kazandırıyordu. Brodie, Dumfries'de bulunan merkezi arayabilirdi, ama bu işte özel bir şey vardı, bunu

hissediyordu, bu nedenle doğrudan doğruya Glasgow polis merkezini aradı.

§

Glasgow polis merkezi Harry Cussane'nin fotoğrafını ve hakkındaki ayrıntılı bilgiyi alalı daha bir saat olmuştu. Konu ***«birinci öncelik»*** uyarısıyla duyurulmuştu ve herhangi bir durumda gecikilmeden Londra'daki ***Grup Dört***'e haber verilmesi isteniyordu. Bu nedenle Brodie'nin telefonu hemen Özel Şubeye bağlandı. Brodie iki dakika içinde kendini Başmüfettiş Ternt'le konuşuyor buldu.

«Şimdi bana her şeyi baştan anlat,» dedi Trent.

Brodie söyleneni yaptı. Sözleri bitince Trent.

«Kaç yıllık polis olduğunu bilmiyorum, ama meslek yaşamının en büyük avını yakalamış bulunuyorsun,» dedi.

«Bu adamın adı Cussane. Önemli bir **IRA** üyesi. Geldiği otobüsteki yolcuların trene bindirileceklerini mi söylüyorsun?»

«Evet, efendim. Yolu sel suları kapatmış. Burası yalnızca küçük bir mola yeri, ama Glasgow ekspresini durduracaklar.»

«O tren ne zaman orada olacak?»

«Yaklaşık on dakika sonra, efendim.»

«Sen de o trene bin Brodie. Ve yakaladığın avını getir Seni Glasgow'da karşılayacağız.»

Brodie almacı yerine koydu, heyecandan güç nefes alıyordu, sonra da kalkıp oturma odasına gitti.

§

Brodie bir eliyle kolundan tuttuğu Cussane'yle birlikte istasyon peronunda ilerledi, öteki elinde de Cussane'nin çantası vardı. Yanlarından geçtikleri insanlar elleri önde kelepçeli bir papaz görünce merakla onlara baktılar. Trenin arka tarafındaki yük vagonuna ulaştılar, açık kapısının yanında kondüktör dikiliyordu.

«Bu ne?» diye kondüktör sordu.

«Glasgow'a götüreceğim özel bir suçlu.»

Brodie, Cussane'yi yük vagonunun içine doğru itti. Köşede birkaç posta çuvalı vardı. Cussane'yi onların üzerine oturttu.

«Şimdi burada uslu bir çocuk gibi sessizce otur.»

O anda yaklaşan ayak sesleri duyuldu ve vagonun kapısında Hardy belirdi, arkasında da Moira vardı.

«Duyar duymaz koşup geldim,» dedi ustabaşı.

«Buraya giremezsiniz,» dedi Brodie.

Hardy ona hiç aldırmadı.

«Bak, neler olduğunu bilmiyorum, ama benim yapabileceğim bir şey varsa, söyle.»

Peronda kondüktör düdüğünü çaldı. Cussane.

«Hiç kimsenin yapabileceği bir şey yok,» dedi. «Tisini nasıl?»

«Bacağı kırılmış...»

«Ona iyi şanslar dilediğimi söyle.»

Tren hareket ederken bir sarsıntı oldu.

«Bana öyle geliyor ki, eğer yardım etmen için seni oraya götürmeseydim, şimdi burada olmayacaktın,» dedi Hardy.

Konduktor içeriye atlarken. Hardy de perona atlayarak Moira'nın yanına indi.

«Kader böyleymiş.» diye Cussane bağırdı. «Kafana takıp üzülme.»

Sonra kondüktör vagonun kapısını çekip kapatırken. dışardaki Hardy'le kadın gözden kaybolarak geçmişte kaldılar. Tren de hızlanmaya başladı.

§

Trent, Londra'ya telefon ederek Ferguson'a haber vermekten kendini alamadı. Genel müdürlük onu Cavendish Alanındaki telefona bağladı. Fox'la Devlin dışardaydı, bu nedenle Ferguson telefona yanıt verdiğinde yalnızdı.

«Ben, Trent, efendim. Glasgow, Özel Şube'de başmüfettiş. Sanırım, aradığınız adamı, yani Cussane'yi yakaladık.»

«Öyle mi, ne diyorsunuz?» diye Ferguson sordu. «Ne durumda?»

«Şey, aslında onu daha görmedim, efendim. Buradan birkaç mil güneydeki küçük bir köyde tutuklandı. Bir saat içinde Glasgow'da olacak, trenle getiriliyor. Onu bizzat ben teslim alacağım.»

«Sağ olarak ele geçirilmesi çok yazık,» dedi Ferguson.

«Ne yapalım, insanın her istediği olmuyor. Onun sabahleyin ilk uçakla buraya getirilmesini istiyorum, başmüfettiş. Onu sen kendin getir. Bu iş herhangi bir hata kabul etmeyecek denli önemli.»

«Peki, efendim, getiririm,» dedi Trent büyük bir hevesle.

Ferguson almacı yerine bıraktı, kırmızı telefona uzandı, ama tam son anda içinden gelen bir dürtüyle vazgeçti. Balık ağa gerçekten takılınca İçişleri Bakanına haber vermesi daha iyi olacaktı.

§

Brodie köşede bir tabureye oturmuş, sırtını da arkaya yaslamıştı. Bir yandan Cussane'yi gözlerken, bir yandan da sigarasını içmekteydi. Kondüktör masasında bir listeyi kontrol ediyordu. Sonra listeyi toplayarak kalemini elinden bıraktı.

«Ben bilet kontrolüne gidiyorum. Sonra görüşürüz.»

Kondüktör gidince, Brodie taburesini karşı tarafa çekerek Cussane'nin iyice yakınına oturdu.

«Erkeklerin neden elbise giydiklerini bir türlü anlamamışımdır,» dedi, öne doğru eğilerek.

«Söyle, siz papazlar... ne için böyle giyinirsiniz?»

«Ne içinmiş?» diye Cussane ona soruyla karşılık verdi.

«Biliyorsun. Korodaki erkek çocukları için, değil mi? Gerçek bu, değil mi?»

İriyarı adamın alnında boncuk boncuk terler belirmişti.

«Ne gür bıyığın var öyle.» dedi Cussane. «Yoksa kusurlu ağzını mı gizlemeye çalışıyorsun?»

Brodie iyice öfkelendi.

«Kendini beğenmiş herif şimdi sana gününü gösteririm.»

One doğru uzandı ve sigarasının yanan ucunu Cussane'nin elinin üzerine bastırdı. Cussane acı bir çığlık atarak posta torbalarına

arkaüstü düştü.

Brodie gülerek ona doğru eğildi.

«Hoşuna gideceğini sanıyordum.» dedi ve sigarayı bir kez doha Cussane'nin eline bastırmak için uzandı. O anda Cussane Brodie'nin kasığına bir tekme attı. Polis iki eliyle kasığını tutarak gerilerken, Cussane ok gibi fırlayıp ayağa kalktı. Ustalıkla tekmesini tam Brodle'nin sağ dizkapağına indirdi, polis acıyla öne doğru eğilirken de yüzüne sert bir diz darbesi çıkardı.

Çavuş Brodie yerde sırtüstü inleyerek yatarken, Cussane de ceplerini arayarak anahtarı buldu, kelepçelerini açtı. Çantasını alıp içindekilerin tam olup olmadığını kontrol etti ve ***Stechkin***'i cebine attı. Sonra vagonun sürme kapısını çekerek açtı içeriye yağmur suları doldu.

Bir an sonra yük vagonuna giren kondüktörün gözüne Cussane'nin yan kapıdan bir çalılığa atladığı ve yamaçtan aşağıya doğru yuvarlanmaya başladığı ilişti. Ve hemen sonra da dışarda sis ve yağmurdan başka bir şey görünmez oldu.

§

Tren Glasgow merkez garında durduğunaa, Trent ve yarım düzine üniformalı polis peronda beklemekteydi. Yük vagonunun kapısı açılarak kondüktör göründü.

«İçerde, burada.»

Trent vagonun kapısına gelince duraksadı. İçer'de yalnızca Lachlan Brodie vardı. Kondüktörün taburesine oturmuş, kanlı ve şiş yüzünü tutuyordu. Trent'in kalbi duracakmış gibi oldu.

«Anlat,» dedi canından bezmiş bir ifadeyle. Brodie elinden geldiğince anlattı. Sözleri sona erince. Trent.

«Elleri kelepçeliydi diyorsun ve o durumda senin hakkından gelmesine izin veriyorsun öyle mi?» dedi.

«Göründüğü kadar basit değildi, efendim.» dedi Brodie üzgün bir sesle.

«Aptalın birisin sen,» dedi Trent.

«Seninle işim bittiğinde, eğer seni bir umumi tuvaletin başına getirirlerse kendini şanslı sayacaksın.»

Nefretle geri döndü ve peronda gerisin geriye yürüyerek Ferguson'a telefon etmeye gitti.

§

Tam o sırada Cussane'de Dunhill'in kuzeyindeki bir tepenin üzerinde bulunan kayalıkların altına sığınmak için durdu. Moira McGregor'dan satın aldığı arazi haritasını açtı. Larwick'i kolayca buldu, Mungo'ların çiftliği de onun hemen dışındaydı. Belki on beş mili vardı ve yolun çoğu dağlık araziydi, ama yine de keyfi yerindeydi.

Tepenin her iki yanı sisle kaplıydı ve yağmur sağanak halinde yağıyordu. Dış dünyadan uzaktı, bu da ona bir tür özgürlük duygusu vermekteydi. Huş ağaçları ya da ıslak eğreltiotları arasında yoluna devam etti. Geçerken ürken orman tavukları ya da yağmurkuşları zaman zaman çalılar arasından havalanıyordu. İlerlemeyi sürdürdü. Yağmurluğu sırılsıklam olmuştu; bunun gibi dağlık arazide yanlış bir giysiyle dolaşmanın tehlikelerini bilecek kadar deneyimliydi.

Trenden ayrıldıktan belki bir saat sonra dik bir kayalığın kenarına ulaştı ve aşağıdaki vadiye baktı. Karanlık çöküyordu, ama birkaç yüz metre ötede insanlar tarafından açıldığı açıkça belli olan bir patika vardı. Bu patika dağların tepelerinde işaret olsun diye yapılan yığılmış bir taş kümesinde son buluyordu. Bu ona yeterdi. Adımlarını yepyeni bir enerjiyle hızlandırarak yamaçtan aşağıya inmeye başladı.

§

Ferguson önündeki İskoçya'nın büyük arazi haritasına bakıyordu.

«Otobüse Morecambre'de bindiği belli,» dedi. «Bunu biliyoruz.»

«Glasgow'a gitmek için güzel bir yol, efendim.» dedi Fox.

«Hayır,» dedi Ferguson. «Dunhill denilen bir yere bilet almış. Acaba orada ne işi vardı?»

«Bölgeyi biliyor musun?» diye Devlin sordu.

«Yirmi yıl önce bir arkadaşımın arazisinde bir hafta ava çıkmıştım. Galloway tepeleri tuhaf bir yerdir. Yüksek ormanlar, dik yamaçlı tepeler ve her yerde küçük göller vardır.»

«Galloway mi dedin?» Devlin haritaya daha yakından baktı. «Demek Galloway, öyle mi?»

Ferguson kaşlarını çattı. «Ee, n'olmuş?»

«Sanırım Cussane'nin gittiği yer orası.» dedi Devlin. «Bana göre, başından beri oraya ulaşmaya çalışıyor.»

Fox, «Peki böyle düşünmeni gerektiren ne?» diye sordu.

Onlara Danny Malone'den söz etti Devlin. Konuşması bitince, Ferguson, «Haklı olabilirsin,» dedi.

Devlin başını salladı.

«Danny yeraltı dünyası tarafından kullanılan ülkenin birçok yerindeki güvenilir gizlenme yerlerinden söz etmişti, ama Cussane'nin şu anda Galloway bölgesinde bulunması gerçeği akla hemen bunun Mungo Kardeşler tarafından işletilen güvenilir evle bir bağlantısı olduğunu getiriyor.»

«Şimdi ne yapacağız, efendim?» diye Fox, Ferguson'a sordu. «Glasgow'daki özel Şubeyle bu Mungo denilen yere bir baskın mı düzenleyeceğiz?»

«Hayır, bunu boşver.» dedi Devlin. «Yerel polisin ne denli başarılı olduğunu gösteren bir örnek var zaten. Yakaladılar, sonra da ellerinden kaçıp kurtulmasına izin verdiler.»

Pencereden dışardaki karanlığa baktı.

«Bu gece artık bir şey yapılamayacak denli geç oldu. Onun için de öyle. O tepelerde hâlâ yaya olacak.»

«Oyle olmaya eli mahkûm,» dedi Devlin.

«Öyleyse... sen ve Harry yarın uçakla Glasgow'a gideceksiniz. Şu Mungo denilen yeri bizzat siz kontrol edin. Elimdeki özel yetkileri kullanacağım. Bu kez özel Şube sizin her dediğinizi yapacak.»

Dışarıya çıktı. Fox, Devlin'e bir sigara verdi.

«Ne düşünüyorsun?»

«Kelepçeli olarak ellerindeydi, Harry,» dedi Devlin. «Ve o yine de kaçıp kurtuldu. İşte, düşündüğüm şey bu. Şimdi bana çakmağını uzat.»

§

Cussane granit kayalar arasında akan bir dere yatağını izleyerek huş ağaçları arasından indi. Hep bayır aşağı inmesine karşın yine de yorgunluk hissetmeye başlıyordu.

Dere bir kayanın kenarında gözden kayboluyor, daha önce de birçok kez olduğu gibi çağlayan şeklinde aşağıdaki bir havuzcuğa dökülüyordu. Alacakaranlıkta umduğundan daha hızlı huş ağaçları arasında aşağıya doğru kaydı ve bir toprak birikintisinin üzerine düştü. Çantasını ise elinde sımsıkı tutmaktaydı.

Cussane bir dizi üzerinde doğrulurken bir an şaşkınlıktan irkilerek nefes alamadı. Havuzcuk kenarında çömelmiş durumda iki çocuk görmüştü. Dikkat edince, kızın sandığından daha büyük olduğunu, farketti. On altı yaşında olmalıydı. Çizme, kot pantolon ve ona oldukça bol gelen eski bir yün ceket giymişti. Sivri bir yüzü iri siyah gözleri ve püsküllü İskoç beresi altından çıkan gür siyah saçları vardı.

Erkek çocuğu daha küçüktü. On yaşından büyük olamazdı. Eski bir jarse ceket, paçaları kesilerek yapılmış tüvit bir pantolon, pek yeni olmayan bez koşu ayakkabıları giymekteydi. Tam o anda ucunda bir alabalık sallanan bir balıkçı zıpkınını sudan çıkarıyordu.

Cussane gülümsedi.

«Geldiğim yerde bu iş pek sportmence sayılmaz.» dedi.

«Koş. Morâg!» diye erkek çocuğu bağırdı. Ucunda alabalık sallanan zıpkınla Cussane'ye doğru atıldı. ama bastığı yer çökünce havuzcuğa düştü. Suyun, yüzüne çıktığında zıpkını hâlâ tutuyordu. Ne var ki, yağmur sularıyla kabaran bir akıntı bir anda çocuğu içine çekip sürüklemeye başladı.

«Donal!» diye kız çığlık atarak havuzcuğun kenarına doğru fırladı.

Cussane kızı omzundan yakalayarak geriye çekti tam o anda kızın basacağı yerdeki toprak da çöktü.

«Aptal olma. Aynı şey senin de başına gelir sonra.» dedi kıza.

Kız çırpınarak elinden kurtulmaya çalıştı. Cussane elindeki çantayı yere bıraktı, kızı yolundan çekip kenara doğru itti ve dere kıyısı boyunca ağaçlar arasında koşmaya başladı. Dere ilerde kayalar arasındaki dar bir yataktan aşağıya dökülüyor, sular çocuğu oraya doğru hızla sürüklüyordu.

Cussane tüm gücüyle ileriye doğru atıldı. Kızın da arkadan izlediğinin farkındaydı. Yağmurluğunu seri bir hareketle çıkarıp kenara fırlattı. Kayalar üzerinde sekerek suyun aktığı dar yere çocuktan önce ulaştı, çocuğun hâlâ elinde tuttuğu ama artık ucunda balık bulunmayan zıpkının sudan dışarıya çıkmış ucunu yakalayabilmek için uzandı.

Ve başardı da, ama aynı anda akıntının büyük gücünü farketti ve önleyemediği bir durumla balıklama suya düştü. Tekrar su yüzeyine aşağıdaki havuzcukta çıkabildi. Çocuk ondan bir iki metre ötedeydi hemen yanına yaklaştı ve ceketinden sıkıca yakaladı. Bir an sonra da akıntı onları çakıllı bir kıyıya attı. Kız yarıktan aşağıya doğru hızla inerken, erkek çocuğu da yerden doğruldu, sudan çıkmış bir tazı gibi silkindi ve kızı karşılamak için ona doğru tırmanmaya başladı.

Ani bir girdap Cussane'nin siyah şapkasını yanına getirdi. Uzanarak şapkayı eline aldı, şöyle bir inceledikten sonra güldü.

«Bir daha eskisi gibi asla olmayacağı kesin,» diyerek havuzcuğa doğru fırlatıp attı.

Dere yatağından çıkmak için geri döndüğünde, kesilerek namlusu kısaltılmış bir tüfekle burun buruna geldi. Tüfeği tutan kişi en az yetmiş yaşındaydı ve Morág'la genç Donal yanında dikiliyorlardı. Adamın sırtında eski püskü bir tüvit elbise vardı, kızınkinin aynısı bir bere giyiyordu ve sakalları iyice uzamıştı.

«Kim o, büyükbaba?» diye kız sordu. «Belediye sular görevlisi değil.»

«Boynundaki papaz yakasıyla hiç öyle birine benzemiyor.»

Yaşlı adamın şivesi Kuzey İskoçyalılara özgüydü.

«Sırtındaki elbisenin adamı mısın?» diye sordu.

«Evet papazım. Adım Fallón,» dedi Cussane. «Peder Michael Fallón.»

Arazi haritasını incelerken gözüne iliştiği bölgedeki bir köyün adını anımsadı.

«Whitechapel'e gidiyordum, otobüsü kaçırdım ve dağlardan kestirme gitmeye çalışıyordum.»

Kız Cussane'nin yağmurluğunu alıp getirmek için geriye doğru yürüdü. Döndüğünde yaşlı adam yağmurluğu elinden aldı.

«Şimdi de sıra sende, Donal, haydi git de beyefendinin çantasını alıp gel.»

Demek ki, yaşlı adam her şeyi başından beri görmüş olmalıydı. Çocuk çantayı almak için koşarak uzaklaştı. Yaşlı adam yağmurluğu elinde şöyle bir tarttı, sonra elini cebine soktu ve ***Stechkin***'i çıkardı.

«Şuna bir baksana. Belediye sular görevlisi değil. Moräg, bu kesin... Ayrıca garip bir papaz.»

«Donal'ı kurtardı ama büyükbaba, öyle değil mi?» dedi kız, yaşlı adamın koluna dokunarak.

Adam kıza dönerek hafifçe gülümsedi.

«Evet, haklısın. Öyleyse hemen kampa koş. Bir konuğumuz olduğunu söyle, çaydanlığı ateşe koysunlar.»

Stechkin'i yine cebin içine koyarak yağmurluğu Cussane'ye verdi. Kız geriye dönüp ağaçların arasında koşarak uzaklaştı. Aynı anda da erkek çocuğu çantayla birlikte göründü.

«Benim adım Hamish Finlay... size minnettarım.» dedi yaşlı adam. «Elimizdekileri bizimle birlikte paylaşmaya hoşgeldiniz. Hiç kimse bundan daha iyisini söyleyemez.»

Sonra da hep birlikte ağaçların arasında ilerlemeye başladılar.

Cussane. «Burası garip bir ülke,» dedi.

Hamish Finlay bir pipo çıkardı, eski bir kese içindeki tütünden pipoya doldurdu, bu arada tüfeğini de kolunun altında tuttu.

«Evet, Galloway böyledir insan burada kaybolabilir, başkalarından kolayca kopabilir. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?»

«Evet, anlıyorum,» dedi Cussane. «Zaman zaman hepimiz böyle bir şeye gereksinme duyarız.»

İlerde korku dolu bir çığlık duyuldu. Kızın sesiydi. Finlay silahı hemen ateşe hazır durumda tuttu. Yaklaşınca kızın uzun boylu, iri yapılı birinin kolları arasında çırpındığını gördüler. Tıpkı Finlay gibi onun da bir tüfeği vardı, arkasına eski püskü, yamalı bir tüvit elbise giymişti. Yüzü acımasızdı, sakalı iyice uzamıştı ve şapkasının altından sapsarı saçları çıkmaktaydı. Kızın korkmasından zevk alıyormuş gibi bakıyordu, yüzünde yanm bir gülümseme vardı. Cussane adama karşı büyük bir öfke duydu, ama onunla ilgilenme işini Finlay üzerine aldı,

«Bırak kızı, Murray!»

Öteki adam kaşlarını çatarak tehdit edercesine baktı, kızı kolları arasında kısa bir süre daha tutmaya devam etti, sonra zoraki bir gülümsemeyle kızı kendinden itti.

«Biraz eğleniyorduk yalnızca.» Kız koşarak ondan uzaklaştı.

«Kim bu?» diye Cussane'yi göstererek sordu.

«Murray, ölen kardeşimin oğlusun sen ve benim sorumluluğum altındasın, ama sıcak bir yaz gününde bozulmuş et gibi pis koktuğunu acaba sana hiç söyledim mi?»

Murray'in eli hafifçe tüfeğine doğru uzandı, gözleri öfkeden alev alevdi. Cussane elini yağmurluğunun cebine sokarak ***Stechkin***'i yakaladı. Yaşlı adam sakin bir tavırla ve karşısındakini aşağılarcasına piposunu yaktı. O anda Murray'den bir şeyler uçup gitti sanki, topukları üzerinde geriye dönüp oradan uzaklaştı.

«Öz yeğenim.» diyen Finlay başını iki yana salladı. «Ne demişler: 'Dostlarımızı biz kendimiz seçeriz, ama akrabalarımız bizim için seçilirler.'»

«Doğru.» dedi Cussane. Yeniden yürümeye başladılar.

«Evet, sen de artık elini o tabancanın kabzasından çekebilirsin. Şimdilik gerek olmayacak, Peder... ya da her neysen.»

§

Dere kıyısındaki kamp yoksulluk içindeydi. Üç at arabasının tenteleri eski ve yamalıydı; tek motorlu araç olan Jip ise İkinci Dünya Savaşından kalma bir hurdaydı, insanı etkileyen yoksulluk yalnızca eşyalarda değildi, insanların da durumu aynıydı. Bir ateş başında yemek pişiren üç kadının giysileri yırtık pırtık ve otlayan yarım düzine at arasında oyun oynayan çocuklar yalınayaktı.

Cussane derin ve rüyasız, ama tümüyle dinlendirici bir uykudan sonra gözlerini açtığında, karşısında kendisine bakan Morāg'ı buldu.

Cussane gülümsedi.

«Merhaba.»

«Çok garip,» dedi kız. «Bir dakika önce uyuyordun. bir dakika sonra gözlerini açınca sanki hiç uyumamış gibiydin, uyku sersemliği yoktu hiç. Böyle olmayı nasıl öğrendin?»

«Yılların kazandırdığı alışkanlıkla.» Saatine bir göz attı. «Daha altı otuz...»

«Bizler erken kalkarız.»

Başıyla arabanın dışını işaret etti. Cussane'nin kulağına insan sesleri, burnuna da kızaran etin kokusu geldi.

«Giysilerini kuruttum.» dedi kız. «Biraz çay ister misin?»

Morāg onu memnun etmeye çalışıyormuş gibi istekliydi ve böyle davranması çok etkileyiciydi. Cussane uzanıp kızın başındaki bereye asılarak bir kulağını berenin içine soktu;

«Bereni sevdim,» dedi.

«Annem ördü.» Bereyi başından çıkardı, eline olıp baktı. Yüzü üzgündü.

«Ne güzel. Annen burada mı?»

«Hayır,» dedi Morāg ve bereyi yeniden giydi.

«Geçen yıl McTavish adında bir adamla kaçtı. Avustralya'ya gittiler.»

«Ya baban?»

«Annemi ben bebekken terketmiş.» Omuz silkti. «Ama ben aldırmıyorum.»

«Genç Donal kardeşin mi oluyor?»

«Hayır. Onun babası, yani Murray, benim kuzenim olur Murray'i daha önce görmüştün.»

«Ah, evet. Onu sevmiyorsun sanırım?»

Kız titredi.

«Ona sinir oluyorum.»

Cussane, Murray'a karşı yine öfke duyduğunu farketti, ama öfkesini kontrol altına aldı.

«Çay makbule geçer, tabii bir de giysilerimi getirirsen iyi olur.»

Kızın alaycı ve yaşına göre çok olgun yanıtı Cussane'yi şaşırttı.

«Seni baştan çıkarırım diye mi korktun. Peder?» Sonra da sırıttı. «Gidip çayını getireyim.»

Hızla arabadan dışarıya fırladı.

Elbisesi iyice fırçalanmış ve kurumuştu. Çabucak giyindi. Yeleğiyle papaz yakasını bir kenara bırakarak balıkçı yaka, ince bir kazak giydi. Hâlâ yağmur yağdığı için yağmurluğunu da giyerek dışarıya çıktı.

Murray Finlay arabanın yan tarafına yaslanmış piposunu içmekteydi, Donal da onun ayakları dibine çökmüştü.

Cussane, «Günaydın.» dedi, ama Murray'in yanıtı kaşlarını çatarak bakmak oldu.

Moräg elinde bir fincan çayla ateşin yanından dönünce Murray.

«Bana yok mu?» diye sordu.

Kız ona hiç aldırmadan elindeki çayı Cussane'ye verdi.

Cussane. «Büyükbaban nerede?» diye sordu.

«Derenin kıyısında balık tutuyor. Gel, sana göstereyim. Çayını da getir.»

Başındaki o bereyle çocuksu bir çekiciliği vardı kızın. Üzerindeki giysiler eski püskü olmasına karşın, dünya umurunda değilmiş gibiydi. Böyle bir kızın Murray gibilerle ilişki kurarak önündeki yıllarda kötü yola düşmesini düşünmek hiç hoş değildi.

Kızla birlikte dere kıyısına vardılar. Yaşlı Hamish Finlay dizlerine dek suya girmiş, oltasını ustalıkla savuruyordu. Bir ara derenin derin tarafında ansızın bir alabalık havaya fırladı ve yine hemen suya dalıp gözden kayboldu.

Yaşlı adam Cussane'ye doğru şöyle bir baktı ve kıkırdayarak güldü.

«Zıplayanı gördün mü? Hayatta iyi şeylerin yanlış yerlerde ortaya çıkmasına ne denli sık rastlandığını farkettin mi?»

«Evet, oldukça sık.»

Finlay Moräg'a oltasını verdi.

«Sepette üç tane iri balık var. Onları alıp git ve kahvaltıyı hazırla.»

Morägbalık sepetiyle birlikte kampa geri döndü. Cussane yaşlı adama bir sigara sundu.

«İyi bir kız.»

«Ya evet, ne demezsin.»

Cussane adamın sigarasını yaktı.

«Bu sürdürdüğünüz yaşam tarzı oldukça garip,.Sanırım, sizler yine de çingene değilsiniz, öyle değil mi?»

«Yolların insanlarıyız. Gezici tenekeciler. İnsanlar bize birçok ad yakıştırırlar ve bunların hiçbiri de iyi adlar değildir. Culloden'de yaşamış bir kabileden geriye kalan son temsilcileriz. Ama öteki gezgin gruplarla da bağlarımız var. Örneğin, Moräg'ın annesi bir İngiliz çingenesiydi.»

«Uzun süre kalacağınız bir yer yok mu?»

«Hayır, yok. Hiç kimse bizi bir yerde uzun süre barındırmaz. Whitechapel'deki polis yarına kalmadan buraya damlayacaktır. Üç gün... bize tanıyacağı süre üç gün olacak, ondan sonra bizi buradan atacaktır. Ya sen?»

«Kahvaltımızı yapar yapmaz hemen yola çıkacağım.»

Yaşlı adam başını salladı.

«Dün gece boynunda bulunan papaz yakası hakkında hiçbir şey sormayacağım. Çünkü o iş yalnızca seni ilgilendirir. Senin için yapabileceğim bir şey yok mu?»

«Hiçbir şey yapmaman en iyisi,» dedi Cussane.

«Demek öyle,» diyen Finlay derin bir iç çekti.

O sırada bir yerlerden Moräg'ın çığlığı duyuldu.

§

Cussane ağaçların arasında çığlık sesinin geldiği yere doğru koştu ve onları huş ağaçlarıyla çevrili bir açıklıkta buldu. Kız sırtüstü yerde yatıyordu; Murray üzerine abanmıştı, kızı zorla yerde tutmaya çalışırken yüzünde yalnızca şehvet vardı. Bir eliyle kızın göğsünü yakaladı, kız bir çığlık daha attı, işte tam o anda Cussane yanlarına ulaştı. Murray'ın sarı saçlarını avuçlayarak sıkıca yakaladı ve öylesine acımasızca asıldı ki, bu kez çığlık atan Murray oldu. Iriyarı adam ayağa kalktı, Cussane onu kendine doğru çevirdi, bir an öylece tuttuktan sonra iterek kendinden uzaklaştırdı.

«Bir daha kıza elini sürme sakın!»

Aynı anda da arkadan gelen yaşlı Hamish Finlay yetişti. Tüfek elinde ateşe hazırdı.

«Murray, seni uyarmıştım,» dedi.

Ama Murray ona aldırmadı bile büyük bir öfkeyle Cussane'ye doğru atıldı.

«Seni küçük bir solucan gibi ezeceğim!»

İki kolunu birden kaldırarak atılan Murray karşısında Cussane hızla yana çekildi ve yanından geçerken Murray'in böbreklerine sol yumruğunu indirdi. Murray bir dizi üzerine devrildi, bir an olduğu yerde öylece dondu kaldı, sonra yine ayağa kalkarak en şiddetli yumruklannı savurdu. Ama bunları kolayca atlatan Cussane, sol yumruğunu rakibinin göğüs kafesinin altına indirdi, onu hemen izleyen sağ yumruğu da yanağına inerek etini parçaladı.

«Murray, benim Tanrım durum gerektirdiğinde Gazap Tanrısıdır.»

İriyarı adamın yüzüne ikinci kez yumruğu indirdi.

«Bu kıza bir daha dokunursan seni öldürürüm, anlıyor musun?»

Cussane sonra da Murray'in tam dizkapağının altını tekmeledi. İriyarı adam dizleri üzerine çöktü ve öylece kalakaldı.

Bu kez yaşlı Finlay atağa geçti.

«Sana son uyarımı yapmıştım, alçak herif.»

Tüfeğiyle Murray'ı dürttü. «Bugün kampımı terkedecek ve kendi yoluna gideceksin.»

Murray acıyla ayağa kalktı, topallaya topallaya kampa doğru yürümeye başladı.

Finlay, «Aman Tanrım, ne adammışsın, hiçbir işi yarım yapmıyorsun,» dedi.

«Yarım yamalak iş yapmanın bir yararı olacağını asla düşünmemişimdir.» diye karşılık verdi Cussane.

Moräg balık oltasıyla sepeti yerden almıştı. Durup bir süre Cussane'ye baktı, gözlerinde hayranlık dolu bir şaşkınlık vardı. Geri geri çekildi. «Ben kahvaltıyla ilgileneyim,» dedi fısıltı gibi bir sesle, sonra da dönerek kampa doğru koşmaya başladı.

O anda Jip motorunun çalışmaya başladığı duyuldu, biraz sonra da uzaklaşarak duyulmaz oldu.

«Fazla vakit geçirmedi,» dedi Cussane.

Finlay, «Beladan iyi kurtulduk. Haydi, gidip kahvaltımızı yapalım,» dedi.

§

Murray Finlay, Whitechapel'deki gazete bayiinin önünde Jipi durdurdu ve düşünmeye başladı. Genç Donal yanında oturmaktaydı.

Babasından nefret ediyor ve korkuyordu. Babasıyla birlikte gelmek istememiş, ama babası ona hiçbir seçme şansı vermemişti.

«Burada bekle.» dedi Murray. «Ben biraz tütün alıp geleceğim.»

Bayiinin kapısına doğru ilerledi, iterek açmak istedi, ama kapı açılmadı. Küfrederek geri dönüyordu ki, tam o anda kapının önüne yığılı bırakılan sabah gazetelerini gördü ve dikkatini ilk sayfadaki bir fotoğraf çekti. Hemen cebinden çakısını çıkartp gazete paketinin ipini kesti ve en üsttekini çekip aldı.

«Vay, vay, vay, şuna bak hele! İşte, şimdi seni yakaladım, alçak herif.»

Dönüp hızla yürüyerek caddenin öteki tarafına geçti ve polisin oturduğu evin bahçe kapısını açtı.

Genç Donal babasının bu hareketine şaşırmıştı. Jipten aşağıya atladı, aynı gazetelerden bir tane de o aldı. Karşısında birden Cussane'nin oldukça iyi çekilmiş bir fotoğrafını buldu. Bir süre gözlerini ayıramadan derede canını kurtaran adamın fotoğrafına baktı, sonra geriye döndü ve geldikleri yönde koşmaya başladı.

§

Donal koşarak kampa vardığında, Morâg kahvaltı bulaşığını yıkamaya hazırlanıyordu.

«Ne var?» diye Morâg bağırarak sordu, çünkü çocuğun bir sorunu olduğu açıkça anlaşılıyordu.

«Peder nerede?»

«Büyükbabamla birlikte koruda geziniyor. Ne oldu?»

Kampa doğru yaklaşan bir Jip sesi duyuldu. Donal çılgın gibi elindeki gazeteyi gösterdi.

«Şu resme bir bak. Bu o.»

Gerçekten de öyleydi. Ferguson'un açıkladığı tanımda. Cussane'nin bir papaz gibi dolaştığı, bir **IRA** üyesi olması yanında çok da tehlikeli olduğu bildiriliyordu.

Jip gürültüyle kamp alanına daldı. Murray elinde tüfeğiyle birlikte hemen aşağıya atladı, onu üniformalı köy polisi izledi. Polis aceleden traş olmaya bile vakit bulamamıştı.

«Nerede?» diye Murray sordu ve Donal'ı saçlarından yakalayarak sarstı. «Söyle, küçük afacan!»

Donal acıyla çığlık attı. «Koruda.»

Murray çocuğu iterek polise bir baş işareti yaptı.

«Tamam. Haydi, gidip yakalayalım onu.»

Dönüp koruya doğru hızla ilerlemeye başladı.

Moräg hiç düşünmedi, yalnızca harekete geçti. Arabaya daldı, Cussane'nin çantasını alıp Jipin içine attı. Sonra Jipe bindi, direksiyonun başına geçti ve kontağı çevirerek motorunu çalıştırdı. Doha önce de sık sık Jip kullandığı için ne yapacağını biliyordu. Murray'le polisin yanından geçip gidecekti, ama Murray Jipin sesini duyunca ona doğru döndü. Moräg adamın yüzündeki öfkenin farkındaydı. Murray tüfeğini ateşledi, tam o anda Moräg da direksiyonu hızla onlara doğru çevirerek mermiden kurtulmayı başardı. Murray kendisini yana atıp Jipin yolundan çekildi. Moräg dosdoğru huş ağaçlarından oluşan koruya ilerledi. O sırada çıkan gürültülerden harekete geçen Cussane'yle Finlay de kampa doğru koşmaya başlamışlardı. Ağaçlar arasında hızla yaklaşan Jipi görünce durdular.

«Ne oldu. evlat?» diye Finlay bağırdı.

«Murray polis getirdi. Atla! Çabuk atla!» diye kız Cussane'ye seslendi.

Cussane hemen kızın yanındaki koltuğa atladı. Moräg ağaçlar arasında bir yarım daire çizdikten sonra kampa doğru hızla ilerlemeye başladı. Murray yanında polis olduğu halde topallaya topallaya geliyordu, üstlerine doğru hızla yaklaşan Jipi görünce kendilerini yana fırlattılar. Jip ağaçların arasından çıktı, engebeli arazide yere çarpa çarpa ilerledi, kamp alanını geçip yola çıktı.

Moräg frene basarak Jipi durdurdu.

«Whitechapel'e gitmek doğru olmayacak. Yola barikat kurmazlar mı?»

«Tüm yollara barikatlar kuracaklardır.» dedi Cussane.

«Öyleyse nereye gidiyoruz?»

«Biz mi?» diye Cussane sordu.

«Sakın tartışmayın, Bay Cussane. Eğer yanında kalırsam beni sana yardım ettim diye tutuklayacaklarını biliyorum.»

Sonra ona Donal'ın verdiği gazeteyi uzattı. Cussane fotoğrafına bakıp açıklama bölümünü hızla okudu. Dudaklarını çarpıtarak alaycı bir şekilde gülümsedi. Demek kendisini durdurmak isteyen birisi peşine beklediğinden çok daha çabuk düşmüştü.

«Ee, nereye gidiyoruz?» diye kız sabırsızca sordu.

Cussane kararını verdi.

«Sola dön ve tırmanmaya devam et. Tepelerin Öteki tarafında, Larwick adında bir köyün hemen dışındaki bir çiftliğe varmaya çalışacağız. Bana bu tiplerin her tür arazide yol aldığını söylemişlerdi, öyleyse yola ne gerek var, değil mi? Yalnız önce söyle bakalım, arazide kullanabilecek misin bunu?»

«Sen yolu göster yeter?» diyerek gaza bastı kız.

§

BOLUM XIII

Vadi aslında Ulusal Parktı. Yoldan ayrılarak, yağmurlarla kabaran bir dere boyunca çam ağaçları arasında kıvrıla kıvrıla ilerleyen dar bir patikadan tırmanmaya başladılar Gittikçe yükseklere çıktılar, sonunda küçük bir yaylaya ulaştılar.

Cussane kızın koluna dokunarak, «Tamam, dur,» dedi motorun gürültüsünü bastıran bir sesle.

Moräg frene basıp Jipi durdurdu. İki yanlarında birbiri ardına tepeler uzanıyor, sis ve yoğun yağmur içinde gözden kayboluyordu. Cussane arazi haritasını çıkardı, araziyi incelemek için Jipin yanından ayrılarak düzlüğün kenarına doğru biraz ilerledi. Harita bir askeri harita kadar doğruydu. Hiç güçlük çekmeden Larwick'i buldu. Danny Malone'nin Mungo'ların çiftliği dediği Glendhu köyden yalnızca birkaç mil ötedeydi. Glendhu'nun Gal dilinde anlamı Siyah Vadi oluyordu ve orada tek bir çiftlik işaretliydi. Danny'nin sözünü ettiği yer orası olmalıydı. Haritaya bakarak aşağılarda uzanan arazi yapısını incelemesi birkaç dakikasını daha aldı, sonra yine Jipin yanına geri döndü.

Moräg başını elindeki gazeteden kaldırdı. «**IRA** üyesi olduğun konusunda burada yazılanlar doğru mu?»

Yağmurdan kurtulmak için Cussane Jipin içine girdi.

«Sen ne düşünüyorsun?»

«Burada sık sık papaz kimliğiyle dolaştığın yazıyor. Yani gerçek bir papaz değil misin?»

Cussane gülümsedi.

«Eğer gazeteler öyle yazıyorsa, o zaman doğru olması gerekir. Neden soruyorsun? Yoksa böyle biriyle birlikte olmak seni kaygılandırıyor mu?»

Kız başını hayır anlamında salladı.

«Derede Donal'ın hayatını kurtardın ve buna hiç zorunlu değildin. Bana da yardım ettin... beni Murray'in elinden kurtardın.»

Elindeki gazeteyi katlayıp arka tarafa fırlattı. Yüzünde hafif bir şaşkınlık vardı.

«Gazetede anlatılan adamla şu anda yanımda duran adam sanki birbirlerinden apayrı iki kişi gibi.»

«Çoğumuz en az üç ayrı kişiyizdir,» dedi Cussane. «Birincisi, benim kendimi düşündüğüm gibi bir kişiyim, ikincisi senin beni düşündüğün gibi bir kişiyim.»

«Üçüncüsü de gerçekte olduğun kişisin.» diye Morāg tamamladı.

«Doğru, ama bazı insanlar ancak sürekli olarak koşullara uyum sağlayarak yaşayabilirler. Birçok farklı insan olurlar ve bunda başarı kazanabilmeleri için de canlandırdıkları kişilikleri gerçekten yaşamaları gerekir.»

«Tıpkı aktörler gibi mi?» diye kız sordu.

«Evet öyle. İyi bir aktör gibi belirli zamanlarda oynadıkları role gerçekten İnanmaları gerekir.»

Morāg arkasına yaslanmış, ona doğru hafifçe dönerek kollannı göğsünde kavuşturmuş, dikkatle dinliyordu. İşte o anda kızın geçmişine ve daha önce hiç okula gitmemiş olmasına karşın, son derece akıllı olduğunu farketti.

«Anlıyorum,» dedi kız. «Demek ki bir papaz rolü oynadığın zaman gerçek bir papazmış gibi hareket ediyorsun.»

Kızın açık sözlülüğü insanı rahatsız ediciydi.

«Onun gibi bir şey.»

Bir süre konuşmadan sessizce oturdular. Sonra Cussane yavaşça.

«Koruda beni kurtardın. Eğer sen olmasaydın, şimdi yine ellerim kelepçeli olacaktı.» dedi.

«Yine mi?» diye kız sordu.

«Dün polis tarafından yakalanmıştım. Beni trenle Glasgow'a götürüyorlardı, ama onları atlatmayı başardım. Tepelerden buraya geldim ve sizinle karşılaştım.»

«Gelmen Donal için iyi oldu,» dedi Moräg. «Aslına bakarsan, benim için de iyi oldu.»

«Murray'i mi kastediyorsun? Uzun zamandan beri mi seni rahatsız ediyordu?»

«Evet, on üç yaşımdan beri. Annem yanımdayken o denli kötü değildi. Murray'i kontrol altında tutardı. Ama o gittikten sonra...»

Omuz silkti

«Eskiden benimle böyle çok uğraşmazdı, oma son zamanlarda işi iyice azıtmıştı. Kamptan kaçıp gitmeyi düşünüyordum.»

«Kaçıp gitmek mi? Peki, ama nereye?»

«Büyükanneme. Annemin annesine. O gerçek bir çingenedir. Adı Brana... Brana Smith, ama o kendisine Çingene Rose der.»

«Böyle bir adı daha önce duymuş gibiyim,» dedi Cussane gülümseyerek.

«Onda doğuştan yetenek vardır.» dedi Moräg ciddi bir ifadeyle. «El falı, kristal küre ve kâğıt falına bakar. Gezici panayırlarla birlikte dolaşarak çalıştığı zamanlar dışında, Londra'nın Wapping semtinde, nehir kıyısında, kaldığı bir evi var.»

«Onun yanına mı gitmek istiyorsun?»

«Büyükbabam büyüdüğüm zaman onun yanına gidebileceğimi hep söylerdi.» Şöyle bir silkindi.

«Ya sen? Londra'ya gitmeyi düşünüyor musun?»

«Belki,» dedi Cussane yavaşça.

«Öyleyse birlikte gidebiliriz.»

Kız bunu çok doğal bir şeymiş gibi, sakin bir tavırla söylemişti.

«Hayır,» dedi Cussane.

«Ben öyle düşünmüyorum. Öncelikle, böyle bir şeye kalkışmamız senin başını daha çok derde sokacaktır. Sonra da, hafif yolculuk yapmalıyım. Fazla bagajım olmamalı. Koşmam gerektiği zaman hızlı koşabilmeliyim. Bir de başkasını düşünmek için zaman harcamamalıyım.»

Kızın bakışları incinmiş gibiydi, ama duygularını belli etmedi, yalnızca Jipten aşağıya indi ve ellerini ceplerine sokarak patikanın yanında durdu.

«Anlıyorum sen buradan yoluna devam et. Ben vadiye geri döneceğim.»

Bir an için gözlerinin önünde kampın yoksulluğu ve kızın bu sefalet içinde ömür boyu yıpranıp gitmesi geldi. Hayır, o daha iyisine lâyıktı. Hem de çok daha İyisine.

«Aptal olma,» dedi Cussane. «Haydi, bin!»

«Niçin?»

«Ben haritadan izlerken senin de Jipi kullanman gerek, öyle değil mi? Aşağıdaki vadiye ineceğiz, sonra da şu ilerdeki tepeye tırmanacağız. Larwick dışında Glendhu denilen yerde bir çiftlik var.»

Moräg gülümseyerek hemen direksiyonun başına geçti.

«Orada dostların mı var?»

«Tam olarak değil,» dedi Cussane.

Çantasına uzandı, alt tarafındaki gizli bölmeyi açıp bir tomar para çıkardı.

«Bu paraların dostu onlar. Aslına bakarsan, çoğu insan paraya tapar.»

Tomardan birkaç banknot ayırdı, katlayarak Moräg'ın ceket cebine soktu.

«Bunlar büyükanneni bulana dek sana yeter.»

Kızın gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açıldı.

«Bu paraları kabul edemem.»

«Ah, hayır, edebilirsin. Haydi, artık şu Jipi çalıştır da yolumuza devam edelim.»

Morâg vitesi küçültüp patikadan aşağıya doğru dikkatle inmeye başladı.

«Peki, oraya vardığımızda ne olacak? Bana yani?»

«Buna sonra karar veririz. Belki yolda bir tren yakalayabilirsin. Tek başına kalınca, daha başarılı olabilirsin. Çünkü peşinde oldukları kişi benim, bu bakımdan senin için tek tehlike benimle birlikte olmandır.»

Kız hiçbir şey söylemedi. Cussane de sessizce haritayı inceledi. Sonunda ilk konuşan Morâg oldu.

«Benimle Murray arasındaki işi iğrenç buluyor musun? Yani günahkârlık bakımından?»

«Günahkârlık mı?» Cussane hafifçe güldü.

«Sevgili yavrum, belki Murray günahkâr olmaya yaklaşacak denli hayvan olabilir, ama sen gerçek günahkârlığın, gerçek kötülüğün nasıl bir şey olduğu konusunda hiçbir şey bilmiyorsun. Çoğu insanın ömürleri boyunca işledikleri günahtan daha fazlasını bir papaz bir hafta içinde dinleyebilir.»

Morâg ona şöyle bir baktı.

«Ama sen yalnızca bir papaz gibi göründüğünü söylemiştin sanırım.»

«Öyle mi demiştim?»

Cussane yeni bir sigara yaktı ve gözlerini kapatarak arkasına yaslandı.

§

Polis arabası Glasgow Havaalanının otoparkından çıkarken Trent sürücüye, «Nereye gideceğimizi biliyorsun,» dedi.

«Oraya varmak için yalnızca otuz beş dakikamız var.»

Arabanın arka koltuğunda Devlin ve Fox oturmaktaydı. Trent onlara doğru dönerek, «Yolculuğunuz iyi geçti mi?» diye sordu.

«Çabuk geldik, en önemlisi de buydu.» dedi Fox. «Son durum ne?»

«Cussane yine ortaya çıktı. Bu kez Galloway tepelerindeki bir çingene kampında. Uçağınız alana inmeden kısa bir süre önce arabadaki telsizle haber almıştım.»

«Ve yine kaçıp kurtuldu, öyle mi?» diye Devlin sordu.

«Evet, öyle oldu.»

«Kötü bir alışkanlığa tutuldu desenize.»

«Her neyse. Dunhill bölgesine gitmek istediğinizi söylemiştiniz. Şimdi doğruca Glasgow merkez garına gidiyoruz, Karayolu hâlâ sel suları altında, ama Londra'ya giden eksprese binmek için gerekli girişimleri yaptım. Bizi Dunhill'de bırakacaklar. Ayrıca Cussane'yi yakalayan, sonra da elinden kaçıran aptalı, yani Çavuş Brodie'yi de yanımıza almamız gerekecek. Hiç olmazsa bölgeyi iyi biliyor.»

«Güzel.» dedi Devlin.

«Her şey hallolmuş gibi görünüyor. Umarım yanınıza silah almışsınızdır, değil mi?»

«Evet, aldım. Acaba nereye gittiğimizi bilmemin bir sakıncası var mı?» diye Trent sordu.

Fox, «Dunhill bölgesinden çok uzakta olmayan, Larwick adında bir köye gidiyoruz,» dedi.

«O köyün biraz ilersinde bir çiftlik var. Aldığımız bilgilere göre, burası kaçan yasadışı kişiler için bir tür gizlenme yeri olarak işletilmekteymlş. Adamımızın orada olacağını düşünüyoruz.»

«Öyleyse yardım kuvvetleri çağırmama izin vermelisiniz.»

«Hayır, olmaz,» dedi Devlin.

«Sözkonusu çiftliğin yakın çevresinde başka bir yerleşim olmadığını anlıyoruz. Bu durumda üniformalı olsun ya da olmasın fazla kişi hemen dikkati çeker. Ve eğer adamımız oradaysa, yine hemen kaçmaya kalkışacaktır.»

«Böylece ortaya çıkınca biz de onu yakalarız,» dedi Trent.

Devlin başını çevirip Fox'a şöyle bir baktı. Fox da onu onaylarcasına başını salladı. Bunun üzerine İrlandalı yine Trent'e doğru dönerek konuşmaya devam etti.

«Önceki gece, üç **Geçici IRA** üyesi onu İrlanda'da öldürmeye çalıştı, ama o üçünün de icabına baktı.»

«Aman Tanrım!»

«Evet, aynen böyle oldu,» dedi Harry Fox.

«Onu yakalamadan önce senin adamlarından da birkaçını temizleyecektir. O nedenle bizim dediğimiz gibi hareket etmek en iyisi olacak, başmüfettiş. İnanın bana.»

§

Glendhu'ya kuşbakışı bakan tepenin üzerinde, Cussane'yle Moräg ıslak eğreltiotlarının arasına çömelerek aşağıya baktılar.

Patika sona ermişti, ama devam etmiş olsaydı bile, Cussane Jiple daha fazla gitmeyi akıllıca bulmamıştı. Eğer işler ters giderse o zaman Jip elinde bir koz olacaktı ve Mungo Kardeşlerin Jipten haberdar olmamaları daha iyiydi.

«Çiftlik buradan pekiyi seçilemiyor,» dedi Morâg.

Oysa yanılıyordu çünkü aşağıdaki çiftlik hiç de hoş olmayan bir manzara sergiliyordu. Ahırın çatısı yoktu, ana binanın çatısındaki kiremitler eksikti. Avluda içi su dolu çukurlar vardı. Ayrıca lastikleri olmayan bir kamyon ve bir de pastan kıpkırmızı olmuş çürüyen bir traktör göze çarpıyordu.

Kız birden titredi.

«İçimde kötü bir his var. Bu çiftliği sevmedim.»

Cussane ayağa kalkarak çantasını aldı ve cebindeki ***Stechkin***'i çıkarıp gösterdi.

«Yanımda bu var. Kaygı duymana hiç gerek yok. Bana güven.»

«Evet,» dedi Morâg, sesinden güven duyduğu açıkça belli oluyordu.

«Sana güveniyorum.»

Cussane'nin kolunu tuttu, birlikte aşağıdaki çiftliğe doğru inmeye başladılar.

§

Hector Mungo o sabah erkenden Larwick'e inmişti. Asıl neden sigaralarının bltmesiydi; gerçekte sigara yanında tüm öteki erzakları da tükenmişti. Bakkaldan et, yumurta, çeşitli konserve, bir karton sigara ve bir şişe viski aldı, bakkalı işleten yaşlı kadına da hesabına

yazmasını söyledi. Zavallı kadın dediğini yaptı, çünkü ondan ve kardeşinden çok korkuyordu, Aslında köyde yaşayan herkes Mungo Kardeşlerden çok korkmaktaydı. Hector Mungo, dışarıya çıkınca, aklına sonradan gelmiş gibi gidip bir de sabah gazetesi aldı. Daha sonra da eski kamyonetine binerek çiftliğe doğru dönüş yolculuğuna başladı.

Hector Mungo altmış iki yaşında, asık suratlı, acımasız biriydi. Eski bir pilot ceketi, tüvit bir şapka giymişti; çenesini örten kırlaşmış sakalı iyice uzamıştı. Kamyoneti çiftliğin avlusuna soktu, durduktan sonra içinde satın aldığı şeyler bulunan karton kutuyu kucakladı ve yağmurda hızla kapıya doğru koştu, sonra da kapıyı tekmeleyerek açtı.

Girdiği mutfak son derece pisti. Eski taş lavabo kirli tabaklarla doluydu. Kardeşi Angus masaya oturmuş, başı elleri arasında, gözlerini boşluğa dikmişti. Kırk beş yaşlarındaydı, saçları iyice kısa kesilmişti; kaba ve vahşi yüzü sağ gözünü ikiye bölen eski bir yara iziyle daha da korkunç bir görünüm almaktaydı.

«Hiç gelmeyeceksin sandım,» dedi Angus.

Kardeşi elindeki kutuyu masaya bırakırken uzandı, viski şişesini çıkardı, ağzını açıp büyük bir yudum aldı. Sonra da sigaraları buldu.

«Tembel herif,» dedi Hector. «Hiç olmazsa ateşi yakmış olabilirdin.»

Angus ona hiç aldırmadı, viskiden bir yudum daha içti, bir sigara yaktı ve gazeteyi açtı. Hector lavabonun yanına gidip gaz sobasını yakmak için bir kibrit buldu. Bir an için duraksayarak avluya doğru baktı, o sırada Cussane'yle Moräg görünmüşler, eve doğru yaklaşıyorlardı.

«Konuklarımız var,» dedi.

Angus hemen yanına gelip dışarıya bir göz attı.

«Dur bir dakika,» dedi. Gazeteyi lavabonun yanına yaydı.

«Gelen herif gazetedeki fotoğrafa çok benziyor.»

Hector hızla gazetede yazılanları okudu.

«Aman Tanrım, Angus, tam da adamı geliyor. Yazılanlara göre herif gerçek bir bela.»

«Yok canım. İrlanda denen bataklıktan çıkmış başka bir İrlandalı yalnızca,» dedi Angus küçümsercesine.

«Kuyunun dibinde tıpkı öncekilerde olduğu gibi onun için de çok yer var.»

«Doğru, haklısın,» dedi Hector, ciddi ciddi başını sallayıp onaylayarak.

Angus elinin tersiyle ağzını sildi.

«Ama kız hariç... Görünüşü hoşuma gitti. Kız benim, anlıyorsun değil mi, ihtiyar? Sakın bunu aklından çıkarma. Haydi, şimdi git de onları içeriye al,» dediği anda kapı tıklatıldı.

§

Mungo Kardeşleri öyleyse tanıyorsun, değil mi, çavuş?» diye Fox, Brodie'ye sordu.

Devlin, Fox, Trent ve İrıyarı çavuş gittikçe hızlanan trenin arka tarafındaki kondüktör vagonundaydılar.

«Onlar birer hayvandır,» dedi Brodie.

«Bölgedeki herkes onlardan çok korkar. Dağ başında tek başlarına nasıl yaşıyorlar bilmiyorum. İkisi de hapse girip çıktılar. Hector hâlâ yasadışı viski işiyle uğraşıyor. Daha önce bu suçtan tam üç kez yattı. Angus bir dizi küçük suçtan İçeriye girip çıktı, sonra yumruk kavgasında bir adamı öldürdü. Beş yıl cezaya çarptırıldı, ama üç yıl sonra salıverildi. Ve iki kez de ırza tecavüzle suçlandı,

ama davacı kadınlar daha sonra suçlamalarından vazgeçtiler. Yasadışı kişilerin gizleneceği bir yer işlettiklerini söylemeniz beni şaşırtmadı, ama benim bu konuda hiçbir bilgim yok ve suç dosyalarında da böyle bir şey kayıtlı değil.»

«Farkedilmeden çiftliğe ne kadar yaklaşabiliriz?» diye Trent sordu.

«Aşağı yukarı çeyrek mil kadar. Glendhu'ya uzanan yol yalnızca onların çiftliğine gider.»

«Daha öteye gidiş yok mu?» diye Fox sordu.

«Yaya olarak, sanırım gidebilirsiniz. Vadiyi tırmanıp tepeye çıkarak.»

Devlin, «Önemli bir nokta var,» dedi.

«Eğer Cussane, Mungo'larla kalmaya niyet etmişse, planı kötü bir şekilde engellenmiş oldu. Çavuş tarafından yakalanması, trenden atlaması ve çingene kampı hep hesapta olmayan şeylerdi. Bu durumda yaptığı planları değiştirmiş olabilir.»

«Doğru.» dedi Harry Fox. «Ve şimdi yanında bir de kız var.»

Trent. «Ama hâlâ tepelerde olabilirler.» diye görüşünü belirtti.

«Öte yandan eğer hâlâ o Jiptelerse, o zaman çiftliğe ulaşabilmek için Larwick'ten geçmeleri gerekiyor. O büyüklükte bir köyde de onları gören birisi mutlaka vardır.»

«Öyle olduğunu umut edelim,» dedi Devlin.

Dunhill'e yaklaştıklarından ekspresin hızı yavaşlamaya başladı.

§

Danny Malone» dedi Hector Mungo ve pis bardaklara koyu çay doldurdu, üzerlerine de süt ilave etti.

«Danny burada kaldığından beri aradan çok uzun yıllar, geçti, öyle değil mi, Angus?»

«Evet, öyle.»

Angus öteki ikisine aldırmadan elinde çay bardağıyla masaya oturdu, gözlerini kıza dikmişti. Moräg ise adamla göz göze gelmemek için elinden geleni yapıyordu.

Cussane oraya gelmekte büyük bir hata işlediğini anlamıştı. Mungo Kardeşlerin yıllar önce Danny gibi adamlara sunduğu hizmet şimdikinden çok farklı olmalıydı. Çayı umursamadan masaya oturdu, bir eli ***Stechkin***'in kabzasındaydı. Bir sonraki hareketinin ne olacağından emin değildi. Bu kez senaryo önceden belli değildi, o anda yeni yazılıyor gibiydi.

«Aslında, siz gelmeden biraz önce biz de senin hakkında gazetede yazılanları okuyorduk,» diyen Hector Mungo gazeteyi ona doğru itti.

«Ama kızdan hiç söz edilmiyordu.»

Cussane gazeteyi umursamadı.

«Söz edilmesi gerekmiyordu.»

«Peki, sizin için ne yapabiliriz? Bir süre burada kalmak mı istiyorsunuz?»

«Yalnızca akşama kadar,» dedi Cussane.

«Karanlık bastıktan sonra biriniz bizi o eski kamyonetinizle güneye götürebilirsiniz. Bizi kamyonetin arkasında gizlersiniz.»

Hector olur anlamında ciddi ciddi başını salladı.

«İstediğini yapmamamız için bir neden yok. Nereye gideceksiniz? Dumfries'e mi?»

«Ekspres yolun başladığı Carlisle'ye kadar ne dersiniz?»

«Altmış mil. Size çok pahalıya patlayacak.»

«Kaça?»

Hector, Angus'a bir göz attı ve sinirli bir hareketle kuruyan dudaklarını yaladı.

«Bin sterlin. Sen tehlikelisin, dostum. Hem de çok.»

Cussane çantasının alt tarafındaki bölmeyi açıp para tomarını çıkardı, on tane banknot ayırarak masaya yaydı.

«Beş yüz sterlin.»

«Şey, bilemiyorum,» diye Hector gevelemeye başladı.

«Aptal olma,» dedi Angus .«Sen son altı ayda bu kadar parayı blrarada hiç görmedin.» Sonra Cussane'ye döndü. «Sizi Carlisle'ye ben kendim götüreceğim.»

«Tamam, anlaştık öyleyse.» Cussane ayağa kalktı. «Sanırım, kalabileceğimiz bir odanız vardır.»

«Elbette.» dedi Hector büyük bir hevesle. «Bir tane de genç bayan için var.»

«İkimize bir oda yeter,» dedi Cussane.

Onu izleyerek taş döşenmiş koridora çıktılar, sonra da eğreti bir merdiveni tırmandılar.

Hector ikinci kattaki ilk kapıyı açarak onları büyük bir yatak odasına soktu. İçerde hoş olmayan pis bir koku vardı, çiçek desenli duvar kâğıtları nemden yer yer leke olmuştu. Sararmış bir çarşaf serili, iki kişilik eski pirinç karyolanın üzerine ordu artığı battaniyeler yığılıydı.

«Tuvalet bitişik kapı,» dedi Hector. «Şimdilik sizi yalnız bırakıyorum.»

Dışarıya çıkıp arkasından kapıyı kapattı. Merdivenden aşağıya inişini duydular. Kapıda pas tutmuş eski bir sürgü vardı. Cussane

sürgüyü çekti. Odanın karşı tarafında bir kapı daha vardı ve anahtarı da üzerindeydi. Gidip kapıyı açınca evin yan tarafından avluya inen taş merdivenle karşılaştı. Kapıyı yine kapatarak kilitledi.

Kıza döndü. «İyi misin?»

«Evet. Şu gözü yaralı olan adam var ya...»

Omuz silkti. «O Murray'dan daha kötü.» Bir an duraksadı. «Sana Harry diyebilir miyim?»

«Tabii.»

Cussane battaniyeleri çabucak açtı ve çarşafın üzerine yaydı.

«Ne yapacağız?» diye Morâg sordu.

«Dinleneceğiz,» dedi Cussane. «Biraz uyuyacağız. İçeriye kimse giremez, en azından şimdilik.»

«Bizi Carlisle'ye götüreceklerini sanıyor musun?»

«Hayır, ama hava kararana ve biz gitmeye hazır olana dek bir şey yapmaya kalkışacaklarını sanmıyorum.»

«Peki, bir şey yapmaya kalkışacaklarından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?»

«Çünkü bunlar o tür insanlar. Haydi, şimdi yat ve biraz uyumaya çalış.»

Yağmurluğunu çıkarmadan yatağa uzandı, ***Stechkin*** sağ avucundaydı. Morâg yatağın öteki ucuna uzandı. Bir süre öylece kaldı, sonra dönerek Cussane'ye sarıldı.

«Korkuyorum.»

Cussane kolunu atarak, kıza sarıldı.

«Sesini çıkarmadan uyumaya bak. Ben buradayım. Hiç kimse kılına dokunamaz.»

Kızın nefes alıp vermesi gittikçe yavaşladı ve uykuya daldı. Cussane kızı kolları arasında tutmaya devam ederken düşünmeye

başladı. Kız onun sorumluluğu altındaydı ve bunu ne kadar sürdürebileceğini kesin olarak bilmiyordu. Öte yandan kıza borçluydu. Tabii, bu borç ahlaki bakımdandı. Onun gencecik yüzündeki saflığa baktı. Şu kötü dünyada iyi bir şeydi. Bunu düşünerek gözlerini kapadı ve sonunda uyudu.

§

O para tomarını gördün mü?» diye Hector sordu.

«Evet.» dedi Angus. «Gördüm.»

«Kapının sürgüsünü çekti, sesini duydum.»

«Kilitleyecek tabii. Aptal değil ya. Ama bu sorun değil. Nasılsa dışarıya çıkacak. Onu o zaman haklarız.»

«Güzel.» dedi Hector.

Kardeşi boşalan bardağı yine viskiyle doldurdu.

«Ve sakın unutma. Kız benim.»

§

Devlin, Fox, Trent ve Brodie. Dunhill'den Larwick'e, çavuşun yerel bir garajdan ödünç aldığı eski bir Ford kamyonetle geldiler. Brodie kamyoneti köydeki bakkalın önünde durdurdu ve ötekiler arabada beklerken inip bakkala girdi. Beş dakika sonra geri dönüp yine direksiyonun başına geçti.

«Hector Mungo sabah erken saatte erzak almak için köye inmiş. Bakkalı işleten yaşlı kadın akşamları da birahanenin barını işletir. Dediğine göre, Mungo Kardeşlerin ikisi de buralardaymış, ama köyde herhangi bir yabancı görmemiş.»

Devlin kamyonetin arka kapısındaki pencerelerden dışanya bir göz attı. Gerçekten de yalnızca tek bir cadde, bir dizi taştan yapılmış kulübe, bir birahane, bir bakkal vardı ve yukarıya doğru dik olarak yükselen tepeler görünüyordu.

«Ne demek istediğini anlıyorum.»

Brodie motoru çalıştınp yola koyularak gri taş duvarlar arasındaki dar yolda ilerlemeye başladı.

«Tek yol bu, sonunda da çiftlik var.»

Birkaç dakika sonra da, «Tamam, buraya kadar,» dedi.

«Farkedilmeden arabayla daha ileriye gidemeyiz.»

Kamyoneti ağaçların altına çekip durdurdu. Hepsi indi.

«Ne kadar uzakta?» diye Trent sordu.

«Çeyrek milden daha az. Size yolu göstereyim.»

Yolun yan tarafından uzanan ağaçlar arasında önden giderek yol gösterdi, ağaçların son bulup çiftliğin göründüğü yere gelince durdu.

«İşte geldik.»

Gerçekten de çiftlik birkaç yüz metre ötedeki hafifçe çukur bir arazide gözlerinin önüne serilmişti.

«Herhangi bir yaşam belirtisi yok.» dedi Fox.

«Daha da önemlisi, ortalarda Jip diye bir şey görünmüyor,» dedi Devlin. «Belki ben yanıldım.»

Tam o anda Mungo Kardeşlerin ikisi birden mutfak kapısından dışarıya çıktılar ve avluyu geçtiler.

«Onlar olmalı,» diyen Fox cebinden küçük bir dürbün çıkararak baktı.

«İğrenç görünüşlü herifler...»

O anda Mungo Kardeşler de ahıra giriyorlardı. Bir dakika sonra Moräg Finley göründü.

Trent heyecanla, «İşte, kız. O olmalı. Yün ceket, başında bere. Verilen tanıma uyuyor.»

«Şükürler olsun Tanrım,» dedi Devlin yavaşça. «Haklı olduğum ortaya çıktı. Harry de o evde olmalı.»

Trent, «Bu işi nasıl halledeceğiz?» diye sordu.

«İkinizde de el telsizi var mı?» diye Fox sordu.

«Var, tabii.»

«Güzel, öyleyse birini bana verin. Devlin'le ben çiftliğe arka taraftan gireceğiz. Eğer şansımız yaver giderse, onları habersiz yakalarız. Siz geri dönün ve bizi kamyonette bekleyin. Size müjdeyi verir vermez yoldan ekspres tren gibi hızla gelirsiniz.»

«Pekâlâ.»

Trent'le Brodie kamyonete doğru geri dönmeye başladılar. Devlin cebindeki ***Walther PPK***'yı çıkarıp horozunu kaldırdı. Fox da aynı şeyi yaptı.

İrlandalı gülümsedi.

«Bir şeyi sakın unutma. Harry Cussane herhangi bir şans tanınacak türde kişi değlidir.»

«Merak etme,» dedi Fox acımasızca. «Hiçbir şans tanımayacağım.»

Islak eğreltiotları arasından çiftliğe doğru ilerlemeye başladı. Devlin de onu izledi.

§

Moräg Finlay uyandığında bir süre boş boş tavana baktı, sonra nerede olduğunu anımsadı ve başını çevirip yanında yatan Cussane'ye baktı. Sessizce uyuyordu; yüzü çok sakindi, ***Stechkin***'i hâlâ sağ elinde sıkıca tutmaktaydı. Moräg yavaşça ayaklarını yere indirdi ve yataktan kalktı, sonra gerinerek pencerenin yanına gitti. Dışarıya bakarken Hector'la Angus'un avluya geçtiklerini, karşı taraftaki ahıra girdiklerini gördü. Yan taraftaki kilitli kapıyı açtı, taş merdivenin üst basamağında durdu ve kulağına motor çalışmasını andıran bir ses geldi. Kaşlarını çatarak dikkatle dinledi, sonra da hızla aşağıya inerek avluyu geçti.

Aynı anda yatak odasında Cussane yerde kıpırdandı, gerindi ve gözlerini açtı. Her zaman olduğu gibi gözlerini açar açmaz yine tümüyle uyanıktı. Kızın yokluğunu daha ilk anda farketti, hemen ayağa kalktı.

Ve kapının açık olduğunu gördü.

§

Mungo Kardeşlerin kaçak içki yaptıkları imbik ahırdaydı, o nedenle içerisi ezilmiş arpanın suyla karışımından yayılan ekşimsi bir kokuyla doluydu. Hector güç kaynakları olan eski bir benzin motoruyla tulumbayı çalıştıracak düğmeye bastı, sonra da büyük fıçının içindeki karışımı kontrol etti.

«Daha şeker gerekiyor,» dedi.

Angus olur der gibi başını salladı.

«Gidip getireyim.»

Ahırın öteki tarafındaki küçük bir kulübeye geçilen kapıyı açtı. Kulübede yasadışı işlerde kullanılan birçok malzeme ve çuvallarla şeker vardı. Tam çuvallardan birini kaldıracağı anda kırık bir tahtanın aralığından Moräg Finlay'ı gördü. Kız bir pencereden ahırın içini gözetliyordu. Memnun memnun gülümseyerek çuvalı yere bırakıp dışarıya süzüldü.

Moräg onun yaklaştığını farketmedi bile. Ağzına kapanan bir el çığlığını boğdu ve kız güçlü kollar arasında havalandı. Tekmeler atıp karşı koymaya çalıştı, ama boşunaydı, ahıra taşınmasını engelleyemedi.

Hector fıçıdaki karışımı karıştırmayı bırakıp kapıya doğru döndü.

«Bu da ne?»

«Kendisini ilgilendirmeyen işlere burnunu sokan ve ders alması gereken küçük bir yaramaz,» dedi Angus.

Kızı yere bırakınca Moräg çılgın gibi ona doğru atıldı. Angus elinin tersiyle kıza bir tokat indirdi, bunu bir ikincisi izledi. Tokatların şiddetinden kız yerdeki boş çuvalların üzerine sırtüstü yayıldı.

Angus kızın başına dikilerek kemerini çözmeye başladı.

«Şimdi sana iyi bir ders vereceğim,» dedi.

«Angus!» Harry Cussane kapının iç tarafından bağırdı.

«Doğuştan mı alçak herifin birisin, yoksa öyle olmak için gerçekten çaba göstermen mi gerekiyor?»

Ellerini kayıtsız bir şekilde yağmurluğun ceplerine sokmuş, öylece dikiliyordu. Angus öfkeyle ona doğru döndü, sonra da yerden bir kürek almak için eğildi.

«Kendini beğenmiş ufaklık seni! Kafanı ikiye ayırayım da gör!»

«**IRA**'dan öğrendiğim bir şey var,» dedi Cussane. «Senin gibi alçak heriflere uygulanan Özel bir ceza.»

Stechkin cepten dışarıya çıktı, boğuk bir ses çıkardı ve mermi Angus Mungo'nun sağ dizkapağını parçaladı. Angus bir çığlık atarak gerisin geriye benzin motorunun üzerine düştü, yere yuvarlandı. İki eliyle tuttuğu parçalanan dizkapağından oluk gibi kan fışkırıyordu. Hector Munro korku dolu bir çığlık attı, dönerek yan kapıya doğru koşmaya başladı, bir yandan da ellerini kaldırıp çaresizlik içinde korunmaya çalışıyordu. Hızla kapıdan çıktı ve gözden koyboldu.

Cussane, Angus'a aldırmadan Morâg'ı yerden kaldırdı.

«İyi misin?»

Morâg yerde kıvranan Angus'a baktı, yüzünde öfke ve aşağılama vardı. Cussane kızı kolundan tuttu, birlikte dışarıya çıktılar, avluyu geçip mutfak kapısının önüne geldiler. Morâg tam kapıyı açarken Harry Fox bağırdı.

«Olduğun yerde dur, Cussane!»

Ve gizlendiği parketmiş kamyonetin arkasından ortaya çıktı.

Cussane sesi hemen tanıdı ve tek bir hareketle kızı aralık kapıdan içeriye itti. Kendisi geriye dönüp silahını ateşledi. Fox arkaüstü kamyonete çarptı, silahı elinden düştü. Aynı anda Devlin de köşeden çıktı ve iki kez ateş etti. Birinci mermi Cussane'nin ceketinin sol kolunu delip geçti, ikincisi de omzuna gömülüp onu olduğu yerde hızla döndürdü. Balıklama mutfak kapısından içeriye daldı, tekmeleyerek arkasından kapadı, sonra da hemen geri dönüp sürgüsünü çekti.

«Vuruldun!» diye Morâg bağırdı.

«Boşver şimdi bunu! Buradan dışarıya çıkalım!»

Kızı yatak odasına çıkan merdivene doğru itti.

«Sen çantayı al,» dedi ve kendisi hemen yan taraftaki kapıya giderek açıp dışarıya bir göz attı.

Fox'la Devlin köşede parketmiş kamyonetin yanına siper almışlardı. Cussane parmağını dudaklarına götürerek kıza sessiz olmasını işaret etti ve başıyla kendisini izlemesini belirtti. Sonra da o önde, kız arkada sessizce taş merdiveni indiler. Aşağıya varınca, arka bahçeye doğru yöneldi, duvar dibine iyice sinerek Glendhu'nun tepesine doğru uzanan eğreltiotları arasındaki patikada ilerlemeye başladı.

§

Devlin, Fox'un gömleğini açarak sol memesinin tam altındaki yarayı inceledi. Fox'un nefes alıp vermesi kötüydü, gözleri ise acı doluydu.

«Haklıymışsın.» dedi Fox. «Çok sıkı biri.»

«Kendini yorma,» dedi Devlin. «Trent'le Brodie'yi çağırdım.»

Yaklaşan Ford'un sesi duyulmaya başlamıştı bile. Fox, «Hâlâ evde mi?» diye sordu.

«Bundan kuşkuluyum.»

Fox iç çekti.

«Beceremedik, Liam. Bunu pahalıya ödeyeceğiz. Elimize geçirmiştik, ama o yine kaçıp kurtuldu.»

«Kötü bir alışkanlığı var,» dedi Devlin.

O anda Ford avluya girerek durdu.

§

Cussane Jipin ön koltuğuna yan oturdu, ayakları yere basıyordu. Beline dek soyunmuştu. Görünürde çok kan yoktu, yalnızca yaranın büzülmüş çirkin görünüşü vardı. Aslında bunun kötü bir belirti olduğunu biliyordu, ama kıza söylemenin bir anlamı yoktu. Moräg küçük ilkyardım çantasından çıkardığı sürfa tozunu yaranın üzerine dikkatle serpti ve dediklerini uygulayarak yara tamponlarından birini üzerine bandajladı.

«Kendini nasıl hissediyorsun?» diye Moräg kaygıyla sordu.

«İyi.»

Aslında yalandı tabii. İlk şoku atlattığından bu yana büyük bir acı duymaktaydı. Morfin-ampullerinden birini çıkardı. Savaş alanlarında kullanılan türden ampullerdi. Kendi kendine iğne yaptı ve acı hemen yok olmaya başladı.

«Güzel.» dedi. «Şimdi bana temiz bir gömlek uzat. Hâlâ bir tane kalmış olması gerekir.»

Moräg gömleği, sonra da ceketle yağmurluğu giymesine yardım etti.

«Bir doktora görünmen gerekecek.»

«Ya, elbette,» dedi Cussane.

«Lütfen bana yardım et. Omzumda bir kurşun var. Doktorun ilk yapacağı hareket telefona uzanmak olacaktır.»

«Peki öyleyse ne yapacağız? Şimdi artık seni yakalamak için gerçekten insan avına başlayacaklardır. Tüm yollar kapatılmış olmalı.»

«Biliyorum. Haritaya bir göz atalım.»

Bir süre sonra, «Bizimle İngiltere arasında Solway Körfezi var,» dedi.

«Dumfries ve Annan yoluyla Carlisle'ye giden tek bir ana yol bulunuyor. Başka bir yol yok.»

«Yani kapana mı kısıldık?»

«Pek değil. Çünkü demiryolu var. Belki şansımız olabilir. Haydi hemen harekete geçelim ve şansımız olup olmadığını öğrenelim.»

§

Ferguson, «Ne pis bir iş.» dedi «Daha kötüsü olamazdı. Harry Fox nasıl?»

«Dediklerine göre, yaşayacak. En azından bölge doktoru böyle diyor. Onu buradaki, yani Dumfries'teki hastaneye kaldırdılar.»

«Elverdiğince çabuk Londra'ya getirilmesi için gerekli girişimleri yapacağım. En iyi tedaviyi görmesini istiyorum. Şimdi nereden arıyorsun?»

«Dumfries'deki polis merkezinden. Trent de yanımda. Mümkün olduğunca çok adam görevlendiriyorlar. Yollara barikatlar kuruluyor. Ama hava yardımcı olmuyor. Hâlâ bardaktan boşanırcasına yağmur yağınaya devam ediyor.»

«Sen ne düşünüyorsun. Liam?»

«Sanırım, kaçtı.»

«Onu orada yakalayacaklarını sanmıyor musun?»

«Hem de hiç.»

Ferguson iç çekti. «Evet, doğrusunu istersen, ben de senin gibi düşünüyorum. Bir süre Harry'nin yanında kal, yalnızca yaşayacağından emin olmak için, daha sonra da geri dönersin.»

«Şimdi... bu gece mi?»

«Londra'ya gelen gece trenine bin. Papa yarın sabah saat sekizde Gatwick Havaalanında olacak. Yanımda olmanı istiyorum.»

§

Cussane'yle Moräg Jipi Dunhill'in yukarı tarafındaki küçük bir taş ocağında terkettiler ve aşağıdaki demiryolu hattına doğru inmeye başladılar. Küçük Kasabanın sonunda yer alan sokaklar şiddetli yağmur nedeniyle bomboştu. Yolu geçtiler, eski bir deponun arka tarafındaki çitin arasından geçerek demiryolu hattının tam üstüne ulaştılar. Yan hatta bir yük treni duruyordu. Cussane yere çömelip lokomotife doğru yaklaşan tulum elbisesi içindeki makinisti izledi. Sonra da makinistin lokomotife bindiğini gördü.

«Ama nereye gittiğini bilmiyoruz,» dedi Moräg.

Cussane gülümsedi. «Lokomotifin baş tarafı güneye doğru, değil mi?» Kızı kolundan yakaladı. «Haydi!»

Tren hareket etmeye başlarken alacakaranlıkta banktan aşağıya, demiryolu hattına indiler. Cussane biraz hızlanarak koşmaya başladı, yetiştiği vagonun kapısını yana doğru iterek açtı. Elindeki çantayı içeriye fırlattı, kendini yukarıya çekti ve geriye dönüp kızın elini yakaladı. Bir an sonra kız da yanındaydı. Vagon ambalaj kutularıyla doluydu ve bazılarının üzerinde Penrith'teki bir fabrikanın adresi yazılıydı.

«Penrith nerede?» diye Moräg sordu.

«Carlisle'nin güneyinde. Tren oradan daha ileriye gitmese bile yine de yolumuzun üzerinde sayılırız.»

Cussane oldukça keyifli bir şekilde oturup bir sigara yaktı. Sol kolunu kullanabiliyordu, ama sanki kendi kolu değilmiş gibi hissizdi. Yine de hiç olmazsa morfin acıyı dindirmişti. Moräg yanına sokulunca Cussane kolunu kızın omzuna attı. Başka herhangi birine karşı böyle koruyucu duygularla dolu olmayalı uzun zaman geçmişti. Daha doğrusu, açıkça kabul etmesi gerekirse, kendini bildiğinden beri ilk kez böyle koruyucu olmaktaydı.

Moräg gözlerini kapatmıştı, uyuyor gibiydi. Cussane morfine şükrediyordu, yine acı duymaya başlayınca çaresine bakabilirdi. Nasıl olsa yanında daha birçok ampul vardı. Bunlar ona yeterdi kuşkusuz. Tıbbi bakım görmezse omzundaki mermiyle kanının mikrop kapması bir an meselesiydi, ama ona yalnızca otuz altı saat gerekiyordu. Çünkü Kutsal Peder sabahleyin Gatwick Havaalanında, bir gün sonra da Canterbury'de olacaktı.

Tren ana hatta geçip ilerlemeye başlarken, Cussane arkasına yaslandı ve sağlam koluyla kızı sarmış, bir şekilde uykuya daldı.

§

BOLUM XIV

Moräg ani bir sarsıntıyla uyandı. Tren duracak gibiydi, makas değiştirip bir yan hatta geçiyorlardı. Vagonun tahtaları arasından içeriye süzülen ışık karanlıkta Cussane'nin yüzünü aydınlatıyordu. Cussane uyumaktaydı, yüzü çok sakin ve ifadesizdi. Moräg alnına hafifçe dokununca Cussane'nin terlemiş olduğunu farketti. O anda inleyerek yan döndü, bu arada kolu da aynı yönde hareket etmişti. ***Stechkin***'i hâlâ sımsıkı tutmaktaydı.

Moräg üşüyordu; yün ceketinin yakasını kaldırdı, ellerini ceplerine sokarak Cussane'ye bakmaya devam etti. Daha önce hiç okula gitmediğinden cahil bir kızdı, ama çok zekiydi ve aklı başındaydı.

Cussane gibi birini hiç tanımamıştı. Böyle düşünmesine neden, yalnızca Cussane'nin elinde silah oluşu, hızlı ve soğukkanlı bir şekilde şiddet saçması değildi. Ondan hiç korkmuyordu. Başka ne olursa olsun Cussane acımasız biri değildi. En önemlisi de Cussane ona yardım etmişti ve bu alışık olmadığı bir şeydi. Büyükbabası bile onu Murray'in zalimliğinden korumakta güçlük çekmişti. Cussane onu Murray'in zalimliğinden kurtarmıştı, hatta çok daha kötüsünden kurtardığını anlayacak kadar büyümüştü Moräg. Hayatında ilk kez olarak özgürlük duygusuyla doluydu.

Vagon yine sarsıldı. Cussane'nin gözleri açıldı, hızla dönüp bir dizi üzerinde doğruldu, sonra da saatine bir göz attı.

«Bir buçuk... Epey uyumuş olmalıyım.»

«Evet, öyle.»

Vagonun tahtaları arasından dışarısını gözetleyen Cussane başını salladı.

«Penrith'te yan hatlara geçiyor olmalıyız. Çantam nerede?»

Morâg çantayı ona doğru itti. Cussane çantanın içini karıştırdı, ilkyardım çantasını bulup çıkardı ve kendine bir morfin iğnesi daha yaptı.

«Nasıl?» diye kız sordu.

«İyi,» dedi Cussane. «Sorun yok. Yalnızca işi sağlama alıyorum.»

Oysa yalan söylüyordu. Uyandığı anda duyduğu acı oldukça şiddetliydi. Kapıyı yana doğru çekerek açıp dışarı bakındı. Biraz sonra oranın Penrith olduğunu belirten bir tabela karanlığın içinde göründü.

«Haklıymışım,» dedi.

«Burada iniyor muyuz?»

«Bu trenin daha ileriye gideceği kesin değil ve otoyola ulaşmak için de çok yürümemiz gerekmiyor.»

«Oraya vardıktan sonra ne olacak?»

«Bir lokanta, dükkânlar, parkedilmlş arabalar ve kamyonların olduğu bir servis istasyonu buluruz. Sonra mı... kimbilir?» Acısı o anda dinmişti, gülümsedi.«Önümüzde sonsuz olasılıklar var... Şimdi bana elini ver, tren yavaşlayana dek bekle ve ben işaret verince de aşağıya atla.»

§

Yürüyüşleri Cussane'nin tahmininden daha uzun sürdü. M6 karayolunda karşılarına çıkan ilk servis istasyonunun otoparkına saparak lokantasına doğru yaklaştıklarında, saat sabahın üçü olmuştu. Önce birkaç araba, sonra da dev bir TIR kamyonu karayolundan istasyona saptı. Kamyon öylesine büyük ve uzundu ki,

onun arkasından gelen polis arabasını ancak son anda farkedebildiler. Cussane hemen Moräg'ı bir kamyonetin ardına çekti. Polis arabası lokantanın önünde durdu, tepesindeki mavi ışık ağır ağır dönmekteydi.

«Ne yapacağız?» diye fısıldadı kız.

«Bekleyip göreceğiz.»

Sürücü arabada kaldı, yanındaki polis inip lokantaya girdi. Lokantanın pencereleri yekpare camla kaplı olduğundan, içerisini kolayca görebiliyorlardı. İçerde yirmi ya da otuz kişi vardı. Polis bakışlarıyla içerde oturan kişileri şöyle bir taradıktan sonra yine dışarıya çıktı. Arabaya binip yola koyuldukları sırada polisin elindeki telsize bir şeyler söylediğini gördüler.

«Bizi arıyorlar,» dedi Moräg.

«Başka kimi arayacaklardı ki?» Cussane uzanıp kızın başındaki bereyi alarak en yakındaki çöp kutusuna attı. «Böyle daha iyi. Yoksa bereyle hemen tanınırsın.» Cebini karıştırarak bir beşlik banknot çıkarıp kıza verdi. «Bu tür yerlerde yiyecek paketi hazırlarlar. Gidip biraz sıcak çay ve birkaç sandviç al. Ben burada bekleyeceğim. Böylesi daha güvenceli olur.»

Moräg, Cussane'nin yanından ayrılarak lokantaya girdi. Cussane onun bir an için tezgâhın başında duraksadığını, sonra da bir tepsi aldığını gördü. Büyük bir kamyonetin yarı yarıya gizlediği bir bank farketti ve alçak bir duvarın yanında bulunan banka gidip oturdu. Bir sigara yaktı, Moräg Finlay'i düşünerek beklemeye başladı.

Kızı düşünmeyi normal karşılaması garipti. Oysa bir papaz olarak yaptığının hatalı olduğunu, böyle bir şey yapmaması gerektiğini biliyordu. Çünkü Moräg daha çocuktu. Ayrıca Katolik papazı olması nedeniyle yirmi yılı aşkın bir süredir bekârdı ve kadınsız yaşamakta en küçük bir güçlük çekmemişti. Bu bakımdan yolun sonunda on altı yaşındaki küçük bir çingene kızına âşık olması çok saçmaydı.

Moräg kamyonetin köşesinden çıkıp geldi ve ellndeki paketi banka bıraktı.

«Çay ve jambonlu sandviç getirdim. Ve bir de bunu. Ne olduğunu biliyor musun? Yerel bir gazete. Bizden söz ediyor. Kapının yanında bir gazete satış kutusu vardı, oradan aldım.»

Cussane plastik bardaktaki sıcak çayı dikkatle içmeye başladı. Moräg'ın uzattığı gazeteyi dizlerinin üzerine yayarak lokantadaki lambaların yarı aydınlığında okudu. Carlisle'de akşam basılan yerel bir gazeteydi. Ön sayfada Cussane'nin ve hemen yanında da Moräg'ın ayrı ayrı fotoğrafları vardı.

«Fotoğrafta daha genç görünüyorsun,» dedi Cussane.

«Annemin geçen yıl çektiği bir fotoğraf. Büyükbabam onu karavanın duvarına asmıştı. Oradan almış olmalılar. Yoksa büyükbabam bunu onlara asla kendi vermiş olamaz.»

«Eğer bu fotoğraflar yerel bir gazetede dün akşam çıktıysa, bu sabah da ülkedeki tüm büyük gazetelerde çıkacağını söyleyebilirim,» dedi Cussane.

Sıkıntılı bir sessizlik oldu. Cussane bir sigara daha yakarak bir şey söylemeden sigarasını içmeye devam etti.

«Benden ayrılacaksın, değil mi?» diye Moräg sordu.

Cussane hafifçe gülümsedi.

«Aman Tanrım, sanki bin yaşındaymış gibi anlayışlısın, öyle değil mi? Evet, senden ayrılacağım. Başka seçeneğimiz yok.»

«Açıklama yapman gerekmiyor.»

Ama Cussane yine de yaptı.

«Gazetede basılan fotoğraflar birçok insan için bir anlam taşımaz. Dikkatlerini çeken şeyler yalnızca normal olmayan durumlardır, tıpkı seninle benim birlikte olmamız gibi. Tek başına olursan istediğin yere gitme şansın var. Sana verdiğim para yanında, değil mi?»

«Evet.»

«Öyleyse şimdi yine lokantaya dön. İçerinin sıcağında otur ve bekle. Ekspres yolcu otobüsleri burada dururlar, bunu biliyorum, önceki gün ters yönden böyle bir ekspres otobüsle gelmiştim. Hiçbir güçlükle karşılaşmadan Birmingham'a oradan da Londra'ya gidebilirsin.»

«Ya sen?»

«Beni boşver. Eğer seni yakalarlarsa, o zaman yardım etmen için seni zorladığımı söyle onlara. Göreceksin hemen inanacaklardır.»

Çantasını aldı, öteki elini Moräg'ın yüzüne dokundurdu.

«Sen özel birisin. Bir daha hiç kimsenin seni ezmesine izin verme. Bunun için bana söz verir misin?»

«Söz veriyorum.»

Moräg ağlamaklı olduğunu anladı, uzanıp Cussane'yi yanağından öptü, sonra da dönerek lokantaya doğru hızla koştu.

Yaşam kavgasında ağlamaması gerektiğini öğrenmişti, ama yine de lokantaya girdiğinde gözleri dolu doluydu. Bir masanın yanından geçti. Tam o anda bir el ceketinin kolunu yakaladı. Dönüp baktığında masada oturan iki gençle karşılaştı. Motosiklet sürücülerinin kullandığı türden siyah deri giysiler giymişlerdi, saçları kısa kesilmişti; acımasız, kötü İnsanlar oldukları bir bakışta hemen anlaşılıyordu. Kolunu yakalayan sarışındı ve deri montunun göğsünde bir Nazi Demir Haç nişanı takılıydı.

«Derdin ne, güzelim?» dedi sarışın serseri. «Motorumun arka tarafında şöyle bir tur atmak tüm dertlere devadır.»

Moräg kolunu çekip kurtardı, kızmamıştı bile. Tezgâhın yanına gitti, bir fincan çay alıp bir masaya oturdu. İki eliyle avuçladığı sıcak bardak içini ısıtıyordu. Cussane onun yaşamına girmiş ve şimdi de çıkıp gitmişti, artık hiçbir şey eskisi gibi olamazdı. Ağlamaya başladı.

Yıllardan beri ilk kez acı gözyaşları ağır ağır yanaklarından aşağıya süzüldü.

§

Cussane'nin iki seçeneği vardı. Elini kaldırıp otostop yapmak ya da bir araba çalmak, ikincisi ona daha çok hareket serbestliği ve özgürlük veriyordu, ama bunun bir işe yaraması için arabanın çalındığının belli bir süre farkedllmemesi gerekiyordu. Yolun karşı tarafında bir motel vardı. Önünde parketmiş tüm araçlar geceyi geçirmek için motelde kalan kişilerin olmalıydı. Yani eksiklikleri en azından üç dört saat sonra farkedillrdi ve tabii o zamana dek kendisi de epey yol almış olurdu.

Karşı tarafa geçmek için üst geçitin merdivenini tırmandı. Bir yandan da Moräg Finlay'ı düşünüyor, ona ne olacağını merak ediyordu. Ama bu onun sorunu değildi. Kıza dedikleri çok doğruydu. Birlikte olsalardı hemen tanınırlardı. Üst geçitte bir an duraksadı, yeni bir sigara yaktı, o sırada altındaki karayolunda hızla kamyonlar gelip geçmekteydi. Her şey son derece akılcı ve olağan görünüyordu, peki ama öyleyse neden kendini böylesine berbat hissediyordu?

«Aman Tanrım, Harry,» diye mırıldandı yavaşça. «Dürüstlük, iyi ahlak ve masumiyet seni baştan çıkarıyor. O kızı bozmak mümkün değil. Şu kokuşmuş dünyada her zaman saf ve tertemiz kalacak.»

Ama yine de...

§

Yanına birisi yaklaştı ve yumuşak bir pes duyuldu. «İyi misin, evlat? Yapabileceğim bir şey var mı?»

Morâg başını kaldırınca karşısında duran adamın karaderili olduğunu gördü. Simsiyah, kıvırcık saçları vardı, şakakları hafif kırlaşmıştı. Kırk beş yaşlarında olmalıydı. Ağır vasıta sürücülerinin giydiği türden yakası kürk kaplı ceketi yağ lekeleriyle doluydu. Elinde plastik bir sandviç kutusuyla bir termos vardı. Adam gülümsedi. Sevecen gülümsemesi karşısında Morâg bir tehlike olmadığını hemen anladı. Adam masaya oturdu.

«Sorun olan ne?»

«Yaşam,» dedi Morâg.

«Heh, senin gibi küçük bir kız için gerçekten çok bilgece bir yanıt.»

Adamın gülümsemesi canayakındı. «Ben bir şey yapabilir miyim?»

«Otobüs bekliyorum.»

«Nereye gideceksin?»

«Londra'ya.»

Adam başını iki yana şarladı.

«Evden kaçtığınızda siz gençlerin gittikleri yer hep Londra olur.»

«Büyükannem Londra'da oturuyor,» dedi Morâg bezgin bir tavırla. «Wapping semtinde.»

Adam başını sallayarak düşünüyormuş gibi kaşlarını çattı, sonra ayağa kalktı, «Pekâlâ, aradığın adam benim.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Bir Tır kamyonu kullanıyorum ve Londra benim merkezim. Yalnız yolumuz oldukça uzun, çünkü Manchester'e vardığımda Pennine karayoluyla yükün bir bölümünü boşaltacağım. Leeds'e

gitmem gerekiyor. ama yarın öğleden sonra erken saatlerde Londra'da olmalıyız.»

«Ne desem bilmem ki.» diyen Moräg bir an kararsız kaldı.

«Otobüs buradan beş saat sonra geçecek. Karar vermene belki yardımı olur diye söylüyorum, tümü de senden daha büyük üç tane kızım var ve benim adım da Earl Jackson.»

«Pekâlâ.» dedi Moräg, kararını vermişti.

Birlikte lokantadan çıktılar, otoparka doğru yürümeye başladılar. Kamyonun yanına geldiklerinde.

«İşte geldik,» dedi Jackson. «Bir evin tüm konforu vardır.»

Ayak sesleri duyuldu. O yöne doğru dönerlerken başka bir kamyonun arkasından lokantadaki sarışın motosiklet sürücüsü çıktı. Karşılarına gelip durdu, ellerini kalçasına dayamıştı.

«Yaramaz kız,» dedi.

«Sana daha önce motosikletimin arkasında yolculuk yapmanın iyi olacağını söylemiştim, oysa ne buluyorum? Şu zenci herifle beni ekip tüyüyorsun. İşte buna asla izin vermem.»

«Ah, tatlım,» dedi Earl Jackson. «Bunlar yalnızca konuşmayı bilirler. Birazcık sıkıştırmaya kalksan hemen altlarına ıslatırlar.»

Sandviç kutusuyla termosunu yere bırakmak için eğildi, tam o anda kamyonun altından öteki motosikletli genç çıktı, Jackson'a arkasından bir tekme attı. Jackson dengesini kaybederek öne doğru sendeledi. Karşısında bulunan sarışın da Jackson'un suratına alttan bir diz çıkardı. Yere düşen Jackson'u arkadaki adam boynundan yakalayarak ayağa kaldırdı. Sarışın olanı da ellerini kalçasından çekerek eldivenlerini sıkılaştırdı.

«Tut onu, Sammy. Şimdi onun pestilini çıkaracağım,» dedi.

Tam o anda Jackson'u tutan Sammy böbreğine inen balyoz gibi bir yumrukla çığlık atarak Jaokson'u serbest bıraktı. Cussane indirdiği İkinci yumruğuyla Sammy'i yere devirdi.

Sarışınla yüz yüze gelmek için Jackson'un yanından öne geçti.

«Böyle bir işe kalkışmamanız gerekirdi,» dedi Cussane.

Sarışın elini cebine atmasıyla sustalı bıçağını çıkarması bir oldu. Moräg dikkat etmesi için Cussane'yi uyarırken, sustalının yayı çıt diye bir ses çıkardı ve yuvasından yay gibi fırlayan bıçak yarı karanlıkta ışıldadı. Cussane elindeki çantasını yere bırakıp yana doğru eğildi, sonra da sarışının bileğini iki eliyle sıkıca yakalayarak büktü. Sarışının bıçağı yere düşünce de kolunu tutup onu balıklama kamyonun yan tarafına çarptı. O hızla kamyona çarpan sarışın dizüstü yere çöktü, yüzü kan içindeydi. Cussane onu çekerek ayağa kaldırdı, o anda ayağa kalkan öteki gence uzandı ve yakalayıp ikisini yan yana getirdi.

«Sizi bir yıl baston kullanmak zorunda bırakabilirim, ama belki hemen toz olup gitmek istersiniz, ne diyorsunuz?» diye Cussane sordu.

Bıraktığı iki genç korkuyla geri çekildiler, sonra da dönerek düşe kalka hızla uzaklaştılar. Cussane o anda acıyı farketti, öylesine şiddetliydi ki, fenalaştığını hissederek kamyonun bez örtüsüne tutundu. Moräg hemen atılıp koluyla Cussane'yi belinden sardı.

«Harry, iyi misin?»

«Elbette, merak etme.»

Jackson, «Beni kurtardın, dostum. Sana borçluyum.» Sonra Moräg'a döndü.

«Bana tüm hikâyeyi anlattığını sanmıyorum.»

«Birlikteydik, sonra ayrıldık,» diyen kız Cussane'ye baktı ve, «Şimdi yine birlikteyiz,» diye ekledi.

Jackson, «O da Londra'ya mı gidiyor?»

Moräg evet anlamında başını salladı, «Bana yaptığın öneri hâlâ geçerli mi?»

Jackson gülümsedi.

«Neden olmasın. Arabaya binin. Yolcu koltuğunun arkasında yana doğru açılan bir kapak göreceksin. Kapağı çektiğinizde, içersinde bir yatak ve battaniyeler bulacaksınız. Bunu ben akıl ettim. Otoparklarda orada yatıp uyuyor, böylece otel masrafından kurtuluyorum.»

Moräg arabaya bindi. Cussane de arkasından tam bineceği sırada Jackson onun kolunu tuttu.

«Bak, neler olup bittiğini bilmiyorum, ama o kız tatlı bir çocuk.»

«Merak etmene hiç gerek yok,» dedi Cussane. «Çünkü ben de tıpkı senin gibi düşünüyorum.» Sonra da arabaya bindi.

§

Papa John Paul'u Roma'dan getiren İtalyan Havayollarına ait jet uçağı Gatwick Havaalanına indiğinde, saat sekizi biraz geçiyordu ve o sabah hava çok güzeldi. Papa kendisini karşılamaya gelen coşkulu kalabalığa elini sallayarak merdivenden aşağıya indi. Yere basar basmaz ilk hareketi diz çöküp İngiltere toprağını öpmek oldu.

Devlin'le Ferguson terminalin balkonunda durmuşlar, aşağıyı seyrediyorlardı. General.

«İşte böyle anlarda maaşımı hak ediyorum,» dedi.

«Aslına bakarsan,» dedi Devlin. «Eğer suikast girişiminde bulunacak kişi kendi canını tehlikeye atmaktan çekinmeyecek denli gerçekten kararlıysa, o zaman Papa'yı, İngiltere Kraliçesi'ni ya da aklına gelebilecek herhangi bir önemli kişiyi kolayca öldürebilme şansına sahip.»

O sırada aşağıda Papa'yı, Kardinal Basil Hume ve Kraliçe adına Norfolk Dükü karşıladı. Kardinal kısa bir hoşgeldin konuşması yaptı

ve Papa da ona karşılık verdi. Sonra hep birlikte bekleyen arabalara doğru ilerlediler.

«Westminster Katedralinde bir ayine katılacak. Öğle yemeğinden sonra Buckingham Sarayında Kraliçe'yle buluşacak. Ardından Southwark'taki St. George Katedralinde şifa bulmaları için hastaları kutsayacak. İşte, programda olacak şeyler bunlar.»

Ferguson mutsuzdu ve sıkıntısını hemen ortaya koydu.

«Lanet olsun. Liam, söyle nerede o? Cussane denilen o herif nerede?»

«Her yerde olabilir,» dedi Devlin.

«Belki de sandığımızdan daha yakındadır. Emin olduğum tek şey, önümüzdeki yirmi dört saat içinde ortaya çıkacağıdır.»

«Ve biz de onu ele geçireceğiz,» dedi Ferguson balkondan uzaklaşırlarken.

Devlin. «Tabii, bu senin fikrin,» demekle yetindi.

§

Leeds'in Hunslet semtindeki depo otoyola oldukça yakındı ve avlusu kamyonlarla doluydu. Cussane yattığı bölmenin kapağını çekerek açtı. Jackson hemen.

«Sakın burnunuzu dışarıya çıkarmayın,» dedi.

«Çünkü yolcu almak kesin olarak yasaktır. Eğer görülürseniz çalışma iznimi kaybedebilirim.»

Jackson aşağıya indi ve TIR kamyonunun arkasına bağlı romörkün sökülmesini izledi, sonra da gerekli teslim formalitesi için büroya gitti.

Görevli memur başını masasından kaldırdı. «Selam, Earl, yolculuğun iyi geçti mi?»

«Fena sayılmaz.»

«M6 Karayolunun epey eğlenceli olduğunu duydum. Adamlardan biri Manchester'den telefonla bildirdi. Yoğun bir polis faaliyeti varmış.»

«Ben bir şey farketmedlm,» dedi Jackson. «Ne olmuş?»

«**IRA**'yla ilgisi olan birini arıyorlarmış. Yanında bir de kız varmış.»

Jackson sakin olmayı başardı ve belgeleri imzaladı.

«Başka bir şey var mı?»

«Hayır, hepsi bu kadar, Earl. Bir sonraki gelişinde yine görüşürüz.»

Jackson bürodan dışarıya çıktı. Kamyonun yanına varınca bir an duraksadı, sonraa da ilk düşündüğü şeyi uyguladı. Avluyu geçip yolun karşı tarafındaki lokantaya gitti. Tezgâhtaki kıza doldurması için termosunu verdi, birkaç sandviç ısmarladı ve bir gazete satın aldı. Biraz sonra, yine kamyonuna geri dönerken yolda gazeteyi okudu.

Arabaya binerek direksiyonun başına geçti, elindeki termosla sandviçleri arkaya uzattı.

«Size kahvaltılık bir şeyler ve karnınızı doyururken okumanız için bir gazete getirdim.»

Fotoğraflar ve anlatılan öykü daha önce Carlisle gazetesinde gördüklerinin aynısıydı. Kız hakkında az söz edilmişti, yalnızca Cussane'yle birlikte olduğu yazılıydı.

Yan yoldan otoyola çıkarlarken Cussane, «Ee, ne düşünüyorsun?»

Jackson dikkatini yoldan ayırmadan yanıt verdi. «Bu iş çok ciddi dostum. Evet, sana borçluyum, ama o kadar çok değil. Eğer

kamyonumda yakalanırsanız...»

«Senin için kötü olur,» diye Cussane cümleyi tamamladı.

«Sonra bu işin altından kalkamam.» dedi Jackson.

«Poliste sabıka kaydım var. İki kez içeriye girip çıktım. Akıllanana dek araba çalardım. Ama artık bela istemiyorum, hele Pentonville tutukevinin içini görmeyi bir daha hiç.»

«Öyleyse yapılacak en basit iş, yola devam etmen olacak,» dedi Cussane.

«Londra'ya varır varmaz biz ineriz, sen de kendi İşine bakarsın. Hiç kimse birşey bilmez.»

Tek çözümdü ve bunu Jackson da biliyordu.

«Pekâlâ,» diyerek içini çekti. «Sanırım sorun çözüldü.»

«Üzgünüm, Bay Jackson,» dedi Morâg.

Jackson dikiz aynasına bakarak kıza gülümsedi.

«Boşver, evlat. Aldırma. Sen yalnız o bölmeden dışarıya burnunu çıkarma ve kapağını kapat!»

Sonra da direksiyonu kırarak kamyonu otoyola soktu.

§

Ferguson çalışma odasından içeriye girdiğinde, Devlin. Dumfries'deki hastaneyle konuşuyordu.

İrlandalı almacı yerine bırakırken General, «Biraz da iyi haber almak İstiyorum,» dedi.

«Daha kesin olmayan yeni aldığım habere göre, Albay H. Jones komutasındaki iki birlik Falkland Adalarında Goose Green denilen yere saldırmışlar ve karşılarında beklediklerinin üç katı bir Arjantin birliği bulmuşlar.»

«Sonra ne olmuş?»

«Başarılı olmuşlar, ama korkarım bu arada Jones ölmüş.»

«Fox'la ilgili haberler rahatlatıcı,» dedi Devlin.

«Onu bu gece Glasgow'dan kalkacak uçakla buraya getiriyorlar. Durumu iyiymiş.»

«Tanrıya şükürler olsun,» dedi Ferguson.

«Telefonda Trent'le konuştum. O kamptaki tenekecilerden yararlı olabilecek hiçbir şey öğrenememişler. Yaşlı büyükbabası kızın nereye gidebileceği konusunda hiçbir fikri olmadığını söylemiş, Kızın annesiyse Avustralya'daymış.»

«O gezgin tenekeciler çingenelerden daha kötüdür.» dedi Ferguson.

«Bunu iyi bilirim, ne de olsa Angus'luyum. Garip insanlardır. Birbirlerinden nefret etseler bile polisten daha çok nefret ederler. Umumi tuvaletin nerede olduğunu bile söylemezler.»

«Peki, öyleyse şimdi ne yapıyoruz?»

«St. George Katedraline gidip Papa ne yapıyor bir görelim, sonra sen Canterbury'e gidebilirsin. Senin için bir polis arabası ve bir sürücü ayarladım. Bence bundan böyle resmi bir görevli gibi görünmenin sana epey yardımı olacaktır.»

§

Moräg bölmedeki yatağa doğrularak oturdu ve sırtını duvara yasladı.

«Penrith'de neden geri döndün? Bunu bana anlatmadın.»

Cussane omuz silkti. «Sanırım senin daha tek başına ayakta duramayacağına karar verdim.»

Moräg hayır anlamında başını salladı.

«İyi kalpliliğinden böyle yaptığını itiraf etmek neden seni çok korkutuyor?»

«Öyle mi?» Cussane bir sigara yaktı ve kızın cebinden bir deste fal kartı çıkarmasını, sonra da onları karıştırmasını izledi. «Tarrot falından anlıyor musun?»

«Küçük bir çocukken büyükannem yıllar önce öğretmişti. Ama bende doğuştan bir yetenek olduğundan emin değilim. Bunu söylemek güç...»

Kartları yine karıştırdı. Cussane, «Polis bizi büyükannenin evinde bekliyor olabilir,» dedi.

Moräg durdu, şaşkın şaşkın baktı.

«Neden böyle bir şey olsun? Büyükannemin varlığından haberleri yok.»

«Kampta sorular sormuş ve birisi de bir şeyler anlatmış olabilir. Büyükbaban söylemese bile Murray var.»

«Asla,» dedi Moräg.

«Murray bile ağzını açıp tek kelime söylemez. Sen farklıydın... ne de olsa bir yabancısın, oysa ben onlardanım. Daha önce Murray'ın polisi kampa getirmesiyle bu durum birbirlerinden çok farklı.»

İlk kartı açtı. Kule'ydi. Yapıya yıldırım düşmüştü ve iki kişi devriliyordu.

«Faldaki kişi alınyazısını belirleyen dünyadaki güçlerin etkisiyle acı çekmiş,» diye Morāg kartı yorumladı.

«Bu kişi benim. Ah, hem de kesin olarak benim,» diyen Harry Cussane çaresizce gülmeye başladı.

§

Yirmi üç yaşında, ufak tefek bir kız olan Susan Caider'in denizci mavisi rengindeki polis üniforması içinde son derece çekici bir görünüşü vardı. Öğretmenlik eğitimi yapmış, ama ancak üç yıl öğretmen olarak çalışmıştı. Daha sonra polis olmak için başvurmuş ve kabul edilerek polis olmuştu. Bir yılı biraz aşkın bir süreden beri bu meslekte görev yapmaktaydı. Cavendish Alanındaki dairenin hemen önünde parketmiş polis arabasının yanında beklerken gözü okşayan bir görünüm sergilemekteydi. Kızı farkeden Devlin'in yüreği bir an için hop etti. Devlin merdiveni inmeye başladığında, kız da arabanın ön camını parlatmaya çalışıyordu.

«İyi günler, güzel kız, kolay gelsin,» dedi Devlin.

Kız dönüp bakınca karşısında siyah bir Burberry trençkot giymiş, fötr şapkasını bir kulağının üzerine eğmiş İrlandalıyı gördü ve tam ters bir karşılık vereceği anda duraksadı.

«Yoksa siz Profesör Devlin misiniz?» diye sordu.

«Evet. Ya sen?»

«Polis memuru Susan Calder, efendim.»

«Yarına kadar benimle birlikte olacağını sana söylediler mi?»

«Evet, efendim. Canterbury'deki otelde de yerimiz ayırtıldı.»

«Pekâlâ, haydi Öyleyse yola koyulalım,» diyen Devlin arka kapıyı açtı ve arabaya bindi.

Susan Calder de direksiyonun başına geçti, motoru çalıştırıp arabayı hareket ettirdi. Devlin bu arada arkasına yaslanarak kızı izledi.

«Sana bu iş hakkında herHangi bir bilgi verdiler mi?»

«Siz ***Grup Dört***'le birlikte çalışıyorsunuz, efendim. tüm bildiğim bu.»

«Yani?»

«Anti-terörizm... *Scotland Yard*'ın anti-terörist bölümünden farklı olarak faaliyette bulunan bir grupla birliktesiniz.»

«Evet, ***Grup Dört*** benim gibi insanları işe alabilir ve başarılı olabilir.» Kaşlarını çattı, «önümüzdeki on altı saat içinde ya batacağız ya da başarılı olacağız ve sen bir an olsun yanımdan ayrılmayacaksın.»

«Siz nasıl diyorsanız, efendim.»

«Bu nedenle sanırım her şeyi bilmeye hakkın var.»

Susan Calder.

«Bana anlatmanız gerekiyor mu efendim?» diye sakin bir sesle sordu.

«Hayır, ama yine de anlatacağım,» diyen Devlin başından başlayarak her şeyi özellikle de Harry Cussane'yi anlattı.

Sözleri sona erince, kız.

«Müthiş bir öykü.» diye fikrini açıkladı. «Söylemek istediğim bir şey var yalnız, efendim.»

«Nedir?»

«Büyük ağabeyim Deniz Piyade Alayında yüzbaşı olarak üç yıl önce Belfast'ta görev yaptığı sırada öldürüldü. Divis Kumsalı denilen yerde pusuya yatmış biri tarafından vuruldu.»

«Yani senin için bir sorun mu oluyorum?» diye Devlin sordu.

«Hayır, kesinlikle değil, efendim. Yalnızca bilmenizi istedim,» dedi emin bir tavırla. Sonra da ana yola çıkarak nehire doğru ilerlemeye başladı.

§

Cussane'yle Moräg, Wapping semti kıyısındaki sessiz bir caddede durdular ve Tır kamyonunun köşeyi dönerek gözden kaybolmasını izlediler.

«Zavallı Earl Jackson,» dedi Cussane.

«Altındaki kamyonla yeterince hızlı kaçamayacağına iddiaya girerim. Büyükannenin adresi neydi?»

«Cork Rıhtım Caddesi. Oraya son gidişimden beri aradan beş ya da altı yıl geçti. Yolu bulamamaktan korkuyorum.»

«Merak etme, buluruz.»

Nehire doğru ilerlemeye başladılar. Cussane'nin kolu yine acı vermeye başlamıştı, ayrıca başı da ağrıyordu, ama kıza hiç belli etmedi. Köşedeki bakkal dükkânına gelince Moräg adresi sormak için girdi.

Kızın dışarıya çıkması uzun sürmedi.

«Bir iki sokak ilerdeymiş,» dedi.

Nehirin kıyısına vardıklarında, birkaç yüz metre daha yürüdüler ve duvarda Cork Rıhtım Caddesi yazan tabelayı gördüler.

«Pekâlâ, sen yalnız git,» dedi Cussane.

«Belki büyükannenin bizi bekleyen konukları vardır diye ben burada bekleyeceğim.»

«Fazla gecikmem.»

Moräg caddeden aşağıya doğru hızla yürümeye başladı. Cussane de yakındaki döküntü bir evin kapı aralığı içine çekilerek bekledi. Nehirin kokusu burnuna geliyordu, ama nehirde seyir yapan öyle çok tekne yoktu. Burası eskiden dünyanın en büyük limanıydı, oysa şimdi tıpkı tarih öncesi canavarları gibi göğe yükselen paslı vinçler mezarlığıydı. Kendisini berbat hissediyordu, bir sigara yakarken eli titredi. O anda kulağına koşan ayak sesleri geldi. Biraz sonra da Moräg göründü.

«Büyükannem evde değil. Bitişik komşusuyla konuştum,» dedi.

«Neredeymiş?»

«Gezici bir panayır gösteri grubuyla birlikteymiş ve bu hafta Maidenstone'de bulunuyormuş.»

Maidenstone, Canterbury'den yalnızca otuz mil uzaktaydı. Her şeyde bir kaçınılmazlık vardı, Cussane, «öyleyse yola koyulsak iyi olur.» dedi.

«Beni götürüyor musun?»

«Tabii,» diyen Cussane döndü ve yürümeye başladı. Moräg da onu izledi.

§

Cussane aradığı türde bir otoparkı yirmi dakika sonra buldu.

«Bu otopark neden çok önemli?» diye Moräg sordu.

«Çünkü insanlar arabalarını ne kadar süre için parketmek istiyorlarsa, ücretini peşin ödüyorlar ve aldıkları bileti ön cama yapıştırıyorlar. Tabii, bu da araba hırsızlarına büyük kolaylık oluyor. Böylece arabanın çalındığı anlaşılmadan ne kadar süreleri olduğunu bilebiliyorlar.»

Morâg çevrede şöyle bir dolandı.

«Burada altı saat yazan bir park bileti var.»

«Peki, bilet hangi saatte alınmış?» diye soran Cussane, Morâg'ın yanına giderek bileti kontrol etti. sonra da cebinden çakısını çıkardı.

«Tamam, bu araba işimize yarar. Daha dört saatlik park süresi var. Ayrıca bittiğinde gece olacak.»

Cussane ay ışığında çakısıyla uğraşarak kapıyı açtı, sonra kontrol panelinin altına uzanarak kabloları çekip kopardı.

«Bunu daha önce de yapmış gibisin.» dedi Morâg.

«Öyle.» Motor kısa devreyle çalışmaya başladı.

«Tamam.» dedi Cussane; «Artık buradan gidelim.»

Kız ön koltuğa yerleşir yerleşmez gaza bastı.

§

BOLUM XV

Kuşkusuz, Papa'nın buraya gelmek istemesi hiç şaşırtıcı bir şey değil, efendim,» dedi Susan Calder.

«Çünkü burası İngiltere'de Hıristiyanlığın doğduğu yerdir. Katedrali, Saksonlar döneminde St. Augustine yaptırmış.»

«Öyle mi?» dedi Delin.

Katedralin görkemli orta bölümünde duruyorlardı, dört bir yanlarındaki sütunlar yukarıya doğru yükselerek tepelerinde kemerli bir tavan oluşturuyordu. Katedralde arıkovanı gibi yoğun bir faaliyet vardı, her yerde çalışan işçiler göze çarpıyordu.

«Görülmeye değer bir yer olduğu ortada,» dedi Devlin.

«Katedral 1942 yılında yapılan Canterbury baskınında bombalandı. O sırada kütüphanesi yok oldu, ama savaştan sonra yeniden inşa edildi. Şu anda bulunduğumuz bölmenin kuzeybatı köşesinde Saint Thomas Beckett üç şövalye tarafından sekiz yüz yıl önce öldürülmüş.»

«Sanırım, Papa ona karşı özel bir sempati duyuyordur.» dedi Devlin. «Gidip dediğin yere bir bakalım.»

İlerleyerek onca yıl önce Beckett'in şehit edildiği yere vardılar. Düştüğüne inanılan kesin yer kare biçiminde bir taşla belirtilmişti. Garip bir hava vardı. Devlin ansızın ürpererek titredi.

«**Kılıcın Ucu**,» dedi kız yalnızca. Bu noktaya öyle diyorlar.»

«Evet, öyle demeleri de çok doğal, değil mi? Haydi gel, artık çıkalım buradan. İçerisini yeterince gördüm ve canım bir sigara içmek istiyor.»

Güney kapısından dışarıya çıkarak nöbetçi polisin yanından geçtiler. Dışarda da aynı şekilde yoğun bir faaliyet göze çarpmaktaydı. Kurulu iskeleler üzerinde çalışan işçilerden başka,

oldukça çok sayıda polis görülüyordu. Devlin bir sigara yaktı ve arabayı parkettikleri yere doğru yürümeye başladılar.

«Daha ne düşünüyorsunuz?» diye kız sordu.

«Demek istediğim, yarın buraya girmeyi Cussane bile başaramaz. Güvenlik önlemlerinin ne denli sıkı olduğunu gözlerinizle gördünüz.»

Devlin cebinden cüzdanını çıkarıp Ferguson'un verdiği kimlik kartını gösterdi.

«Bu türden bir kimlik kartını daha önce hiç gördün mü?»

«Hayır, sanmıyorum.»

«Çok özel bir kart. Tüm kapıları açacağına garanti verdiler.»

«Yani?»

«Hiç kimse görmek için sormadı ama. İçeriye girmeye kalktığımızda bizi durdurup soru soran da olmadı. Neden? Çünkü senin sırtında bir polis üniforması var da ondan. Sakın bana zaten öyle olduğunu söylemeye kalkma, çünkü demek istediğim şey başka.»

«Ne demek istediğini anlıyorum.» Kız rahatsız olmuştu, bu açıkça belliydi.

«Bir ağacı gizlemenin en iyi yolu onu bir ormanın içine yerleştirmektir,» dedi Devlin. «Yarın burası polislerle, kilise üyeleriyle dolup taşacaktır ve o durumda başka bir polis ya da papaz kimin umurunda olacak?»

Tam o anda birisi Devlin'in adını söyledi, dönüp baktıklarında kendilerine doğru gelen Ferguson'u gördüler. Yanında da siyah paltolu bir adam vardı. Ferguson Muhafız Alayı subaylarının kullandığı türden bir palto giymişti, elinde de şık bir şemsiye taşımaktaydı.

«Tuğgeneral Ferguson,» dedi Devlin kıza aceleyle.

«Demek buradaydınız,» dedi Ferguson. «Sürücün bu mu?»

«Polis memuru Colder, efendim,» diye kendini tanıtan Susan güzel bir selam verdi.

«Bu da *Scotland Yard*'ın anti-terörist grubundan Başmüfettiş Foster,» diye Ferguson yanındaki adamı tanıttı. «Birlikte güvenlik önlemlerini kontrol ediyorduk. Bana göre oldukça etkili önlemler almışlar.»

«Cussane denilen adamınız Canterbury'e gelse bile yarın katedrale girebilmesi olanaksız,» dedi Foster. «Bu konuda mesleğimi ortaya koyarım.»

«Umarım haksız çıkmazsınız,» dedi Devlin.

Ferguson sabırsızlıkla Foster'in kolunu çekiştirdi.

«Haydi, hava kararmadan katedrale girip bir göz atalım. Bu gece burada kalıyorum, Devlin. Daha sonra oteline telefon eder, görüşürüz.»

İki adam katedralin büyük kapısına doğru uzaklaştılar. Yanına vardıklarında, bir polis onlara kapıyı açtı ve içeriye girip gözden kayboldular.

«Kapıyı açan polisin onları şahsen tanıdığını sanıyor musun?» diye Devlin yavaşça sordu.

«Tanrım, bilemiyorum. Aklımı iyice karıştırdınız, efendim.»

Binmesi için Devlin'e arabanın kapısını açtı. Devlin bindi, kız da direksiyona geçip motoru çalıştırdı.

«Bir şey var,» dedi.

«Nedir?»

«Cussane içeriye girebilse ve bir şey yapabilse bile, bir daha kesinlikle katedralden çıkıp kurtulamaz.»

«Tüm sorun da bu.» dedi Devlin. «Daha sonra kendisine ne olacağına aldırmıyor.»

«Öyleyse Tanrı yardımcımız olsun.»

«Şimdi yapabileceğimiz hiçbir şey yok. tatlım. Oyun kontrolümüzden çıktı, o bizi kontrol ediyor. Bu nedenle otelimize dönelim ve sana burada bulunabilecek en güzel yemeği ısmarlayayım. Aklıma gelmişken, üniformalı kadınları çok çekici bulduğumu sana daha önce hiç söylemiş miydim?»

Susan Calder direksiyonu kırıp trafiğin içine girerken gülmeye başladı.

§

Karavan büyük, geniş ve çok güzel döşeliydi. Yatak odası bir bölme şeklinde ayrılmıştı, içinde iki tane ranza bulunuyordu.

Cussane kapısını kapatırken Morâg seslendi. «Harry?»

«Evet.» diyerek yine içeriye girdi. «Ne var?»

«Büyükannem hâlâ çalışıyor mu?»

«Evet.»

Cussane ranzanın kenarına oturdu. Ağrısı oldukça artmıştı. Nefes almak bile ıstırap oluyordu. Kötüye giden bir şey vardı, bunu biliyordu. O anda Morâg dokunmak için elini yüzüne doğru uzattı, ama Cussane geri çekildi.

«Büyükbabamın arabasında kaldığın ilk günü anımsıyor musun?» diye kız sordu. «O zaman seni baştan çıkarmamdan mı korktun diye sormuştum.»

«Evet, hem de Kelimesi kelimesine anımsıyorum. Aynen şöyle demiştin: 'Seni baştan çıkarırım diye mi korktun, Peder?'»

Kızın üzerine bir durgunluk çöktü.

«Öyleyse papazsın, değil mi? Yani gerçek bir papaz? Sanırım, başından beri öyle olduğunu biliyordum.»

«Haydi, uyu artık.»

Kız uzanarak elini yakaladı.

«Bana haber vermeden gitmeyeceksin, değil mi?»

Morâg'ın sesinde içten bir korku vardı. Cussane tatlı bir sesle, «Sana böyle bir şey hiç yapar mıyım?» diyerek kapıyı açtı. «Dediğim gibi, biraz uyu. Sabahleyin görüşürüz.»

Cussane bir sigara yaktıktan sonra karavandan çıkıp yürümeye başladı. Maidstone panayır alanı oldukça küçük bir yerdi. Birkaç gösteri çadırı, atlıkarıncalar, yiyecek maddeleri satan tezgâhlar ve bingo masaları vardı. Saat epey geç olmasına karşın, hâlâ bir grup insan gürültülü ve neşeli bir şekilde eğlenmekte, bangır bangır bağıran bir müzik çalmaktaydı. Karavanın bir ucunda çekicisi olan bir Land Rover Jip, öteki ucunda da kırmızı bir çadır vardı. Çadırın üzerinde Çingene Rose yazıyordu. Tam o sırada çadırdan gülerek bir çift çıktı. Cussane kısa bir duraksamadan sonra çadıra girdi.

Brana Smith en az yetmiş yaşındaydı. Rengârenk bir eşarp kupkuru kahverengi yüzünü çevreliyordu. Omuzlarına bir şal almıştı ve boynunda altın paralardan yapılmış bir gerdanlık vardı. Oturduğu masanın üzerinde de bir kristal küre bulunuyordu.

«Görünüşün gerçekten etkileyici,» dedi Cussane.

«Herkes öyle düşünüyor. Çünkü insanlar bir çingenenin çingene gibi giyinmesinden hoşlanırlar. Şu kapalı levhasını kapıya as ve bana bir sigara ver.»

Cussane denileni yaptı, sonra da geri dönüp tıpkı bir müşteri gibi tam karşısına oturdu. Aralarında kristal küre vardı.

«Morâg uyuyor mu?»

«Evet.» Cussane ağrısını kontrol edebilmek için derin bir nefes aldı.

«Onun bir daha o kampa geri dönmesine asla izin vermeyeceksin, beni anlıyor musun?»

«Merak etme.» Kadının sesi çok sakindi.

«Biz çingeneler birbirimize çok bağlıyızdır ve borçlarımızı öderiz. Haber saldım, çok yakında Murray yaptıklarının bedelini ödeyecek, inan bana.»

Cussane anladım anlamında başını salladı.

«Moräg'ın fotoğrafını bugünkü gazetelerde gördüğünde ve yazılanları okuduğunda epey kaygılanmış olmalısın. Neden polisi aramadın?»

«Polis mi? Şaka ediyor olmalısın.» Omuz silkti. «Buraya geldiğini ve iyi olduğunu biliyordum.»

«Biliyor muydun?» diye Cussane şaşkınlıkla sordu.

Elini hafifçe kristal kürenin üzerine koydu.

«Bunlar yalnızca göz boyamak için dostum. Gerçekte bende Tanrı vergisi, geleceği görme yeteneği var, tıpkı daha önce annemde ve onun da annesinde olduğu gibi.»

Cussane başım salladı.

«Moräg bana söylemişti. Kendisi de benim falıma baktı, ama o yeteneklerinden emin değil.»

«Ah, evet, Moräg'ta da aynı yetenek var,» dedi yaşlı kadın başını sallayarak.

«Ama daha ham durumda, geliştirmesi gerekiyor.» Cussane'nin önüne bir deste kart koydu. «Kes şunları, sonra da bana sol elinle geri ver.»

Cussane denileni yaptıktan sonra kadın kartları bir de kendisi kesti.

«Yetenek olmazsa kartlar hiçbir işe yaramaz. Anlıyorsun, değil mi?»

Cussane o anda başının döndüğünü hissetti.

«Evet.»

«Üç kart her şeyi söyleyecek.» İlk kartı açtı. Kule'ydi.

«Bu kişiye alınyazısı güçleri acı çektirmiş,» dedi. «Yaşamını başkaları kontrol etmiş.»

«Moräg da aynı kartı açmış, aşağı yukarı aynı şeyleri söylemişti.»

Kadın ikinci kartı açtı. Sağ ayak bileğinden darağacına asılmış bir adamı göstermekteydi.

«Asılan Adam. En büyük savaşı, kendi gölgesine karşı veriyor. İki ayrı kişilikte. O hem kendisi, hem de bir başkası. Şimdi artık gençliğinin tek kişilikli bütünlüğüne dönmesi olanaksız.»

«Artık çok geç,» dedi Cussane. «Hem de çok fazla geç.»

Açtığı üçüncü kart ise, geleneksel şekildeki Ölüm' dü; elinde orak bulunan Azrail'i gösteriyordu.

«Ama kimin?» diye Cussane normalden çok yüksek bir sesle gülerek sordu.

«Ölüm yani? Benimki mi, yoksa belki de bir başkasının mı?»

«Bu kart aslında görünenden daha fazla anlam taşıyor. Ölüm ona bir kurtarıcı gibi geliyor. Bu adamın ölümünde yeniden doğma fırsatı yatıyor.»

«Evet. Ama kimin için?» diye Cussane öne doğru eğilerek sordu. Kristal küreden yansıyan ışık çok parlak görünüyordu.

Kadın elini Cussane'nin alnına dokundurdu, terden nemlenmişti.

«Sen hastasın.»

«İyi olacağım. Yatmam gerekiyor, hepsi bu.» Ayağa kalktı. «Sence bir sakıncası yoksa biraz uyuyacağım, sonra da Moräg uyanmadan önce gideceğim. Bu nokta çok önemli. Beni anlıyorsun, değil mi?»

«Ah, evet,» dedi kadın başını sallayarak, «Seni çok iyi anlıyorum.»

Dışarıya, gecenin serinliğine çıktı. Çoğu kişi evlerine dönmüştü, atlıkarıncalarla tezgâhlar kapanıyordu. Basamakları tırmanıp karavana girdi, bir kanepeye uzanarak gözlerini tavana dikti. Sabahleyin yerine şimdi bir morfin yapsa daha iyi olacaktı. Ayağa kalkarak çantasının yanına gidip içini karıştırdı ve bir morfin ampulü buldu. İlaçı şırıngayla hemen bedenine zerketti ve kısa bir süre sonra da uyudu.

§

Bir irkilmeyle uyandı. Sabah olmuştu, pencerelerden içeriye güneş ışığı doluyordu. Yanındaki masada oturan yaşlı kadın bir yandan sigarasını içiyor, bir yandan da onu seyrediyordu. Doğrulup kalkınca ağrıları yine başladı. Bir an için nefes alamayacağını sandı.

Yaşlı kadın masanın üzerinde ona doğru bir bardak itti.

«Sıcak çay. İç biraz.»

Tadı iyiydi. Gülümseyerek kadının masada duran, paketinden bir sigara alıp yaktı, elleri titriyordu.

«Saat kaç?»

«Yedi.»

«Moräg hâlâ uyuyor mu?»

«Evet.»

«Güzel. Öyleyse ben artık gideyim.»

Kadın ciddi bir sesle.

«Hastasınız. Peder Harry Cussane. Hem de çok,» dedi.

Cussane hafifçe gülümsedi.

«Sende yetenek var, öyleyse haklı olmalısın.» Derin bir nefes aldı.

«Gitmeden önce işleri yoluna koymalıyım. Moräg'ın durumunu yani. Kalemin var mı?»

«Evet.»

«Güzel. Söyleyeceğim numarayı kaydet.»

Kadın denileni yaparak Cussane'nin verdiği numarayı kaydetti.

«Telefonda karşına çıkacak kişinin adı Ferguson... Tuğgeneral Ferguson.»

«Polis mi?»

«Bir bakıma. Beni ele geçirmekten çok memnun olacaktır. Eğer verdiğim numarada yoksa, o zaman neredeyse onunla bağlantı kurup haber verirler, ama öyle sanıyorum ki şimdi Canterbury'dedir.»

«Neden orada?»

«Çünkü ben Papa'yı öldürmek için oraya gidiyorum.» Cebinden ***Stechkin***'i çıkardı. «Bununla vuracağım.»

Yaşlı kadın büzülüp kabuğunun içine çekilmiş gibi oldu. Ona kesinlikle inanıyordu. Cussane bunu kadının bakışlanndan anladı.

«Ama neden?» diye kadın fısıltı gibi bir sesle sordu. «Papa iyi bir insan.»

«Hepimiz öyle değil miyiz? Ya da en azından yaşamımızın belli bir bölümünde öyle değil miydik? Önemli olan nokta şu: Ben gittikten sonra telefon ederek Ferguson'u ara. Ona Canterbury Katedralinden söz et. Ayrıca yardım etmesi için Moräg'ı zorladığımı da söyle. Kızın korkudan ödü patladığını ekle.»

Güldü. «Kısacası kızı temize çıkarmak için aklına ne gelirse söyle.»

Çantasını alıp kapıya yöneldi. Yaşlı kadın, «ölüyorsun, bunu bilmiyor musun?» diye sordu.

«Biliyorum tabii.» Hafifçe gülümsedi.

«Falda çıkan Ölümün kurtarıcı olduğunu söylemiştin. Benim ölümümde yeniden doğma fırsatı yatıyor. Yeniden doğacak olan kişi o çocuk. Önemli olan da bu.»

Çantayı açıp bir tomar ellilik banknot çıkararak masaya fırlattı.

«Bu para Moräg için. Artık bana gerekmeyecek.»

Cussane dışarıya çıktı, kapıyı arkasından kapadı. Yaşlı kadın yerinden kımıldamadan duyduğu sesleri dinledi. Bir araba motoru çalıştı ve uzaklaşarak duyulmaz oldu. Uzun bir süre masada oturmaya devam ederek Harry Cussane'yi düşündü. O güne dek tanıdığı çoğu erkekten daha çok hoşlanmıştı ondan, ama gözlerinde Ölüm vardı, bunu karşılaştıkları ilk anda görmüştü. Ve tabii, ayrıca Moräg'ı da düşünmesi gerekiyordu.

Kızın uyuduğu bölmeden bir ses geldi... yatağında dönmüş olmalıydı. Yaşlı Brana saatine baktı. Sekiz buçuktu. Kararını vererek ayağa kalktı, sessizce karavandan dışarıya çıktı. Hızlı hızlı yürüyerek telefon kulübesine gitti ve Ferguson'un numarasını çevirdi.

§

Devlin telefona çağrıldığında, Canterbury'deki otelde Susan Calder'le birlikte kahvaltı yapıyordu. Telefona gitmesiyle gelmesi bir oldu.

«Arayan Ferguson'du. Cussane ortaya çıktı. Ya da en azından onun kız arkadaşı. Maidstone'nin yerini biliyor musun?»

«Evet, efendim. Buradan en çok onaltı ya da on yedi mil ötede. Bilemediniz yirmi mil diyelim.»

«Öyleyse hemen oraya gidiyoruz.» dedi Devlin.

«Artık kaybedecek hiç zamanımız yok.»

§

Stokelly Hall kırmızı tuğlayla örülmüş yüksek bir duvarla çevriliydi. Cussane ana yolda önünden geçerken kapıda iki polis arabası duruyordu. Ayrıca bir mildir peşinden gelen motosikletli polis de büyük kapıya gelince saparak içeriye girdi.

Cussane önünde ağaçların sıralandığı sol tarafındaki duvar boyunca ilerlemeye devam etti. Kapının görüş alanından çıktıktan sonra yolun sağ tarafını araştırmaya başladı; sonunda beş demir çubuklu bir kapı olduğunu, kapının arkasındaki yolun da küçük bir koruluğa doğru uzandığını farkettl. Hemen kapının önüne yanaşarak arabadan inip kapıyı açtı. Sonra yine arabaya binerek içeriye girdi ve ağaçların arasına varınca arabayı durdurdu. Yere inip hızla kapının yanına döndü, kapatıp yine arabanın yanına döndü.

Yağmurluğunu, ceketini ve gömleğini çıkardı. Hareketleri beceriksizceydi, çünkü kolu kötü durumdaydı. İnsanı hasta eden çürüme kokusu artık iyice belirgindi. Aptal aptal gülerek kendi kendine yavaşça, «Harry, oğlum, parçalara ayrılmaktasın,» dedi.

Çantadan siyah yeleğiyle papaz yakasını çıkarıp giydi. En son da papaz cüppesini sırtına geçirdi. Bu cüppeyi dürüp çantanın dibine Kilrea'da koyduğundan beri aradan bin yıl geçmiş gibiydi. ***Stechkin***'e yeni bir dolu şarjör takarak cebine koydu, öteki cebine de yedek bir şarjör yerleştirdi. O anda yağmur çiselemeye başlamıştı. Arabaya

bindi. Artık morfin yapmayacak, ağrısı onu uyanık tutacaktı. Gözlerini kapatarak kontrolünü yitirmemeye söz verdi.

§

Brana Smith karavandaki masaya oturmuş, bir koluyla da sürekli ağlayan Moräg'ı kucaklamıştı.

«Bana yalnızca Cussane'nin tam olarak neler dediğini söyle,» dedi Liam Devlin.

«Büyükanne...» diye Moräg başladı.

Yaşlı kadın kıza olmaz der gibi başını salladı.

«Sen sus, çocuk.» Sonra Devlin'e döndü.

«Bana Papa'yı öldürmeye niyetli olduğunu söyledi. Silahını gösterdi. Sonra da Londra'da arayacağım telefon numarasını verdi ve adamın adının Ferguson olduğunu söyledi.»

«Peki, ona ne anlatmanı söyledi?»

«Canterbury Katedralinde olacağını.»

«Hepsi bu mu?»

«Yeterli değil mi?»

Devlin kapıda duran Susan Calder'a döndü.

«Pekâlâ, hemen geri dönsek iyi olacak.»

Calder kapıyı açtı. Brana Smith, «Moräg ne olacak?» diye sordu.

«Bu Ferguson'a kalmış bir şey,» diyen Devlin omuzlarını silkti. «Ama yine de elimden geleni yaparım.»

Devlin tam dışarıya çıkarken yaşlı kadın arkasından seslendi.

«Bay Devlin?» Devlin geriye döndü. «O ölüyor.»

«Ölüyor mu?» diye Devlin şaşkın şaşkın sordu.

«Evet, bir mermi yarası var.»

Dışarıya çıkan Devlin panayırda çalışanların oluşturduğu meraklı kalabalığına aldırmadan polis arabasına yürüdü. Susan Calder'in yanındaki ön koltuğa oturdu. Kız arabayı hareket ettirirken. Devlin de telsizle Canterbury polis merkezini aradı ve kendisini Ferguson'a bağlamalarını istedi.

«Burada yeni bir şey yok,» dedi daha sonra karşısına çıkan Ferguson'a.

«Sana bir mesaj bırakmış yalnızca. Canterbury Katedraline gittiğini söylemiş.»

«Küstah herif!» dedi Ferguson.

«Bir şey daha var. Cussane ölüyor. Mungo'ların çiftliğinde yediği kurşun nedeniyle kanının mikrop kaptığı anlaşılıyor.»

«Senin tabancandan çıkan kurşun mu?»

«Evet.»

Ferguson derin bir nefes aldı.

«Pekâlâ, çabuk buraya dön. Papa'nın gelmesine çok kalmadı.»

§

Stokely ailesi Anglikan kilisesinin kurulmasından sonra İngiltere'de Katolikliği sürdüren bir avuç İngiliz soylu ailesinden biriydi. Stokely ailesine ün kazandıran, malikâneden tünelle geçilen, ağaçlar arasındaki küçük aile killsesiydi. Çoğu uzman bu kilisenin

İngiltere'de bulunan en eski Katolik kilisesi olduğunu kabul ediyordu. Papa işte bu küçük kilisede dua etmeyi arzuladığını belirtmişti.

Cussane arabanın koltuğuna yaslanarak bir kez daha düşündü. Ağrısı iyice artmıştı, yüzü buz gibiydi, ama yine de boncuk boncuk terliyordu. Bir sigara bulmayı başardı, sigarasını yakarken kulağına çok uzaklardan ve yukarılardan bir motor gürültüsü geldi. Hemen arabadan inip dinlemeye başladı. Biraz sonra başının üzerinden mavi ve beyaz boyalı bir helikopter geçti.

Susan Calder. «Mutlu görünmüyorsunuz, efendim,» dedi.

«Mutlu olan dün geceki Liam'dı. Ama şimdi mutlu değilim. Çünkü Cussane'nin davranışı anlamlı değil.»

«Sizi kaygılandıran nedir?»

«Harry Cussane yirmi yıllık eski dostumdur. Tanıdığım en iyi satranç oyuncusu.»

«Peki, en önemli özelliği neydi?»

«Her zaman üç oyun sonrasını düşünürdü. Karşısındakinin tüm dikkatini sağ eline çekme yeteneği vardır, oysa o anda asıl önemli olan, sol eliyle yaptığıdır. Şimdi bu anlattıklarımı gözönüne alarak içinde bulunduğumuz durum hakkında ne düşünüyorsun?»

«Buna göre, bence Canterbury Katedraline gitmeye niyeti yok. Çünkü herkes onu orada bekliyor.»

«Öyleyse başka bir yere gidecek. Ama nasıl olur? Program nerede?»

«Arka koltukta, efendim. »

Devlin programı bularak yüksek sesle okudu.

«Güney Londra'daki Digby Stuart Kolejinde yapılacak törenden sonra helikopterle Canterbury'ye gidilecek...»

Kaşlarını çattı.

«Dur bir dakika. Yolu üzerinde bulunan bir Katolik kilisesini ziyaret etmek için Stokely Hall denilen yere uğrayacak.»

«Maidenstone'ye giderken önünden geçmiştik,» dedi Calder.

«Buradan yaklaşık üç mil ötede. Ama bu ziyaret program dışı. Hiçbir gazetede yayınlanmadı. Nasıl olur da Cussane'nin haberi olabilir?»

«Dublin'deki Katolik Sekreterliğinin basın bürosunu yönetiyordu.»

Devlin yumruğunu bacağına indirdi.

«Tamam. Orası olmalı. Gazı kökle ve ayağını gaz pedalından hiçbir şey için çekme.»

«Ya Ferguson?»

Devlin telsizin mikrofonuna uzandı.

«Ben onunla bağlantı kurup konuşurum, ama artık onun elinden bir şey gelmez. Biz birkaç dakika sonra orada olacağız. Bundan böyle her şey bizim başarımıza bağlı.»

Cebinden ***Walther***'i çıkanp horozunu kaldırdı, sonra da araba ok gibi ileriye fırlarken tabancanın emniyet mandalını kapadı.

§

Cussane yolu geçtiğinde kimsecikler yoktu. Ağaçların altından duvar boyunca yürümeye başladı. Duvarda dar ve pas içinde eski bir kapı bulunan bir yere geldi. Kapıyı kontrol ederken öte tarafından gelen sesler duydu. Hemen bir ağacın arkasına gizlenerek bekledi. Kapıdaki demir çubukların arasından açalya çiçekleriyle çevrili bir

patikanın uzandığını görebiliyordu. Biraz sonra patikadan iki rahibe yürüyüp geçti.

Bir süre uzaklaşmalarını bekledi, sonra kendisini duvarla hemen hemen aynı seviyeye getirecek şekilde toprağın tümsek oluşturduğu yere gitti. Duvarın öteki tarafına uzanan bir dala tutundu. Eğer omzu ve kolu ağrımasaydı, gülünç denilecek kadar kolay bir iş olacaktı. Ama ağrısı oldukça şiddetliydi. Rahatça hareket edebilmek için cüppesinin eteğini biraz yukarıya kaldırdı. Duvarın üzerinde bir anlık duraksamadan sonra sallanarak öteki tarafa atladı.

Bir dizi üzerinde durup nefes almaya çalıştı, sonra ayağa kalktı ve elini başında gezdirerek saçlarını düzeltti. Daha sonra patikada hızla yürümeye başladı. İlerden gelen rahibelerin seslerini duyuyordu. Taştan yapılmış eski bir çeşmeyi dönünce onlara yetişti. Rahibeler onu görünce şaşırdılar. Biri çok yaşlıydı, ötekisi ise daha gençti.

«Günaydın, Hemşireler.» dedi Cussane neşeli bir sesle, «Burası ne güzel, değil mi? Küçük bir yürüyüşe çıkmaktan kendimi alamadım.»

«Siz de öyle, Peder,» dedi yaşlı olanı.

Yan yana hep birlikte yürümeye başladılar ve patikadan çıkıp büyük bir çim alana ulaştılar. Sağ taraflarında, birkaç yüz metre ilerde helikopter, hemen yakınında da mürettebatı durmaktaydı. Evin önünde bir sürü limousine ve iki polis arabası vardı. Bir Alsas bekçi köpeği eşliğinde iki polis onlara doğru geliyorlardı. Hiçbir şey söylemeden Cussane'yle iki rahibenin yanından geçerek patikaya doğru ilerlediler.

«Canterbury'den misiniz, Peder?» diye yaşlı rahibe sordu.

«Hayır, Hemşire...» Sözünü yarıda kesti.

«Agatha ve bu da Hemşire Anne.»

«Dublin'deki Sekreterlikte görevliyim. Papa Cenaplarını görmek için buraya çağrılmış olmak harika bir olay. Onu İrlanda gezisi

sırasında görememiştim.»

§

Susan Calder büyük ön kapıya gelince yoldan saptı ve Devlin de yaklaşan iki polise kimliğini gösterdi.

«Acaba, birkaç dakika içinde buradan geçen kimse oldu mu?»

«Hayır, efendim,» dedi polislerden biri. «Ama helikopterin gelmesinden önce birçok konuk gelmişti.»

«Gaza bas!» dedi Devlin.

Susan hızla bahçede ilerlemeye başladı. «Ne düşünüyorsunuz?»

«O burada!» dedi Devlin. «Hayatım üzerine bahse girerim ki, o burada.»

§

Papa Cenapları'yla daha önce hiç karşılaştınız mı, Peder?» diye Hemşire Anne sordu.

«Hayır, ona verilecek bir mesajla Canterbury'den daha yeni geldim.»

Çakıl taşı döşeli araba yolunda yürüyorlardı. Arabalarının yanında dikilen iki polisi geçtiler, malikânenin önündeki basamakları çıktılar, üniformalı iki güvenlik görevlisini de geçip büyük meşe

kapıdan içeriye girdiler. Hol oldukça büyüktü, ortada üst kata çıkan bir merdiven görülüyordu. Sağ tarafta da geniş resepsiyon salonunun iki kanatlı açık kapısı vardı. İçersi çoğu din görevlileri olmak üzere konuklarla doluydu.

Cussane'yle iki rahibe resepsiyon salonuna doğru yürüdüler.

«Peki, şu ünlü Stokely kilisesi nerede?» diye Cussane sordu. «Daha önce hiç görmedim.»

«Ah çok güzel bir yerdir,» dedi Hemşire Agatha.

«Asırlar boyu birçok kişi içinde dua etmiş. Girişi holün biraz ilersinde. Kapısında Monsenyör dikilen şu kapıyı görüyor musunuz? işte orası.»

Resepsiyon salonunun kapısına varınca bir an durakladılar ve Cussane, «Bana biraz izin verir misiniz?» diye sordu. «Papa Hazretleri resepsiyona katılmadan önce mesajımı kendilerine belki verebilirim.»

«Sizi bekleyeceğiz, Peder.» dedi Hemşire Agatha.

«Sanırım, salona birlikte girsek daha iyi olur.»

«Elbette. Fazla gecikmem.»

Cussane hemen holün ilersine. Monsenyör'ün beklediği yere gitti. Bembeyaz saçları olan yaşlı Monsenyör kırmızı siyah giysisi içinde göz alıcıydı.

«Ne arıyorsunuz Peder?» diye Monsenyör, İtalyan aksanıyla sordu.

«Papa Cenaplarını.»

«Mümkün değil. Şu anda kendileri dua ediyor.»

Cussane eliyle adamın ağzını kapadı, öteki eliyle kapının tokmağını çevirip onu zorla içeriye soktu. Girdikten sonra kapıyı arkasından ayağıyla kapadı.

«Çok üzgünüm, Peder,» diyerek yaşlı papazın ensesine elinin tersiyle bir darbe indirdi ve bayılan adamı yavaşça yere bıraktı.

Karşısında yarı aydınlık uzun ve dar bir tünel uzanmaktaydı. Tünelin sonundaki basamaklar da meşe bir kapıya ulaşıyordu. Ağrısı korkunç bir durum almıştı. Ama artık aldırdığı yoktu. Bir an duraklayıp nefes aldıktan sonra cebinden ***Stechkin***'i çıkardı ve ileriye doğru atıldı.

§

Susan Calder malikânenin önündeki basamakların dibinde arabayı yana savurarak durdurdu. Devlin hızla dışarıya fırlarken o da peşinden gitti. Polis onlara doğru yaklaşmaya başladığında Devlin kimliğini çoktan çıkarmıştı.

«Anormal herhangi bir şey oldu mu? Normalin dışında içeriye kimse girdi mi?»

«Hayır, efendim. Papa'dan önce birçok konuk gelmişti. Biraz önce de iki rahibeyle bir papaz içeriye girdi.»

Devlin basamakları koşarak çıkıp güvenlik görevlilerinin yanından geçti. Susan Colder da hemen arkasından izliyordu. İçeriye girince bir an durakladı. Sağ taraftaki resepsiyon salonunun kapısı önünde iki rahibenin dikildiğini gördü. Bir papaz, demişti çavuş.

Hemşire Agatha'yla Anne'nin yanına yaklaştı.

«Biraz önce mi geldiniz, Hemşireler?»

Onların ötesinde resepsiyon salonunu dolduran konuklar neşeli bir şekilde sohbet etmekte, garsonlar da aralarında dolaşmaktaydı.

«Evet,» dedi Hemşire Agatha.

«Yanınızda bir papaz yok muydu?»

«Evet. Dublin'den gelen saygıdeğer peder vardı.»

Devlin'in midesine bir sancı saplandı.

«Nerede şimdi?»

«Papa Cenaplarına Canterbury'den bir mesai getirmiş, ama ona Kutsal Pederin kilisede olduğunu söyledim. Bunun üzerine, kapıdaki Monsenyörle konuşmaya gitti.»

Hemşire Agatha önden giderek yol gösterdi, Monsenyör'ün daha önce dikildiği kapıya vardılar.

«Aa, Monsenyör yok olmuş.»

Devlin eline aldığı ***Walther***'le ileriye fırladı, kapıyı hızla açıp yerde yatan Monsenyör'ün üzerinden tökezleyerek atladı. O anda Susan Calder'in arkasında olduğunun farkındaydı; hatta daha da önemlisi. tünelin sonundaki basamakları siyah cüppeli bir papazın tırmandığım ve elinin meşe kapının tokmağına doğru uzandığını farketmişti.

«Harry!» diye Devlin bağırdı.

Cussane döndü ve en küçük bir duraksama göstermeden ateş etti. Kurşun Devlin'in sağ koluna gömülüp onu gerisin geriye duvara çarptı. Devlin yere devrilirken silahı elinden düşürdü. Susan ise çığlık atarak sırtını duvara iyice yasladı.

«Uzak dur, Liam,» diye Cussane bağırdı. «Bu son perde!» Ve dönerek kilisenin kapısını açtı.

Uğradığı şoktan Devlin'in başı dönüyordu. Sol eliyle ***Walther***'e uzandı, yakaladı ama doğrulmaya çalışırken yine düşündü. Gözlerini kıza çevirdi.

«Silahı al! Durdur onu! Şimdi artık her şey sana bağlı!»

Susan Colder mesleğe başlarken gördüğü birkaç saatlik silah eğitimi dışında silahlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Tabancayla

yalnızca birkaç atış yapmıştı, hepsi buydu. Ama o anda hiç duraksamadan yerden ***Walther***'i aldı ve tünelde koşmaya başladı.

§

Kilisenin içi gölgelerle doluydu, içerisini yalnızca ortadaki kandilden yayılan ışık aydınlatmaktaydı. Beyaz giysili Kutsal Papa II. John Paul sade mihrabın önünde diz çökmüştü. Susturucu takılı ***Stechkin***'in sesi aradaki kapıda boğulduğundan, dikkatini çeken, duyduğu öteki sesler olmuştu. Kapı hızla açılıp Cussane içeriye girerken o da doğrulmuş, kapıya doğru dönmekteydi.

Karşısında dikiliyordu, yüzü terden ıslanmıştı, siyah cüppesi içinde ortaçağ papazlarını andırıyordu ve ***Stechkin***'i bacağının hizasına indirmişti.

John Paul sakin bir sesle, «Sen Peder Harry Cussane'sin,» dedi.

«Yanılıyorsun. Ben Mikhail Kelly'im,» Cussane çılgınca güldü. «Sıradan bir gezici aktör.»

«Sen Peder Harry Cussane'sin.» dedi John Paul acımasızca. «Eskiden papazdın, şimdi de papazsın, sonsuza dek de papaz kalacaksın. Tanrı seni hep böyle kabul edecek.»

«Hayır!» diye Cussane acı içinde bağırdı. «Reddediyorum!»

Stechkin havaya kalktı ve tam o anda Susan Calder tökezleyerek kapıdan girdi; dizleri üzerine düştü, eteği yukarıya doğru sıyrıldı, iki eliyle tuttuğu ***Walther***'i hedefle aynı hizaya getirdi. Cussane'ye arkadan iki el ateş ederek belkemiğini darmadağın etti, Cussane acı dolu bir çığlık atarak Papa'nın önüne dizleri üzerine devrildi, Bir an öylece kaldı, sonra arkaüstü yıkıldı, hâlâ ***Stechkin***'i sımsıkı tutuyordu.

Susan dizleri üzerinde durmaya devam etti, ***Walther***'i yere indirdi ve ***Stechkin***'i Cussane'nin elinden yavaşça alan Papa'yı izledi.

Sonra da Papa'nın İngilizce söylediklerini duydu.

«Tövbe etmeni istiyorum. Dediklerimi tekrarla: Tanrım senin sonsuz merhametine...»

«Tanrım,» dedi Harry Cussane ve öldü.

Papa dizleri üzerine çökmüş, ellerini kenetlemiş bir şekilde dua etmeye başladı.

Susan'ın arka tarafında Devlin sürünerek içeriye girip duvara yaslandı. Yarasını tuttuğu eli kan içindeydi. Susan silahı elinden bıraktı ve sıcaklığını duymak istiyormuş gibi kendini Devlin'e yasladı.

«İnsan birini öldürdüğünde hep böyle mi hisseder?» diye Devlin'e sordu.«Kirlenmiş ve utanç dolu?»

«Sen de bizim kulübe katıldın, tatlım,» dedi Devlin ve sağlam koluyla kızı sardı.

§

bitis

Susan Calder küçük arabasını Highgate'deki St. Joseph Katolik mezarlığına sokarken, yağmur bulutlarıyla dolu bir sabahın altısıydı. Birçok Gotik tarzı mezardan anlaşıldığına göre, burası eskiden oldukça iyi durumdaymış, ama şimdi her tarafta otların aşırı büyüdüğü, bakımsız ve yoksul bir yerdi.

Üniformalı değildi. Siyah bir başörtü bağlamış, mavi kemerli bir paltoyla deri çizme giymişti. Mezarlık yöneticisinin evi önünde durdu ve Devlin'in bir taksinin yanında dikildiğini gördü. Her zamanki siyah Burberry trençkotuyla siyah fötr şapkasını giymişti, sağ kolu siyah bir askının içindeydi. Arabadan inince Devlin onu karşılamaya geldi.

«Geciktiğim için üzgünüm. Trafik,» dedi. «Başladı mı?»

«Evet,» diyen Devlin alaycı bir ifadeyle gülümsedi.

«Sanırım bu, Harry'nin hoşuna gidecektir. Tıpkı birinci sınıf bir film için hazırlanmış kötü bir film senaryosunu andırıyor. Yağmur da cabası..,»

Gerçekten de o anda yağmur atıştırmaya başlamıştı. Devlin taksi sürücüsüne beklemesini söyledi ve birlikte mezar taşları arasındaki patikada ilerlediler.

«Pek doğru dürüst bir yere benzemiyor,» dedi Susan Colder.

«Onu bir yere gömmeleri gerekiyordu.» Sağlam eliyle bir sigara çıkarıp yaktı.

«Ferguson ve İçişleri Bakanlığı yetkilileri senin bir kahramanlık ödülü alman gerektiğini düşündüler.»

«Bir madalya mı yani?» Yüzünde belirgin bir hoşnutsuzluk vardı.

«Kendilerinin olsun. Onun durdurulması gerekiyordu, ama bu benim o işi yaparken hoşlandığım anlamına gelmez.»

«Zaten sonuçta onlar da vermemeyi kararlaştırdılar. Yoksa böyle bir ödül için açıklama yapılması gerekecekti, oysa bunu yapamazlar. Kısacası, Harry'nin **KGB**'yi suikast girişiminden sorumlu tutma arzusu gerçekleşmedi.»

Mezarın olduğu yere vardılar ve birazcık gerideki bir ağacın altında durdular. Mezarın başında iki mezar kazıcısı, bir papaz, siyah paltolu bir kadın ve genç bir kız vardı.

«Tanya Voroninova mı?» diye Susan sordu.

«Evet, kız da Moräg Finlay,» dedi Devlin.

«Harry Cussane'nin yaşamındaki üç kadın, onun gömülmesini izlemek için şimdi birarada bulunuyorlar. Birincisi, çocuk olarak kabul etmekle büyük bir hata işlediği kişi. Sonra birçok sıkıntıya katlanarak kurtardığı çocuk... Kurtarıcı rolünde Harry.»

«Ve üçüncü olarak da ben geliyorum,» dedi Susan. «Onun celladı ve onunla hiç karşılaşmadım bile.»

«Yalnızca bir kez karşılaştın,» dedi Devlin. «Ve bu da yetti. Garip... yaşamındaki en önemli kişiler kadınlardı ve sonunda ölümüne de onlar neden oldu.»

Papaz mezara ve tabuta kutsal su serpti. Moräg ağlamaya başlayınca Tanya Voroninova kolunu kızın omzuna atarak onu kucakladı. O anda papaz yüksek sesle dua etmeye başladı.

Dünyanın Kurtarıcısı Hazreti İsa Efendimiz hizmetkârını sana emanet ediyor ve onun için dua ediyoruz.

«Zavallı Harry,» dedi Devlin. «Son perde bitti ve hâlâ kalabalık bir izleyici grubu olmadı.»

Susan Calder'in kolunu tuttu, geriye döndüler ve yağmurda yürüyerek uzaklaştılar.

SON

Jack Higgins

VURUŞ

ALTIN KİTAPLAR

[1] Kuzey İrlanda.

[2] İngiliz ordusunda özel bir alay.